

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXIV • Núm. 1.231 • 1,60 €

24 • abril • 2003

«La pau constitueix un bé tal, que no cal desitjar-ne cap altre de més preuat ni posseir-ne cap altre de més útil»
Sant Agustí

La «Pacem in terris» fa quaranta anys

La darrera encíclica de Joan XXIII és plenament actual.

Sens dubte, ens estimaríem més celebrar la commemoració del 40è aniversari de l'encíclica *Pacem in terris* en un escenari mundial sense tantes tensions. Fa quaranta anys, l'11 d'abril, el Papa bo promulgava la seva vuitena i darrera encíclica. Amb la *Pacem in terris*, Joan XXIII ens deixa un llegat en el qual ens parla de la pau autèntica i duradora. Així ho ha recordat Joan Pau II, que igual que el Papa bo, ha aixecat la veu per demanar la pau. Quaranta anys després, el text de Joan XXIII adquireix avui un relleu particular i és, alhora, un estímul per a tots els homes i dones de bona voluntat.

Pàg. 2 i 7

Foto: María Cilleros

El jove jesuïta Eloi Aran, que va participar a l'acampada contra la guerra, recorda que Jesús va proclamar com a benaurats aquells que treballen per la pau.

La Pau

Cassolades, manifestacions, acampades, pregàries, actuacions, insígnies amb el símbol de «no a la guerra»...

El poble català s'ha posicionat clarament a favor de la pau i contra la guerra

L'ocupació de l'Iraq ha estat motiu de protestes i manifestacions per a molts catalans i, especialment per als cristians, ha servit per dibuixar un context on la reflexió i la pregària han tingut protagonisme especial. Però no podem oblidar que la pau no és simplement un antònim de guerra, sinó que, més enllà del conflicte, hem

de continuar advocant per una cultura de pau en el nostre dia a dia. No podem parlar de pau mundial si abans no som capaços de fomentar la pau en el nostre entorn més proper com el de la família i el treball.

«La pau a la terra, anhel profund dels éssers humans de tots els temps, no es pot instaurar ni consolidar, si no és dins del

respecte de l'ordre establert per Déu.» Es tracta d'un fragment de l'encíclica *Pacem in terris* que serveix per il·lustrar la realitat cristiana: la pau no pot existir si no és a través de Crist. Per això no podem separar-la de la justícia, la llibertat i l'amor.

Pàg. 3, 4 i 6

Fra Richard, mercedari raper, actuarà el dia 3 de maig a la plaça de la Mercè

Els mercedaris dibuixen el seu futur en un congrés

En el marc de l'Any de la Mercè tindrà lloc de l'1 al 4 de maig un congrés mercedari sota el lema «800 anys fent Mercè». La trobada, que acollirà unes 350 persones, vol ser una oportunitat per plantejar-se què faria avui Pere Nolasc amb els reptes de l'esclavitud actual. Dues són les vessants que

recorrerà aquest congrés, la celebrativa i la reflexiva, a través de diferents activitats. Entre elles, destaca l'actuació de Fra Richard Godoy el dia 3, a les 22.00, que oferirà un concert a la plaça de la Mercè de Barcelona.

Pàg. 17

Sumari

Pàg. 8 El Papa recorda als joves la urgència de l'educació per la pau

Pàg. 23 Lleida: projecte per a la nova Casa de l'Església

Pàg. 24 Trobades infantils i juvenils diocesanes arreu de Catalunya

Pàg. 29 Entrevista a J. Amorós, director de l'Eurocongrés 2000

Pàg. 31 Llibre sobre sant Joan de Déu de fra Martínez Gil

FC BARCELONA DRAGONS:

una proposta de lleure per a tota la família

Pàg. 20 i 21

Editorial

«Pacem in terris» una encíclica molt actual

El dia 11 d'abril es van commemorar els 40 anys de la publicació de l'encíclica *Pacem in terris* del papa Joan XXIII proclamat beat per l'actual Pontífex. Gairebé tot el que va fer el Papa bo va ser molt ben acollit per la humanitat, creients i no creients, però sens dubte que aquest escrit va ser un text clau per la implicació tan directa del màxim responsable de l'Església catòlica en la defensa de la pau, la justícia i els valors ètics de la societat.

Molts s'han quedat sorpresos de l'actitud enèrgica de Joan Pau II en el conflicte de l'Iraq, fins i tot els més apartats de l'Església, han elogiat la implicació tan activa d'un dirigent cristià proclamant la immoralitat d'aquest conflicte. Probablement s'estranyen perquè no coneixien bé ni el Papa, ni l'Església, perquè l'actitud dels dirigents eclesíastics no ha estat cap sorpresa, sinó un posicionament en coherència amb el que sempre han cregut i defensat: Passa que fins aquell moment s'havia venut la imatge d'un Papa que només parlava de l'avortament i de relacions prematrimonials, i se silenciava qualsevol intervenció del Pontífex parlant de qüestions socials o ètiques. I últimament només es presentava en els mitjans de comunicació la imatge d'un home ancià, molt limitat físicament que ja res no havia de fer més que retirar-se.

L'exemple de la coherència de l'Església en la defensa de la pau el dona la celebració d'aquest 40è aniversari de la *Pacem in terris*, han passat molts anys, i malgrat la pressa amb què avança el món, per a molts seria difícil distingir si les paraules d'aquella encíclica són de Joan XXIII o de Joan Pau II, perquè segueixen uns mateixos principis i una doctrina de fons absolutament idèntica.

No és nou, per tant, que l'Església treballi d'una manera ferma per la pau al món, passa que moltes vegades aquesta opinió no ha interessat treure-la a la llum, perquè els que controlen la majoria d'agències de premsa i grups mediàtics no volien que se sentís. Com tampoc molts no volien que se sentís el clam popular de milions de persones arreu del món protestant contra aquesta guerra, però això ha estat absolutament impossible d'amagar, encara que ja n'hi ha hagut molts que s'han encarregat de mini-

mitzar el nombre de manifestants i donar dades ridícules de participants d'una forma interessada, per no dir manipulada. Tampoc no ha estat possible en aquesta ocasió amagar la veu del Papa, i per això ha ressonat en tot el món amb una força increïble, despertant admiració i suport en tots els continents.

La guerra s'ha acabat i s'obre un nou període per a l'Iraq i per a la humanitat. Per a l'Iraq perquè ha caigut el règim dictatorial de Saddam Hussein, i ara comença una difícil reconstrucció nacional política i també humanitària. Les guerres no només maten persones, que és la cosa més greu i cruel d'un conflicte, destrueixen totes les estructures d'un país: cases, hospitals, escoles, fàbriques, carreteres, zones de conreu... I provoquen malalts i esguerrats, persones famolenques i sense sostre, sense feina o sense eines. Molt fàcilment ens oblidem dels països després de les guerres, l'atenció mundial es gira cap a altres territoris en conflicte, però les víctimes i la destrucció queden després del pas dels exèrcits. Per això els cristians, i totes les persones de bona voluntat, hem de continuar sent sensibles amb el poble de l'Iraq, ara ja no per demanar que no sigui atacat o perquè s'acabi la guerra, sinó col·laborant en la seva reconstrucció i estant al costat dels més afectats pel conflicte que sempre són els mateixos: els més pobres. Els Estats Units parlen molt de la reconstrucció del país, però el que més interessa als nord-americans són els seus pous de petroli, si no fos per això difícilment estarien interessats a intervenir en la postguerra, ni tampoc no haurien organitzat aquesta mateixa guerra.

Per a la humanitat també s'obre un nou període, on gairebé tot el món està molt més sensibilitzat contra les guerres i a favor de la pau. Els mateixos sentiments que Joan XXIII va defensar fa 40 anys en la *Pacem in terris* ara estan en boca de milions d'éssers humans de diverses cultures, ideologies i religions. Potser el somni del Papa bo, «la justícia es defensa amb la raó i no amb les armes», podria estar més prop de fer-se realitat. Després de veure com el nostre món s'ha mobilitzat contra la guerra d'Iraq, l'esperança s'ha apoderat de tots aquells que creiem en un món just on no existeixin les guerres.

CATALUNYA⁺ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, GIRONA; Guillem Ferrer, ILLES BALEARS; Jordi Curcó, LLEIDA; Marçal Sarrats, MADRID; Lluís Serra i Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc i Roman Casanova, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Director executiu: Marc Murtra

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Victòria Camps, Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt i Montserrat Altamirano

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctrà. C-1.411; Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra,

Gibraltar i Portugal: 80,60 €

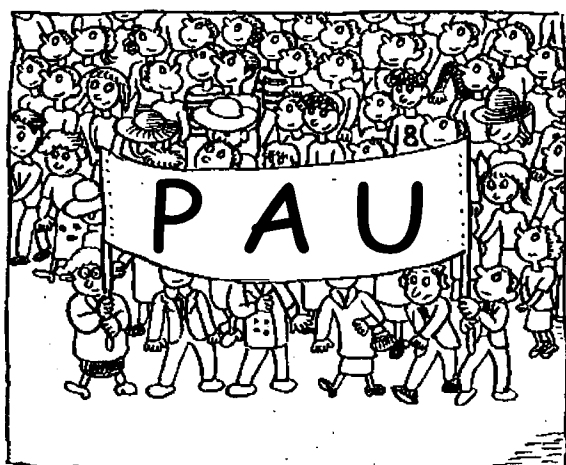
Resta d'Europa: 146,74 €

Amèrica i Àfrica: 178,30 €

Àsia i Oceania: 243,82 €

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

L'Església crida «No a la guerra!»

■ El Papa es va posicionar en contra de la guerra abans que comencés i des del principi va demanar als cristians que agafessin el Rosari i preguessin a la Mare de Déu per demanar la pau

BARCELONA.— La intervenció militar a l'Iraq ha provocat una crisi internacional. Ara que, oficialment, la guerra ja s'ha acabat, és un bon moment per fer balanç. Des que va començar el conflicte el 20 de març passat milers de persones han sortit al carrer

per mostrar el seu descontentament. La societat en general s'ha mostrat contrària a la guerra i ho ha demostrat de maneres diferents. Una de les primeres institucions a condemnar els atacs a l'Iraq ha estat l'Església.

MANIFESTOS

L'Església ha tingut un paper molt important a l'hora de mostrar la seva oposició a la guerra. Ja des del principi molts col·lectius adherits a l'Església es van pronunciar en contra del conflicte bèl·lic a través de diversos manifestos. Un exemple clar és el manifest a favor de la pau que va veure la llum en l'Assemblea XLVIII de la Unió de Religiosos de Catalunya, el mes de març passat. L'escrit comença assenyalant que la guerra «és un fracàs dels homes i les dones que poblen aquest món» i que «no hi ha cap principi ideològic, religiós, polític o econòmic que pugui justificar la mort d'una persona». A través del manifest els superiors, abats i priors catalans van reafirmar la creença que Déu, encara que amb noms diferents, és un de sol i tots som fills seus i, per tant, germans i germanes que ens hem d'estimar de veritat. També van apostar pel diàleg interreligiós en pau i respecte i per la convivència en un mateix món de diferents cultures.

Els estudiants de la Facultat de Teologia de Catalunya i els alumnes de la Facultat de Filosofia de la Universitat Ramon Llull també van redactar el seu manifest on, entre altres coses, denunciaven la manipulació del nom de Déu feta pel president dels Estats Units. «Neguem que aquest déu del Sr. Bush sigui el Déu d'Amor i Pau que l'Evangeli ens proposa. Ens unim a la reprovació feta des de tots els sectors de l'Església catòlica a la guerra i a l'ús fraudulent del nom de Déu. (...) Déu no vol la guerra, i encara menys que els homes ens apropiem del seu Nom per esclafar els més dèbils.»

PREGÀRIES

Però l'Església no tan sols s'ha pronunciat a través d'escrits i manifestos. L'arma dels cristians és la pregària i, responen a aquesta idea, les pregàries per la pau s'han succeït. A la basílica de Santa Maria de Montserrat va tenir lloc l'últim dissabte de març una vetlla de pregària perquè s'aturessin totes les guerres que hi ha al món i perquè renasqués la pau al cor dels homes i les dones i a tots els pobles de la terra. L'abat de Montserrat, Josep Maria Soler, havia qualificat ja de «molt greu» el moment històric que s'estava vivint, perquè «no s'escolta la veu de les multituds que diuen no a la guerra, no

Primera estació del Via Crucis per la pau celebrat a la parròquia de Sant Agustí.

Què és la pau?

El primer pensament racional sobre la pau el trobem gairebé simultàniament a Orient i Occident. D'una banda a la Xina, on l'any 564 aC es proposa el primer desarmament. I de l'altra a Grècia, on, cap a la mateixa època, s'intenten fer servir aliances per posar fi a les guerres internes i contenir les externes. Al llarg del temps es poden trobar diferents interpretacions del concepte «pau». La pau és, des d'un punt de vista simplista, absència de guerra. Però sobretot és un estat actiu a la recerca d'una societat més justa. Segons Ortega i Gasset, així com la guerra és una cosa que es fa, la pau també és una cosa que cal fer, que s'ha de fabricar. La història revela que la pau és una qüestió complexa i una tasca difícil. El 1989 es va celebrar el Congrés Internacional sobre «La pau a l'esperit dels homes» a Yamoussoukro, Costa d'Ivori. D'aquest Congrés, va sorgir-ne una declaració en la qual es definia la pau com a respecte a la vida, fi dels conflictes armats, adhesió profunda als principis de llibertat, justícia, igualtat i solidaritat i associació harmoniosa entre humanitat i naturalesa. Per als cristians, la pau es troba en la recerca de l'amor que és, en definitiva, el mateix Crist, i es forja, moguda per la fe, al cor de cadascú, de manera que no es pot concebre la pau al món si no hi ha pau dins de cada home i dona.

es fa atenció als que diuen que s'atempta contra la legalitat internacional, no es fa cas dels homes i les dones de fe que, encapçalats pel papa Joan Pau II, demanen en nom de Déu renunciar a l'atac i construir la pau».

Fa uns quants dies Comunió i Alliberament va organitzar un Via Crucis per la pau a la parròquia de Sant Agustí de Barcelona, que va servir també per commemorar els quaranta anys de l'encíclica *Pacem in terris* de Joan XXIII. A cadascuna de les cinc estacions, a més de l'Evangeli, es va llegir un fragment de l'encíclica

ca i diferents textos de Charles Péguy.

La pregària va ser presidida pel cardenal Ricard Maria Carles i pel bisbe auxiliar Josep Àngel Sáiz. El responsable de Comunió i Alliberament a Barcelona, Diego Giordani, va donar la benvinguda a l'assemblea i va subratllar que «nosaltres no creiem que la pau sigui una cosa que han de fer els altres. Tenim la certesa que tot pot canviar si cadascun de nosaltres s'obre a la veritat de l'home que és Jesucrist». També va recordar que l'encíclica *Pacem in terris* és ara més actual que mai davant l'evidència que qualsevol esforç de l'home no és suficient per aconse-

guir la pau.

La primera estació va tenir lloc a l'interior de la parròquia situada al barri del Raval i les altre quatre a la plaça de Sant Agustí. El Via Crucis va finalitzar amb una homilia pronunciada pel cardenal i amb l'adoració de la Creu. Es calcula que van participar en l'acte unes sis-centes persones.

ACCIONS DE PAU

La Secretaria d'Estat de la Santa Seu ha expressat el desig de l'Església catòlica d'estar al servei de la reconstrucció material, política i social de l'Iraq a través de les seves institucions socials i caritatives. Caldrà un gran esforç per aconseguir que el poble iraquí emprengui, per fi, l'anhelat i merescut camí a la pau.

Mans Unides ha obert un compte benèfic d'emergència amb la finalitat de recaptar fons destinats a ajudar la població iraquiana a superar el trauma psicològic, econòmic i social provocat per la guerra i pels dotze anys de bloqueig econòmic. La recaptació (el número de compte és el 2100-3291-2200109437, de «la Caixa») es destinarà a finançar programes de reconstrucció i desenvolupament. Des de Mans Unides s'ha recordat que qualsevol ajuda que es pugui donar serà una gran aportació per aconseguir una pau duradora a l'Iraq.

D'altra banda, Càritas treballa donant suport d'emergència als desplaçats iraquians i proporcionant-los roba d'abric, aliments i serveis mèdics bàsics. Càritas Iraq té una xarxa de catorze centres de distribució d'ajuda humanitària repartits per tot el país i compta amb un equip format per 250 treballadors i voluntaris. Per a més informació sobre el programa «Càritas amb el poble iraquí» es pot trucar al telèfon 902 339 999. (M.C.)

EL GRUP DE LA RENOVACIÓ CARISMÀTICA KOINONIA

comença un seminari «VIDA EN L'ESPERIT» cada dimarts de 19.30 a 21 h a partir del dia 29 d'abril i que s'acaba el 10 de juny, a l'església dels Redemptoristes (c/ Balmes, 100 - Barcelona).

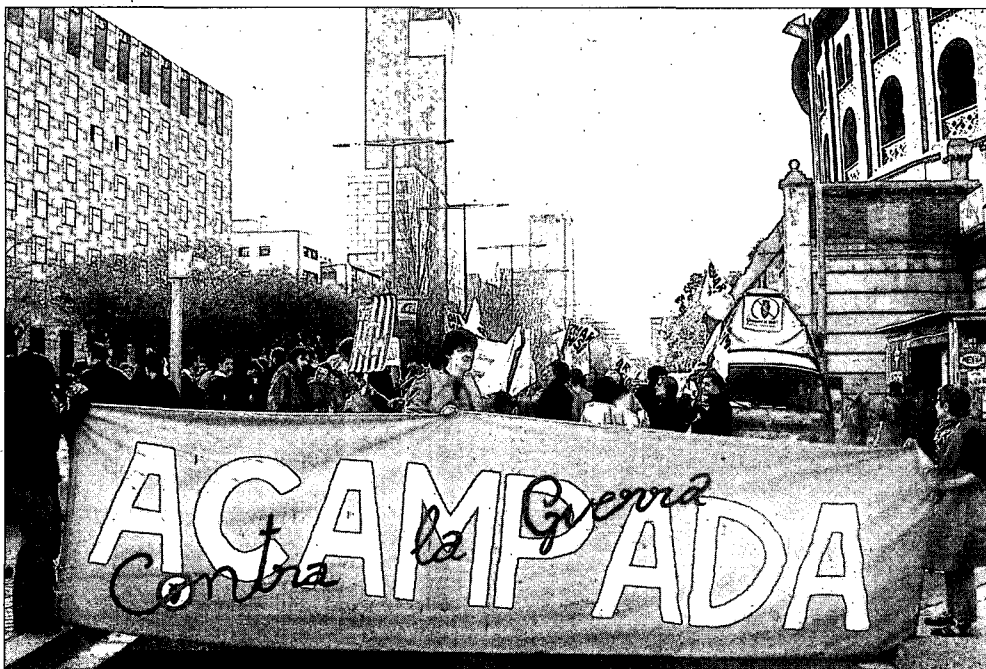
Acampats per la pau

■ Una acampada pot ser, també, un símbol de pau o una manera de demostrar que s'està en contra de la guerra

BARCELONA.— El vint de març passat, dia en què va començar la guerra contra l'Iraq, un grup de joves i no tan joves van acampar davant la Delegació del Govern a Barcelona. El seu objectiu principal: mostrar el seu desacord amb la guerra i pressionar perquè el Govern espanyol retirés el suport a Bush.

Dimecres, deu de la nit. Tot està tranquil al passeig de Colom de Barcelona. Silenci. Tot d'una, un estrèpit intens trenca la calma. Algun turista alça les celles en senyal de sorpresa. La resta de vianants ni s'immuta: a tot estirar un lleu somriure, com un gest de suport a una cosa que ja fa diversos dies que passa. Es tracta de la cassolada. Davant de la Delegació del Govern, al Pla de Palau, una colla d'unes seixanta persones es manifesten fent soroll amb qualsevol objecte: palès, olles, paelles, plats, culleres... fins i tot les tanques metàl·liques que protegeixen l'edifici serveixen per a tal fi. No són tots joves, però la majoria sí. Ni tampoc no són tots estudiants, però sí força d'ells.

Vint minuts més tard, dòcilment, els manifestants deixen els trastos i l'esvalot es va acabant. Només se sent algun crit de «no a la guerra!». El grup creua el

Alguns dels joves acampats manifestant-se per la pau el passat 12 d'abril.

carrer i es dirigeix a l'aparentment improvisat campament que ocupa la plaça del Pla de Palau. Però certes infraestructures (cuina amb nevera, electricitat, lavabos...) demostren que el que va començar sense recursos ha anat evolucionant. Ja són molts dies acampats i es respira un ambient organitzat. Una cartolina enorme amb totes les activitats programades per a la setmana presideix la cartellera. I al costat un cartell on, sota el títol "torns de permanència", es distribueixen els dies en franges horàries i apareixen escrits els noms dels acampats.

L'acampada és la via que molts joves van trobar per demostrar (demostrar-se

a ells mateixos i demostrar al Govern) que estaven en contra de la guerra i per pressionar d'alguna manera els polítics. Com a activitats permanents s'ha comptat amb la recollida de firmes en contra de la guerra, la distribució d'informació i materials i l'existència d'un espai de difusió i acollida d'iniciatives.

Moltes de les accions proposades al llarg del darrer mes des de la Plataforma Aturem la Guerra (cassolades, concerts, manifestacions i diverses performances) es van gestar a les assemblees periòdiques de l'acampada del Pla de Palau i han tingut, en general, un seguiment massiu.

Desinstal·lar-se per tornar a pensar

El fet de plantar una tenda té un alt component simbòlic. Els que estan acampats són lluny de casa i han abandonat la seva vida de comoditats, com els refugiats que es veuen obligats a deixar enrere la seva llar, possessions i hàbits a causa de la guerra. La Mireia pertany al grup d'acampats al Pla de Palau i hi va arribar «perquè sentia que no em podia quedar a casa amb el

que estava passant, dormint al meu llit com si res. Una cosa molt forta dins meu m'obligava a bellugar-me, a desinstal·lar-me».

Abraham tenia 75 anys quan Jahvè li va parlar i va pronunciar aquestes paraules: «Abandona la teva terra.» Ell no va dubtar ni un moment i va respondre a aquesta crida, juntament amb Sarai, i va abandonar les seves pertinences i la vida de comoditats. També Moisès va deixar enrere la seva vida estable com a pastor de ramats quan Jahvè li va encomanar la missió de treure els israelites d'Egipte. Desinstal·lar-se suposa començar a caminar amb fe de nen i abraçar la pobresa després d'haver gaudit de la riquesa, com va fer sant Francesc d'Assís en despullar-se a la plaça de la seva ciutat, a la vegada que abandonava un futur segur com a comerciant. I, per descomptat, com va fer Jesús als trenta anys, en deixar la llar materna, estable, per seguir la veu del Pare. Desinstal·lar-se com els acampats, és canviar de vida i optar per la incomoditat física, tot i els valors de confortabilitat barata que la societat capitalista promou cada vegada més. I per això desinstal·lar-se suposa, sempre, renovar-se espiritualment.

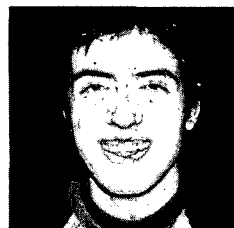
«Com a creients, ens hi hem d'implicar»

Pertanyen a un grup de fe: Universitaris de Lloïola. Es reuneixen setmanalment per pregar i xerrar sobre temes que els preocupen des d'una perspectiva cristiana. L'inici de la guerra no els va deixar freds: entre moltes propostes van trobar la possibilitat d'unir-se a campanyes per la pau. I van decidir fer-ho. Van estar acampats durant una mica més de quinze dies. Creuen que, com a cristians, cal implicar-s'hi a fons.

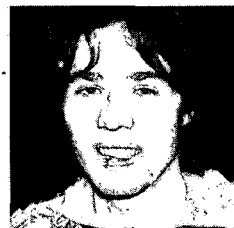
DANIEL, estudiant d'Educació Social. «No és simplement el fet de venir aquí a dormir, t'hi has d'implicar, has de col·laborar amb tot el

que es fa. Si t'hi impliques, t'hi impliques de veritat, t'hi impliques fins al final. El fet d'estar units en la pregària pot ajudar tant aquí (Barcelona) com allà (l'Iraq). Nosaltres volem que a l'Iraq sàpiguen que a Barcelona ens manifestem i actuem per ells, però també que estem pregant.»

ARNAU, estudiant d'Educació Primària. «Dins meu notava que era important fer alguna cosa contra la guerra. Acampar em motivava, però

sobretot el fet que sigui amb més gent, amb els meus amics. És a dir, es tracta d'acampar en comunitat. Perquè unir-nos ens fa més forts per demostrar que la pau és el camí vàlid.»

JOAN, estudiant de Disseny Industrial. «Com a creients tenim uns principis i veure que hi ha nens que moren cada dia a causa dels bombar-

dejos no es correspon amb aquests principis. Per això som aquí, per demostrar que estem en desacord amb la guerra i amb la política dels Estats Units, que atempta contra els nostres ideals cristians.»

CARLA, estudiant de Geologia. «Ja ens havíem implicat en les manifestacions, però era massa fàcil. L'acampada suposa fer un pas més. El

fet de venir a dormir ens apropa, d'alguna manera, al conflicte. Això fa tenir present moltes més hores al dia que té lloc una guerra injusta i ens fa reflexionar.»

Palau Robert

Centre d'Informació
de Catalunya

EXPOSICIÓ

del 10 de desembre de 2002 al 27 d'abril de 2003

els sentits del vi

Palau Robert
Centre d'Informació
de Catalunya
Passeig de Gràcia, 107
08008 Barcelona
Tel. 93 238 40 00
Fax 93 238 40 10
www.gencat.net/probert

Horari de visita:
dilluns de 16 a 19.30 h
de dimarts a dissabte
de 10 a 19.30 h
diumenge i festius
de 10 a 14.30 h

Visites concertades:
telèfon de reserves
93 292 11 71

Com arribar-hi:
Metro: línies 3 i 5
estació Diagonal
Ferrocarrils de la Generalitat:
estació Provença
Autobusos: 6, 7, 15, 17, 22,
24, 28, 33, 34, 68 i T1

Catalunya
País de vins

Generalitat de Catalunya

Amb el patrocini de
Caixa Penedès

L'ENTREVISTA

Giorgio Chevallard és el president del Centre Cultural Charles Péguy a Barcelona

—Potser el principal problema a l'hora de parlar sobre la pau és, precisament, definir aquest concepte...

—Res més fàcil: la pau del cristià és Crist mateix. L'existència de situacions tràgiques com aquesta guerra de l'Iraq obliguen a anar al fons de la veritat d'un mateix. Es veu clarament que l'home, per si mateix, no és capaç de crear la pau: per tot arreu domina la violència, l'odi, la desconfiança... i tot això té com a resultat immediat la guerra. Quan diem que Crist és la nostra pau no és un eslògan, és partir de la consciència humana que jo no sóc capaç de construir la pau com a home, però que en Crist ho puc tot. Al màxim que es pot aspirar sense Ell és a un equilibri de forces, però la pau és impossible. Per això cal servir la Veritat, per arribar a Crist i arribar a la pau.

—I què és la Veritat?

—Evidentment, no ens podem erigir com a jutges de l'actuació dels altres. El que ens salva d'aquests judicis barats és reconèixer que la veritat no neix d'una anàlisi pròpia. Jo no faig la veritat, sinó que la trobo. I on la trobo? Està clar: en la companyia de Crist. I aquesta companyia de Crist, que es dona a prop de l'Església i de la unitat que visc amb els meus amics, és el que puc percebre com alguna cosa més gran i positiva que m'allibera del prejudici. La veritat no es posseeix: jo no tinc la veritat, sinó que jo serveixo la veritat. La veritat és Crist i jo pertanyo a Ell i per ser necessito la seva presència. L'esperança no és que jo sigui capaç de fer una anàlisi més encertada que els altres (la qual cosa també s'ha d'intentar) sinó que recau en el

Té set fills i pertany a Comunió i Alliberament, moviment eclesial nascut el 1954 i que té com a objectiu fomentar l'educació cristiana madura dels seus seguidors, així com la col·laboració de l'Església en tots els àmbits de la societat cristiana. Per a Comunió i Alliberament el gran esdeveniment cristià és la figura de Jesús, viscut des de la comunió i que suposa el fonament de l'autèntic alliberament de l'home. Actualment el moviment està present en uns 70 països del món.

la nostra vida, la nostra forma de veure el treball, les relacions, d'emetre un judici sobre la guerra...

També és important l'experiència d'Església. La salvació o l'alliberament és seguir una experiència viva d'Església, on rebem la positivitat última (amb Crist tot es converteix en positiu, fins i tot, el mal).

—En la guerra contra l'Iraq s'ha manipulat, especialment, el nom de Déu.

—S'ha manipulat, sí. Però potser no tan especialment. Per exemple, en la Primera Guerra Mundial tant els bisbes francesos com els alemanys beneïen els canons. És inevitable que el poder intenti manipular-ho tot, fins i tot, la religió. No es pot instrumentalitzar Crist, encara que tots els governs de la història han dit sempre que Déu

Giorgio Chevallard (a la dreta), al costat de Diego Giordani (esquerra) i el rector de Sant Agustí, Toni Deulofeu (al centre).

—Segons el Papa, la pau, tant sí com no, no és possible.

—La posició pacifista pura i dura és utòpica. El problema és que molta gent confon la posició del Papa amb el pacifisme a ultrança i no és així. Al contrari, el Papa és profundament realista i es preocupa per tota la gent que ha mort en aquesta guerra i que morirà com a conseqüència, així com la persecució a la qual es pot veure sotmesa l'Església en tants i tants països de majoria islàmica i no tan sols a l'Iraq (evidentment, l'odi que ara s'ha sembrat creixerà en els propers anys). El pacifisme és, més aviat, la postura del «no a la guerra» perpetu. És com dir-li a l'enemic que no reaccionaràs, gairebé com demanar-li que t'ataqui. Per tant, aquest pacifisme no és una posició realista, sinó teòrica i utòpica. I la utopia és molt diferent de l'ideal. Ideal és una cosa que vindrà en un futur, però que jo puc experimentar ja ara, com la presència de Crist. En canvi, la utopia és una cosa que passarà demà, per tant jo he de sacrificar el meu avui en favor d'una veritat que no puc experimentar ni tan sols en una part. Si el Papa és realista i no pacifista és perquè accepta que la pau, a tota cosa, no és possible, encara que també ha dit que no s'han esgotat totes les vies abans de recórrer a la guerra contra l'Iraq. Encara que no ho sembli, l'Església ha fet molt en contra d'aquesta guerra, encara que no hagi aconseguit frenar-la. Per exemple, gràcies al Papa s'ha evitat que la guerra es converteixi en un xoc autèntic entre civilitzacions.

—També la societat en general s'ha manifestat en contra de la guerra moltes vegades.

—Totes les manifestacions a favor de la pau comporten una cosa molt positiva: la solidaritat, la clara contraposició a la violència i el sentiment d'unitat dels manifestants. Però també apareixen marcades per diferents limitacions, com el fet de ser més emotives que racionals: manca un judici clar que neixi de la raó i, sobretot, de l'experiència. O, per exemple, a mi em sembla curiós que l'opinió pública s'impliqui tant contra aquesta guerra quan cada dia mor més gent a la guerra del Sudan o en les persecucions d'Indonèsia que a l'Iraq. A mi el que em molesta d'aquesta mena de manifestacions és la manipulació evident del fenomen per part d'algun partit polític. No vull jutjar els que es manifesten. No estic en contra d'això, de fet com a expressió contra la guerra em sembla bé. Però em dol veure situacions com llençar ous o pedres o cridar «assassins» els policies, en un to maniqueista d'«aquests són els dolents». No té sentit que en nom de la pau s'impedeixi als altres expressar les seves idees i se'ls anomeni assassins.

D'altra banda, la pau no és una cosa que s'estigui a l'Iraq i que jo conquereixo assegint-me en una autopista: la pau és una cosa que té ha veure amb mi, amb la meua conversió.

La gent s'ha manifestat en contra del suport d'Aznar a la guerra iniciada per

«La pau del cristià és Crist mateix»

fet que la veritat neix de l'experiència que jo faig de Crist. I el més important és que caminem cap a la veritat, hi anem a la recerca, ens movem per trobar-la. La nostra vida s'ha de posar en tensió, de manera que acceptem que el nostre punt de vista pot ser erroni i analitzem, reflexionem i comparem. Hem de ser capaços de sortir de nosaltres mateixos per anar més enllà, més endavant.

—La pau comença en nosaltres mateixos...

—Per descomptat. Aquests dies, totes les reflexions que ens plantejem sobre la pau mundial, a mi personalment m'obliguen a qüestionar-me la convivència amb la meua dona, la relació amb els meus fills, el dia a dia a la meua feina. La pau ha de començar on sembla més difícil: en les relacions laborals. I també penso en quin és l'objectiu últim de la meua feina: la venda? No, la feina porta a la realització, tot el que fem ens ha de conduir a Crist. I Ell canvia

estava al seu costat. Aquest cas no és una excepció. Tant Saddam com Bush, de manera diferent, han proclamat que Déu estava al seu costat. Saddam parla en nom de Déu, però almenys des d'una certa tolerància. L'Iraq és un dels països que ha donat més llibertat a l'Església i on viuen més cristians. Altres països veïns a l'Iraq són molt més tancats i només per pronunciar la paraula «Crist» et poden condemnar. Bush, especialment, ha manipulat el nom de Déu des d'una estranya ambigüitat, amb certa connotació protestantista de conversió com a il·luminador interior o d'estar Déu al servei de l'home en comptes d'estar nosaltres al servei de Déu.

L'error en la manera d'entendre la religió és reduir-la a un conjunt de coses a fer, oblidant la transcendència i l'obertura necessària del cor i d'un infinit que, com que no tinc, espero que passi. És a dir, hem de tenir en compte, sobretot, la postura activa de la conversió.

«Si el Papa és realista i no pacifista és perquè accepta que la pau, a tota costa, no és possible, encara que també ha dit que no s'han esgotat totes les vies abans de recórrer a la guerra contra l'Iraq»

Bush. Per a mi, més que el fet de donar suport a la guerra (si ell considera que és just...) considero tristes les paraules que va pronunciar fa poc: «Quan caigui Saddam no vessaré cap llàgrima.» Perquè, on queda la misericòrdia en aquestes paraules? Segons Luigi Giussani, «davant de la misericòrdia, el rostre del soldat americà és idèntic al del soldat iraquí que és davant del canó que el destruirà». Són iguals entre ells perquè per la misericòrdia deixen d'estar l'un contra l'altre. I gràcies a la misericòrdia s'obté l'avantatge de l'amor, que arriba fins al perdó.

Reportatge i fotos:
María Cilleros

església en el món

L'11 d'abril es van complir quaranta anys que el papa Joan XXIII va promulgar la seva vuitena i darrera encíclica: *Pacem in terris*. En el marc dels conflictes que viu el nostre món, aquesta encíclica no ha perdut vigència. Durant aquests dies s'ha recordat arreu del món, també a casa nostra, la commemoració de l'aniversari d'aquesta encíclica. El P. Bernabé Dalmau, benedictí i liturgista, comenta en aquesta entrevista alguns aspectes de la *Pacem in terris*.

El P. Bernabé Dalmau és monjo de Montserrat i liturgista

«El fruit principal de la "Pacem in terris" va ser l'esperit del Vaticà II»

—Què va moure Joan XXIII a escriure aquesta encíclica?

—L'existència de la guerra freda en què les tensions entre les dues grans superpotències acceleraven la cursa d'armaments i podien produir al moment menys pensat una catàstrofe mundial. D'altra banda, la profunditat cristiana del beat Joan XXIII li donava una transparència al moment de comunicar els valors evangèlics.

—Quins són els eixos bàsics de la *Pacem in terris*?

—La convicció que la pau s'ha de fonamentar en la veritat, la justícia, la llibertat i l'amor.

ser una veu qualificada que va merèixer respecte com cap altre Papa no n'ha obtingut en el segle xx.

—Es va entendre l'opció radical de Joan XXIII per la pau?

—Entendre, sí. Però els mecanismes per obtenir-la foren lents i calia tancar definitivament l'etapa de la guerra freda, cosa que s'obtingué en gran part amb els fets del 1989.

—A Catalunya, com es va rebre?

—Amb gran entusiasme. Remeto al'article que des d'aquestes pàgines va fer el bisbe Carrera en el número 1.229. Va encendre un caliu que va permetre viure el Concili Vaticà II sense traumes.

—La *Pacem in terris* es pot considerar el testament de Joan XXIII «als homes de bona voluntat»?

—Sí, però cal completar-lo amb el fet d'haver provocat l'esdeveniment conciliar i amb l'exemple personal d'una vida santa i plena d'un gran humanisme.

—Podem parlar de fruits d'aquesta encíclica?

—Altra vegada cal dir que el fruit principal va ser l'esperit del Vaticà II i la manera com fou rebut.

—Han passat 40 anys i sembla que el món no ha fet cas del Papa bo. La pau que proposava és utòpica?

—No és utòpica, però és profundament evangèlica. I als nostres dies cal renovar el retorn a l'Evangeli.

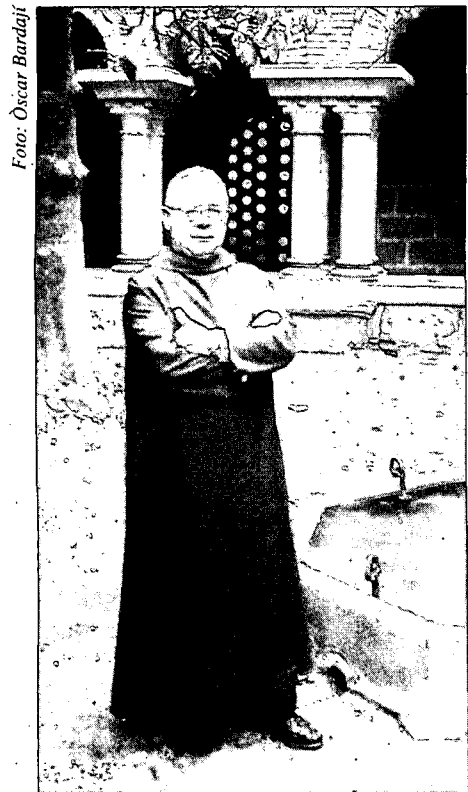
—Avui és més necessària que mai la lectura de la *Pacem in terris*?

—Sí, però tenint en compte que la vida continua i després d'aquesta encíclica hi ha hagut el Concili Vaticà II i altres textos magisterials que n'han anat aprofundint les intuïcions.

—Joan Pau II en aquestes darreres setmanes no s'ha cansat de demanar per activa i per passiva la pau, quin paral·lisme podem fer entre ell i Joan XXIII?

—Tots dos han estat sensibles a l'acció de l'Esperit Sant. Tots dos han estat en vida uns grans incompresos en certes actuacions —no és aquest el cas ni de la *Pacem in terris* ni de les crides de Joan Pau II per evitar la guerra a l'Iraq. Només el temps aclareix les coses.

Rosa María Jané Chueca

P. Bernabé Dalmau.

—Quina va ser la novetat d'aquest escrit?

—El mètode inductiu. És a dir, formular les veritats no a partir d'unes premisses preestablertes sinó a partir de l'anàlisi de la realitat. També van representar una novetat la descripció dels «signes dels temps».

—Com va impactar en l'Església i en la societat?

—Tant pel tema, com pel mètode, com per la mateixa persona de Joan XXIII, va

OPINIÓ

Una exhortació urgent a construir la pau

La *Pacem in terris* va ser escrita per una exhortació urgent a construir la pau, fonamentada sempre en el respecte de les exigències ètiques que havien de presidir les relacions entre els homes i els Estats.

Un gran document com aquest hauria de provocar una meditació a tots aquells provocadors de la guerra que no saben veure els problemes del món com la pobresa, el vandalisme, la inseguretat als carrers... sinó que miren els propis interessos per beneficiar-se econòmicament d'una guerra [la de l'Iraq] que no té «ni cap ni peus».

Què se'n traurà, d'aquesta lluita? Benefici? Honor? Victimes? Més conflictes? Una guerra mundial?

Milions de persones es manifesten cada dia contra la guerra per reivindicar la pau i la justícia, es fan repics generals de campanes, minuts de silenci, aglomeracions d'éssers humans a tot arreu... tant costa d'entendre que ningú no vol la guerra? És segur que només la volen aquells polítics que donen suport mínimament als que es creuen superiors, per tenir sempre una ajuda i una defensa.

Com ens mostra l'encíclica, les condicions essencials per a la pau es divideixen en quatre exigències:

- **Veritat:** prendre consciència dels deures que cadascú ha de complir, no enganyar-se un mateix ni enganyar tota una societat que vol evitar un gran conflicte.
- **Justícia:** respecte i compliment de tot dret. El nostre dret es val en la manifestació contra qualsevol cosa que no ens sembla correcta; en aquest cas la batalla. Aprendre a observar i a complir.
- **Amor:** el sentiment de tota la societat es reflecteix en l'interès i preocupació que té la vida del poble iraquí, compartint els valors i els dolors mutus.
- **Llibertat:** els polítics i els caps d'Estat s'han de guiar per la raó, fent cas de qui els aconsella i de qui els vol corregir, és a dir, s'han de tenir motius per actuar, havent esgotat ja totes les solucions per no realitzar la possible ofensiva. Sempre hi haurà algun remei per evitar problemes, tot recordant que s'ha de tenir valentia per la responsabilitat de les pròpies accions.

Busquem el millor per a tots i no pas per a un de sol. El problema més gran és que si no s'atura la guerra, els que hi sortiran perjudicats no seran els «importants» sinó els que no volien la guerra però sí la Justícia i la Pau.

Carles Suriol

Seminarista menor de Barcelona

Joan XXIII en el moment de signar l'encíclica.

COMMEMORACIÓ de Sant Lluís Maria Grignon de Montfort

Tindrà lloc a la capella i sala d'actes de Balmesiana, c/ Duran i Bas, 9, a prop de la catedral.

Data: Dilluns 28 d'abril del 2003

PROGRAMA: 18.30 Eucaristia / 19.15 Conferència del P. Jean Morinay, s.m.m.

Tema: Maria i la debilitat de Déu

Comentari:

Per dret de pertinença (tot ha estat creat per Déu) i per dret de rescat (tots hem estat redimits per Crist), hem de fer-nos voluntàriament esclaus de Jesús.

La que va entendre, viure i actuar més d'acord amb això, va ser Maria Santíssima, «l'Esclava del Senyor» per excel·lència.

L'esclavitud mariana d'amor propugnada per sant Lluís Maria, és la resposta idònia de tot creient a les promeses del baptisme i «el camí fàcil, curt, perfecte i segur» per arribar a la de Crist (VD 152).

Vaticà

El Papa recorda als joves la urgència d'una veritable educació per a la pau

■ Joan Pau II va rebre en audiència 3.000 universitaris

ROMA.— «Per als creients, l'acció primera i fonamental en favor de la pau és la pregària, perquè la pau és un do de l'amor de Déu», va dir el 14 d'abril Joan Pau II als 3.000 estudiants universitaris que van participar al XXXVI Congrés internacional UNIV. Els congressos van néixer el 1968 per impuls de sant Josepmaria Escrivà. Enguany hi han participat 22 universitats italianes i 230 dels cinc continents.

En la glossa que va fer del tema del congrés, «Construir la pau al segle XXI», el Pontífex va mostrar la seva preocupació pels focus de violència i de guerra al món, cosa que «fa més urgent una veritable educació per a la pau». Continuant les ensenyances del beat Joan XXIII a l'encíclica *Pacem in terris*, Joan Pau II va recordar que «els quatre pilars de la pau són la veritat, la justícia, l'amor i la llibertat».

Adreçant-se a cadascun dels joves va afegir: «Mantingueu, en primer lloc, aquella relació veritable amb Déu que demana conversió personal i obertura al seu misteri. L'home s'entén ell mateix només en relació amb Déu, que és plenitud de veritat, de bellesa i de bondat.» A la veritat va unida la justícia, «juntament amb el respecte de la dignitat de tota persona. (...) La pau veritable floreix quan l'odi, l'enveja i la rancúnia són vençuts dins del cor; quan es diu no a l'egoisme i a tot allò que du l'ésser humà a replegar-se sobre ell mateix i a defensar només el propi interès».

Si l'amor «es tradueix en gestos de servei gratuït i desinteressat, en paraules de comprensió i de perdó; l'efecte pacificador de l'amor s'eixampla i s'estén fins a abraçar tota la comunitat humana». Llavors és més fàcil «comprendre també el quart pilar de la pau, és a dir, la llibertat, el reconeixement dels drets de les persones i

El Papa va parlar als joves sobre la pau.

dels pobles i la lliure entrega personal en el compliment responsable dels deures que pertocuen cadascú en el propi estat de vida».

En el seu paper de presidenta de la UNIV 2003, la jove alemanya Angelika Hagsbacher va agrair al Papa la seva confiança en els joves: «Sovint ens ha recordat que el futur és a les nostres mans i que per construir la pau hem de ser persones amb una confiança profunda en Déu i en la grandesa de la vocació humana.» Referint-se al tema del congrés, la universitària alemanya va assenyalar que «hem après

XVIII Jornada Mundial de la Joventut

El 13 d'abril el Papa va celebrar a la plaça de Sant Pere l'eucaristia del Diumenge de Rams, que coincidia amb la XVIII Jornada Mundial de la Joventut (JMJ). Joan Pau II va dir als milers de joves que van participar a la missa: «Que Maria faci que respongueu generosament a la crida del Senyor i persevereu amb alegria i fidelitat en la missió cristiana.» El Pontífex els va convidar a pregar per aquells que pateixen els dolors de la guerra i va assenyalar que per aconseguir la pau autèntica «cal pujar amb el Diví Mestre al Calvari». Prenent com a referència la *Pacem in terris*, va indicar que «avui acollim amb fe i lloança Jesús, que és el nostre rei de veritat, de llibertat, de justícia i amor».

Acabada l'eucaristia, una delegació de joves canadencs va lliurar la creu de les JMJ a un grup de joves alemanys, amb vista a la celebració de la propera jornada que es desenvoluparà a Colònia l'any 2005. La creu, abans d'arribar a Alemanya, recorrerà diversos països de l'Europa central i oriental. El Papa també va lliurar als joves una icona de la imatge de Maria *Salus populi romani*, que va ser venerada a Tor Vergata durant la JMJ de l'any 2000. (N.E.)

que la pau és fruit d'una vida que s'orienta cap a la veritat. Volem tenir una intel·ligència clara i un cor net que ens ajudin a cercar sempre la veritat, a enlluernar-nos amb la seva esplendor i a procurar transmetre-la al nostre voltant». Hagsbacher es va referir a «l'alegria que sentim davant el

proper XXV aniversari del seu pontificat» i va concloure parlant de la propera Jornada Mundial de la Joventut a Colònia: «Us esperem, Sant Pare, i ens acollim a les vostres pregàries perquè sapiguem ser cadascú de nosaltres transmissors de les seves paraules!» (C.C.)

Congrés científic sobre pederàstia

ROMA.— Del 2 al 5 d'abril va tenir lloc al Vaticà una trobada científica sobre la pederàstia, segons va informar l'oficina de premsa de la Santa Seu. Al simposi, promogut per l'Acadèmia Pontifícia per a la Vida, hi van prendre part els experts més competents en aquesta matèria, procedents dels Estats Units d'Amèrica, el Canadà i Alemanya. El tema es va tractar des del punt de vista estrictament científic i clínic. Les relacions presentades a la trobada, així com els protocols del seu desenvolupament, es publicaran d'aquí a uns quants mesos. A la trobada, que va tenir lloc a portes tancades, hi van participar especialistes de la teràpia de recuperació de les persones afectades per aquest problema, aclareix la nota. (Zenit)

CUBA

Els bisbes rebutgen les condemnes a mort

L'HAVANA.— El Comitè Permanent de la Conferència de Bisbes Catòlics de Cuba ha emès un enèrgic comunicat en què rebutja l'execució de tres persones condemnades a mort després d'intentar segrestar una nau per fugir de l'illa. «Ningú no té dret de posar en perill la vida d'altres persones, com van fer els assaltants, però de la mateixa manera ningú no ha de decidir que la mort sigui inferida a altres persones com a remei a les seves accions delictives, i més quan

això es fa en un procés sumaríssim», afirmen els bisbes. I afegeixen: «La violència no s'elimina amb la violència.» L'episcopat ha manifestat la seva preocupació davant l'onada de repressió desfermada pel govern i indica que «només afavorint el desenvolupament d'una cultura de la vida, que implica l'enfortiment dels valors humans i tot el que promogui la dignitat de la persona per a una convivència sana, es poden superar aquestes tensions socials». (ACI)

Jo, Clara...

Germana i mare vostra...

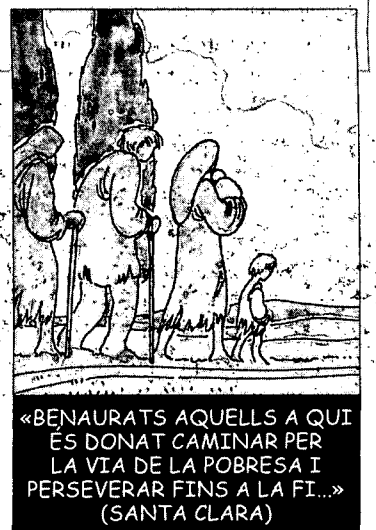
Ha passat una dècada des de la celebració del VIII centenari del naixement de santa Clara (1193-1993), efemèride que a Catalunya va trobar una acollida extraordinària. De nou apareix Clara, la germana Clara, a l'horitzó de la nostra vida cristiana. Com a germana de tots la volem rebre, sabent que «el seu record il·lumina» (butlla de canonització).

Clara podia amb tota veritat utilitzar el títol de fundadora, d'abadessa, o bé el seu cognom de noblesa. Tot i això, va preferir presentar-se d'una manera senzilla i planera, en els seus escrits, com a «germana». També a sant Francesc li va agradar anomenar-la així, «la germana cristiana», pel seu amor ardent a Crist i la seva fidelitat a la paraula de l'Evangeli. El terme «sor», o germana, defineix una forma de relació que Clara adopta conscientment en el tracte amb les seves germanes i amb les persones del seu entorn.

Segurament no era l'habitual, ni semblava el més recomanable en un temps de grans diferències socials, quan el prestigi comptava i pesava tant o més que en altres temps, i més tractant-se de la dona. Això no obstant, ella es va voler obrir a una relació femenina, propera, oberta a l'amistat, confiada, familiar. Deixant enrere altres patrons de vida religiosa, va creure que era possible restar en comunió de fe, en comunió d'obediència a la Paraula i, per consegüent, en la unitat del mutu amor. Així ho va consignar en la seva Regla. Era la forma de l'Evangeli, l'exhortació a viure intensament el manament nou del Senyor.

Tant Clara com Francesc sabien de què parlaven quan pretenien una relació fraterna, no una soledat radical. La gent també ho va poder entendre perfectament: la seva forma de vida contemplativa allunyava les germanes «del segle», de la mentalitat i deliris del món, però no les allunyava dels fills de Déu que treballen i ploren, que pateixen i gaudeixen sota el mateix sol. Per això, sentint a prop la germana de tots, van acudir a ella en les seves necessitats, demanant la intercessió que ella els va donar fins al miracle.

Sor M. Victoria T., o.s.c.

«BENAUATS AQUELLS A QUI ES DONAT CAMINAR PER LA VIA DE LA POBRESA I PERSEVERAR FINS A LA FI...» (SANTA CLARA)

En el 750è aniversari del trànsit de santa Clara 1253-2003

Espanya

Tot a punt per a la canonització de l'«apòstol de Madrid»

■ Per al P. Josep Maria Rubio, s.j., complir la voluntat de Déu era la màxima de la seva vida

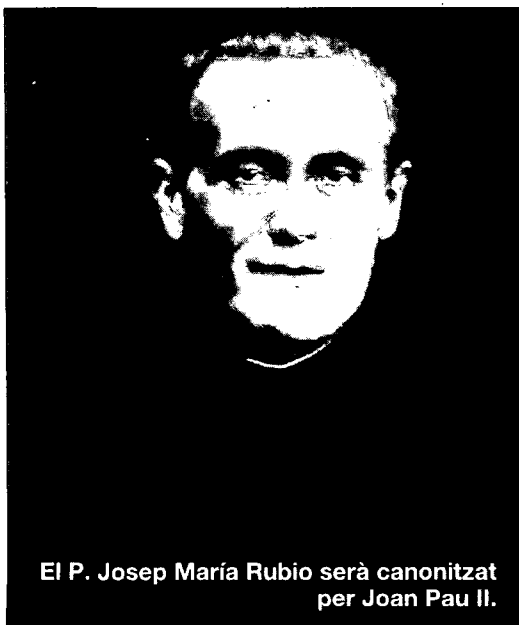
MADRID.— El 4 de maig Joan Pau II canonitzarà a Madrid el P. Josep M. Rubio. A la cerimònia serà present el P. José Luis Gómez Muntán, guarit d'un càncer gràcies a la intercessió del P. Rubio. Aquest va ser el miracle que va aprobar l'Església per reconèixer la santedat del jesuïta conegut com l'«apòstol de Madrid», com el va qualificar el bisbe Leopoldo Eijo Garay.

«El meu desig és santificar-me on el P. Josep M. Rubio, i ara l'Església reconeixerà oficialment la seva santedat. Va néixer a Dalías (Almeria) i va ser ordenat sacerdot el 1887. La seva canonització és una bona oportunitat per conèixer qui era aquest «apòstol de Madrid». Pedro Miguel Lamet és autor de la biografia *Como lámpara encendida: José María Rubio (1864-1929)* i, per tant, bon coneixedor del P. Rubio: «No era el que normalment entenem com una figura brillant. No parlava bé en públic, era molt tímid, es va deixar manipular la meitat de la seva vida pel canonge Torres Asensio. No obstant això, tenia una força i un atractiu increïbles. Arrossegava molta gent a les seves misses i al seu confessorari, on tenia per a tots la paraula justa. Per a mi, en aquesta debilitat hi ha la força del P. Rubio.» El que és cert és que el P. Rubio va deixar empremta. El seu biògraf destaca d'ell la seva «voluntat de ferro, molta dolcesia i una gran perspicàcia i intuïció per conèixer la gent, a més d'un bon humor andalús. I a més, es va avançar al seu temps quan va donar responsabilitat als seglars i en la seva feina social als suburbis de Madrid».

Després de ser ordenat sacerdot desenvolupa la seva tasca a Chinchón, com a vicari, i a Estremera, com a rector, durant 13 anys és capellà de les religioses Bernardes a Madrid. Ràpidament impressiona tothom per les seves hores de pregària, la seva austeritat i pobresa, la seva caritat amb els més pobres i malalts, els seus dons místics... i ja es parla de la seva fama de santedat.

CONFIANÇA EN DÉU

Pedro Miguel Lamet està convençut que la figura del P. Rubio continua impactant avui. En aquest sentit, creu que «Déu ha volgut mostrar en la vida del pare Rubio una cosa que avui oblidem sovint: que sommers instruments a les seves mans en la mesura que no posem impediments a la seva gràcia». Fe i confiança són dues constants que es repeteixen en la vida de Josep M. Rubio. «Fer el que Déu vol, voler el que Déu fa» o «Jesús no es cansa d'esperar-te» reflecteixen com era la relació d'aquest jesuïta amb Déu. Per al seu biògraf, el pare Rubio «era un canal buit per on passava com una tromba la gràcia de Déu». Per ser aquest «canal buit» el P. Rubio comptava amb una pregària contínua i una confiança total. Pedro Miguel Lamet comenta que no tenia temps per a ell mateix i que pregava en tot moment: «A vegades, quan pujava al tramvia, en el moment de demanar el bitllet

El P. Josep Maria Rubio serà canonitzat per Joan Pau II.

en demanava dos, encara que anava sol, tal era la presència de Déu en la seva vida.»

El 1906 ingressa en el noviciat jesuïta de Granada. Des de la residència dels jesuïtes del carrer de la Flor a Madrid fa lliurament de la seva persona al servei dels altres: hores al confessorari, predicacions, exercicis espirituals, hores santes, Guàrdia d'Honor, Apostolat de la Pregària, Maries dels Sagraris... mil i una coses que buiden el P. Rubio, que no guarda res per a ell.

AL COSTAT DELS MÉS POBRES

El seu lloc predilecte el troba als carrers i suburbis de Madrid. Aquest amor pels pobres ja l'havia demostrat quan era sacerdot diocesà i amb els anys es va incrementant. Així, Pedro Miguel Lamet recorda que «atenia drapaires, trinxeraires, empleades i matancers. Pujava a les golfes i visitava els malalts en cases infrahumanes i allà s'hi estava més temps. A la Ventilla, Entrevías, el Matadero, Usera i altres suburbis s'hi esmerçava a fons i va crear escoles amb mestres voluntaris que morien màrtirs a la guerra civil. No va ser un activista social, com s'entén avui dia, però sí un pioner, ja que no només predicava sinó que donava blat i buscava feina als aturats». Com deia Joan Pau II en la seva beatificació, el 1985: «Va ser un formador de seglars compromesos als quals li agradava repetir la seva frase coneguda: "Cal llançar-se!", animant-los a fer-se presents com a cristians en els ambients pobres i marginats de la perifèria de Madrid.»

La creu també va ser present en la seva vida. La seva salut no havia estat mai bona i era un home amb una psicologia molt fràgil, a més de ser molt sensible i amb un caràcter retret. «Això explica que les coses

li afectessin molt, encara que era molt pacient i sacrificat. Al final de la seva vida se li va ajuntar tot. Els superiors li van treure moltes de les seves activitats preferides. És més, es va quedar sense consol espiritual, perquè una onada d'escrúpols li impedia pregar. La confiança, com sempre, d'acceptar la voluntat de Déu va ser la seva taula de salvació», recorda el seu biògraf. D'altra banda, indica que «Déu li comunicava, en pregària, com consta en el procés de canonització, revelacions sobre el futur de les persones. Però aquests dons, fins i tot miracles, no entelaven la seva humilitat que era la font de la seva gran confiança en Déu».

El 4 de maig el Papa canonitzarà aquest jesuïta andalús i a la cerimònia hi haurà el P. José Luis Gómez Muntán, desnonat pels metges amb un càncer de pulmó i que va ser guarit gràcies a la intercessió del P. Rubio. Setze anys després, el P. Gómez Muntán desenvolupa una vida normal de feina, amb força activitat. El P. Santiago García Lomas, superior del P. Gómez Muntán, i gran devot del P. Rubio, va pregar i va demanar que tota la comunitat pregués perquè intercedís

davant de Déu pel malalt. Fins i tot, va arribar a exclamar davant les restes del P. Rubio: «O guareixes Muntán, o et trec el sepulcre al carrer.»

El P. Gómez Muntán creu que la figura del pare Josep Maria Rubio no és gaire coneguda, per la qual cosa espera que la seva canonització serveixi per difondre la seva persona i la seva vida. Als nostres dies, el missatge que ens transmet el P. Rubio, segons Pedro Miguel Lamet, és que «l'Evangeli és sempre jove. La vida de José María Rubio demostra que cal servir-se dels mitjans humans, però que, com diu sant Pau, al cap i a la fi, "el que és neci de Déu és més savi que els homes; i el que és dèbil de Déu és més fort que els homes"». A l'home d'avui, sol, confós i perdut a la gran ciutat global, li va bé aquest missatge. La confiança sense límit pot ajudar el gran solitari d'un món globalitzat. Davant de la por del futur incert i la inseguretat que donen les notícies de cada dia, creure en Déu és revestir cada minut de sentit».

Rosa María Jané Chueca

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 178,30 €** ☐
Àsia i Oceania: 243,82 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
 Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Espanya

Simposi Internacional de Teologia sobre la santedat

■ Se celebra del 28 al 30 d'abril a la Universitat de Navarra

PAMPLONA.— «Cal desmuntar alguns tòpics, acceptats per la historiografia que donen per descomptat que l'Església s'encongeix des de la Revolució francesa.» Així s'expressa el professor Josep Ignasi Saranyana, president del XXIV Simposi Internacional de Teologia de la Universitat de Navarra, a punt de començar aquesta trobada que debatrà aquest any la santedat.

El caminar històric de la santedat cristiana. Dels inicis a la època contemporània fins al Concili Vaticà II és el títol d'aquesta edició, que comptarà amb personalitats com ara el cardenal Óscar Rodríguez Maradiaga, arquebisbe de Tegucigalpa, i Mons. Julián López Martín, bisbe de Lleó, entre d'altres.

En explicar el sentit d'aquest simposi, el professor Saranyana assenyala que «convé parlar molt de santedat, perquè la sort de l'home es juga en aquesta qüestió. Si un se salva, ha triomfat. Si no, ha fracassat. La missió de l'Església consisteix fonamentalment a predicar la santedat i fomentar-la, amb els mitjans que li va donar Crist». El professor comenta que s'ha escollit el tema de la santedat perquè «després del cicle revolucionari del segle XIX van canviar tant les circumstàncies (...) dels ciutadans, que els cristians van haver de buscar noves vies per a la seva santedat». És per això que expressa que «ens agradaria que

(el simposi) fos un fòrum en el qual es discutís amb amplitud les qüestions previstes. Així, obriríem noves perspectives en la historiografia sobre la santedat en els segles XIX i XX».

L'acció social dels cristians, el debat sobre la secularitat cristiana, el món de l'ortodòxia, l'espiritualitat en la comunió anglicana, noves formes de pregària, són alguns temes que es tractaran aquests dies. En aquesta XXIV edició participaran ponents d'Anglaterra, Alemanya, França, Itàlia i Espanya. El tema del simposi s'inspira en la carta apostòlica *Novo millennio ineunte* de Joan Pau II. El programa segueix l'esquema del seu tercer capítol, titulat «Caminar des de Crist». El Papa suggereix prendre en consideració, a més, el capítol cinquè de la cons-

titució dogmàtica *Lucem gentium*. Els títols de les ponències estan inspirats en alguns passatges de la carta del Papa i de l'esmentat capítol de la *Lucem gentium*. (C.C.)

Un dels temes a debatre serà l'art de la pregària.

Document dels paüls sobre la missió «ad gentes»

MADRID.— Sota el títol *Ratio missionum*, la Congregació de la Missió (Pares Paüls) recentment ha publicat un document sobre les missions vicencianes *ad gentes* que, tot i que està adreçat als religiosos paüls, té també incidència en les Filles de la Caritat, els missioners laics vicencians i els catequistes en general.

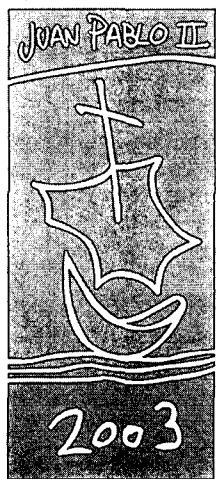
El vicari general dels paüls, José Ignacio Fernández Mendoza, a la revista *Caminos de Misión*, assenyala que el punt de més gran interès del document és la proposta d'un nou model de missió. El vicari general dels paüls insisteix en la formació dels missioners, a reconèixer que «la missió *ad gentes* és avui un ministeri molt peculiar», raó per la qual el document fa referència a la preparació durant el cicle bàsic d'estudis i a la formació específica de la missió. En aquest sentit, Mendoza recorda que «la missió de l'Església és única i la mateixa en tots els temps, (...) però canvien les circumstàncies i la sensibilitat a l'hora d'afrontar les obres missioneres».

Al respecte, el document recull les pautes i directrius emanades del Concili Vaticà II i del posterior Magisteri eclesial. Entre les novetats de l'escrit, cal subratllar la lectura que fa del món actual, la nova eclesiologia subjacent, la crida a la inculturació de l'Evangeli, la col·laboració interprovincial en recursos humans i financers, i l'obertura de les missions a la família vicenciana. (IVICON)

100 DIES

100 RESPOSTES

A l'espera de Joan Pau II

A www.sereismistestigos.com
trobareu el material complet
de la campanya
«100 dies. 100 respostes.
A l'espera de Joan Pau II»

EL PAPA I ELS JOVES

—Què espera el Papa dels joves del tercer mil·lenni?

—En el discurs del Papa als joves al Monte do Gozo a Santiago de Compostel·la, els va dir expressament: «No tingueu por de ser sants...» El Papa convivia els joves a ésser heralds de l'Evangeli, missatgers de l'amor, testimonis valents de Crist que no tenen por de proclamar amb la seva vida que avui Crist continua vivint entre nosaltres. Els convivia a ser missatgers de veritat, per ser testimonis al món, sobretot davant dels seus companys de viatge, els joves, que busquen el camí, la veritat i la vida... «Ha arribat l'hora de la nova evangelització», i a això convivia amb força el Papa... perquè avui més que mai el món necessita de tu, de mi, de tothom, per proclamar amb força el missatge de l'Evangeli: que només l'amor podrà fer abusar el món.

—Què diu i què els demana als joves espanyols?

—Molts de nosaltres mai no podem oblidar l'entranyable trobada del Papa amb els joves espanyols al Santiago Bernabéu. Moment inoblidable per a tothom. «Vosaltres, els joves, sou capaços de guanyar el cor amb els vostres gestos, amb la vostra generositat... i heu guanyat el cor del Papa.» Aquí es plantejava si els joves espanyols, joventut d'un país ric en fe, d'heroisme, d'art, de valors humans... voldria viure el present obert a un futur d'esperança, si fossin capaços de mirar amb coratge i constància cap al bé... I els

joves espanyols no van decebre el Papa. Tot al contrari, i els convidava a ser testimonis de l'Evangeli, a difondre l'estil de vida que brolla de les Benaurances, per convertir un món en tenebres en una flama, en un món que s'abrasi, com volia Jesús. El Papa espera molt dels joves d'Espanya, com de la resta del món, perquè, amb la seva energia i entusiasme encomanin al món la joia que brolla de la veritat, de l'amor... d'aquell Déu que avui continua enmig de tots nosaltres.

—Quantes Jornades Mundials de la Joventut ha tingut el Papa amb els joves i quins n'han estat els lemes?

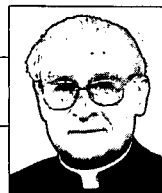
—De tots és sabut l'especial predilecció que sent el Papa pels joves, i això ho ha vingut manifestant des de la primera jornada mundial amb els joves a Roma (1985), on el Papa va lliurar als joves el que seria la creu de les jornades mundials. Dos anys després, el 1987, la segona jornada (la primera de caràcter internacional) se celebraria a Buenos Aires, el lema del qual va ser «Hem conegut i hem cregut en l'amor que Déu ens té». A continuació va ser a Santiago de Compostel·la (1989) sota el títol «Jo sóc el camí, la veritat i la vida». Després Czeszochowa (1991), «Heu rebut un esperit de fills». Més tard va arribar Denver (1993) amb el lema «Jo he vingut perquè tinguin vida, i la tinguin en abundància». De Denver es va passar a l'altra banda del planeta, amb massiva afluència de joves a Manila (1995). El lema en aquella ocasió va ser «Com el pare em va enviar, també

jo us envio». I arribem al llindar de l'any 2000... a París. Era l'any 1997 i el seu lema va ser «Mestre, on viviu? Veniu i ho veureu». I per fi el desitjat any 2000, data del gran Jubileu, gran esdeveniment eclesial, i com no podia ser d'altra forma, aquesta XV jornada, jubileu dels joves, es va celebrar a Roma sota el lema «El qui és la Paraula s'ha fet home i ha habitat entre nosaltres». Sense oblidar la darrera, a Toronto del 2002, «Vosaltres sou la sal de la terra, vosaltres sou la llum del món». Aquest camí engegat per aquest Papa viatger fa setze anys, continuarà el seu rumb a Colònia, a Alemanya... i continuarà mentre els joves segueixin sent l'esperança del món, de la societat, de l'Església.

—Com poden ser els joves llum del món envoltat per les ombres de la nit?

—En el missatge que el Papa adreça als joves el Diumenge de Rams del 2002 a Roma, els convivia a ser els «sentinelles del matí». I continua fent una crida a ser testimonis de la llum allà on cada jove es trobi, a ser missatgers del Regne al món, a ser la sal per a la terra, i llum per a un món que agonitza enmig de la foscor de la nit. Els convivia que no es prestin a ser instruments de violència i destrucció, que defensin la pau, fins i tot a costa de la mateixa vida si calgués. Que no es conformin amb un món en el qual molts éssers humans moren de fam, que no tenen feina... defensors de la vida en cada moment del seu desenvolupament, i que s'esforcin a construir un món més habitable per a tothom.

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

La repressió del sentit de Déu i de la transcendència

A bans del segle XVIII, segons Van den Berg, l'home europeu vivia en l'univers harmoniós; se situava a l'interior d'una xarxa de relacions ben interpretades. La seva relació amb Déu, amb l'univers, amb el cosmos, les seves relacions amb els homes i amb la societat, amb si mateix, estaven ben definides.

A partir del segle XVIII les coses van canviar. Molts autors parlen d'una «repressió de la sexualitat i de la violència» convertida, de vegades, en violència en els homes dels temps moderns. De la qual sorgeix un nombre considerable de neurosis, diagnosticades després per la psicoanàlisi. D'aquí —diuen— ve aquesta tristesa d'Occident.

Però des d'aleshores, la sexualitat i l'agressivitat han experimentat un avanç espectacular; el que fins una època molt recent era objecte de repressió inconscient ha esdevingut un veritable aliment terrestre obligatori per a tothom. La sexualitat ha perdut el seu misteri per conver-

tir-se en un erotisme sovint comercialitzat. L'agressivitat desemboca en una violència que cega i destrueix freqüentment sense motiu aparent. Les dues germanes desterrades d'un altre temps han tornat a nosaltres com a bessones. S'han fet omnipresents. I l'excés sempre és defectuós!

Ara bé, si la sexualitat i l'agressivitat no estan ja desterrades de la consciència clara, si no estan ja reprimides, si aquesta causa aparent de les nostres neurosis ha desaparegut, per què nosaltres no ens portem millor?

Heus aquí la hipòtesi de Van den Berg. Hem reprimint un altre component de la nostra existència humana expulsant-lo de la consciència clara al subconscient. Com va passar en el cas de la sexualitat i de l'agressivitat. Hem reprimint el sentit de Déu i de la transcendència. Quin silenci s'ha fet en aquesta època nostra entorn de Déu!

En la vida corrent, a la taula, en la feina, en la societat, en una paraula, allí on l'home viu les seves grans opcions,

no es parla gairebé mai de Déu. Tot el domini del religiós, de la fe en Déu, el domini de l'espiritualitat està desterrat de la vida quotidiana, relegat al marge de l'existència.

Cal trobar una altra cosa. Sí, cal trobar de nou la infantesa i la relació filial al Pare. I això és possible. D'aquesta afirmació d'un mateix prometeica, en l'aurora de l'edat adulta de la nostra civilització, pot emergir una segona ingenuïtat, una espontaneïtat reconquerida. Aquesta segona infància no serà idèntica a la primera, perquè haurà passat l'edat de la crítica. En serà una altra. Però tornarà a trobar l'alegria i la senzillesa de la infància, enriquida, aquesta vegada, amb els fruits del patiment. Jesús diu: «Si no torneu a ser com els infants, no entrareu pas al Regne del cel.»

Redescobrir Déu com a Pare i entrar amb Crist en l'experiència filial: en això consisteix la fe cristiana i aquesta experiència és profundament terapèutica per a les persones de la nostra civilització.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Prímat

Què hem de fer?

En el document pastoral *Arrels cristianes de Catalunya*, els bisbes fem aquesta afirmació: «El naixement, la història i la cultura de Catalunya són intensament amarats de cristianisme. I la nostra fe continua viva en sectors molt amplis de la nostra societat.»

Ens podem preguntar: l'avenir de Catalunya, serà el mateix que el que ha estat fins als darrers temps? La fe cristiana i els valors que deriven de l'Evangeli, constituiran el rerefons de la nostra identitat? Avui existeix un desafiament per a l'Església i per als cristians, quan el fet d'un marcat materialisme ha portat uns vents que apaguen la llum de la fe i assequen la flama de tantes vides realitzades fins avui segons el model de Jesucrist.

Per això els cristians ens hem de preguntar què hem de fer de cara al futur de l'Església a casa nostra. El concili provincial Tarraconense ens ha donat resposta, puix el vam celebrar amb aquesta petició: «Esperit, què dius a les Esglésies de la Tarraconense?» L'Esperit ha parlat a les

nostres Esglésies, tot guiant-nos en els treballs conciliars i en unes riques resolucions que hem d'anar aplicant.

Un document molt antic però molt actual, la «Carta a Diognet», ens diu que la missió de l'Església no és temporal. Els cristians, com l'ànima en el cos, estan cridats a vivificar segons l'Esperit de Déu totes les realitats temporals en les quals viuen, presents i forasters alhora. L'Església no ofereix una salvació immanent, sinó una salvació que desborda tots els límits temporals per realitzar-se en la comunió amb Déu, l'únic absolut, que comença certament en aquesta vida, però té el seu acompliment en l'eternitat.

Els cristians hem de tenir sempre una actitud d'amor i d'acolliment. Per a nosaltres, l'amor a Catalunya és com una part i forma d'amor al proïsme. Es tracta de la solidaritat bàsica amb les persones del nostre entorn, en la seva dimensió individual i en la seva realitat social.

L'amor maternal de l'Església ofereix a tothom els

dons preuats que ha rebut del Senyor: la Paraula i els sacraments de la vida nova. Això forma part de la identitat de l'Església. És el que sempre ha fet la comunitat dels creients en Jesús i el que sempre haurà de fer.

El rol de l'Església i dels cristians enmig d'una societat secularitzada i pluralista comporta l'anunci de l'Evangeli amb convicció i respecte, la celebració joiosa i esperançada de la fe i el testimoni autèntic de l'amor. La sol·licitud pels més pobres i marginats és el que els homes i les dones d'avui entenen més i els manifesta més clarament el rostre amorós i consolador de Crist, que ha mort i ressuscitat per tothom.

Com més hi hagi homes i dones impregnats de l'Evangeli, responsables de les activitats temporals de la societat i clarament compromesos en elles, més i més aquestes realitats estaran al servei de l'edificació del regne de Déu, i, per tant, de la realització plena de la dignitat de la persona humana volguda per Déu.

La pàgina

del nostre setmanari

www.catalunyacristiana.com

opinió

Punt de vista

Josep Casellas
Capellà i periodista

Església amb diaques, Església completa

El diaconat és una de les riqueses de l'Església. Ho reconeix el document de la Comissió Teològica Internacional (CTI) *El diaconat. Evolució i perspectives*. Aquest ministeri va ser molt valorat en els primers segles. Ignasi d'Antioquia (†107) demana en la seva carta als de Tral·les: «Que tots, igualment, reverenciïn els diaques com Jesucrist; i també el bisbe, que té per model Pere; així com els preveres, en qualitat de senat de Déu i de consell dels Apòstols. Sense tots aquests no hi ha Església.» I la Didascàlia dels apòstols, document del segle III, posa en certa manera els diaques per damunt dels preveres: els diaques són comparats a Crist i els preveres només als apòstols.

De les dades que el Nou Testament aporta sobre els diaques es dificil deduir l'abast de les seves funcions. Avui l'opinió majoritària dels exegetes és que el text d'Ac 6,1-6, que descriu la institució dels «set» per «servir les taules», no tracta pas de la institució del diaconat. En l'articulació concreta d'aquest ministeri l'Església hi ha tingut un paper decisiu.

Hi ha prou indicis per afirmar que en l'Església primitiva els diaques tenien la responsabilitat de les obres de caritat a favor de les viudes i dels orfes, com passava en la primera comunitat de Jerusalem. També exercien activitats relacionades amb la catequesi i la litúrgia i amb l'administració dels béns de la comunitat, sempre sota la direcció del bisbe.

Al segle IV el diaconat es troba perfectament consolidat. També consta l'existència de diaconesses, de les quals la Didascàlia diu que es trobaven únicament «al servei de les dones», a les quals ungien quan eren batejades. «La diaconessa no beneeix ni fa res d'allò que poden fer els diaques i els preveres. Només guarda les portes i serveix els preveres quan bategen les dones, per motius de decència», afirmen les constitucions apòstoliques, del segle IV. En el document de la CTI queda clar que el ministeri de les diaconesses «no era percebut com el simple equivalent femení del diaconat masculí» i queda la porta oberta perquè «el ministeri de discerniment que el Senyor ha establert en la seva Església» es pronunciï «amb autoritat» sobre l'ordenació diaconal de dones.

El diaconat permanent va anar desapareixent a l'Església per diverses raons: els preveres exercien cada cop més funcions reservades als diaques, l'assistència als pobres era assu-

mida pels convents i la gestió dels béns de la comunitat va passar a mans dels ecònoms que, segons el Concili de Calcedònia (any 451) havien de ser clergues però no necessàriament diaques. El ministeri diaconal va anar quedant reduït a l'àmbit litúrgic i la seva especificitat, desdibuixada.

El Concili Vaticà II va recuperar el diaconat com a grau permanent de la jerarquia, sense fer-lo desaparèixer com a etapa prèvia al sacerdoci. El recent document de la CTI cita la intervenció l'any 1963 a Roma de Narcís Jubany, en aquell moment bisbe auxiliar de Barcelona, en què defensava el caràcter i la gràcia sacramental que confereix el diaconat.

Pel que fa a la recepció d'aquesta decisió conciliar, el document de la CTI parla de la «immensa disparitat» existent en la distribució dels diaques arreu del món. Paradoxalment, aquest ministeri, que s'havia recuperat pensant en els països pobres del Tercer Món on ja en aquell moment hi havia un gran nombre de catequistes i d'altres persones que realitzaven funcions semblants a les dels diaques, on s'ha desenvolupat més és en els països rics d'Occident. L'any 1998 hi havia 25.122 diaques permanents. D'aquests, més de la meitat (12.801, això és, el 50,9 per cent) es trobaven a Amèrica del Nord i quasi una tercera part (7.864, el 31,3 per cent) a Europa. Els que hi havia a Sud-amèrica no superaven el 10 per cent del total, i els d'Àfrica representaven una mica més de l'1 per cent.

La CTI conclou que «el ministeri del diaconat constitueix un desafiament per a la consciència i la pràctica de l'Església, sobretot per les qüestions que encara planteja en el moment actual». Diu que cal continuar fent un esforç de clarificació teològica, per exemple a l'hora de precisar l'abast de l'afirmació del Concili Vaticà II que el diaconat és «no pas per al sacerdoci, sinó per al ministeri». I, tot i que recorda la posició conciliar segons la qual correspon a les «competents agrupacions territorials de bisbes» determinar l'oportunitat o no de restaurar a cada lloc el diaconat permanent, subratlla la unitat del sagrament de l'Ordre, que inclou l'episcopat, el presbiterat i el diaconat. D'una certa manera, doncs, i d'acord amb el pensament de l'esmentat sant Ignasi d'Antioquia, una Església no és completa fins que no té bisbe, capellans i diaques. Els cristians tenen dret a anhelar una Església que, com la pàtria que somiava el poeta català Pere Quart, sigui completa.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

«Pau a la terra»

L'11 d'abril de 1963, Dijous Sant, es va fer pública l'encíclica *Pacem in terris*. Lúcid i esplèndid document del papa Joan XXIII. S'acaben, doncs, d'acomplir els quaranta anys d'aquesta carta circular pontificia. Una comunicació que mai no ha perdut actualitat. La pau dels pobles, gran anhel de la humanitat, una vegada i una altra s'esmicola. I passa de nou que l'home és un llop per a un altre home. La pau, tantes vegades conculcada, esdevé un clam, com el dels bocins del mirall trencat del conte clàssic, proclamat per cada fragment del planeta blau quan la sang el tenyeix.

L'encíclica del beat Joan XXIII s'obre amb aquests mots: «La pau a la terra, anhel profund de tots els éssers humans de tots els temps, no es pot instaurar ni consolidar, si no és dins el ple respecte de l'ordre establert per Déu.» Paraules adreçades a un món que experimentava molts conflictes. En efecte, el segle XX comptava ja amb dues guerres mundials, amb sistemes totalitaris que feren estralls i, per tant, amb grans sofriments humans i, fins i tot, amb la persecució dels cristians. El mateix 1961 s'havia bastit el mur de Berlín. Pocs mesos abans de l'encíclica havia tingut lloc l'afer de Cuba i el perill d'una guerra nuclear podia ser imminent.

El papa Roncalli, que convocà el Concili Vaticà II, amb aquest escrit féu un gest eminentment profètic, necessari i agosarat. Estava convençut que, malgrat la guerra freda i la carrera d'armaments, la pau era possible. L'encíclica mostrava com la pau té quatre pilars que la sostenen: la veritat, la justícia, l'amor i la llibertat. Són els elements necessaris per assolir i mantenir una veritable pau. El sant Pare subratllava una veritat evident: que les persones som totes subjectes de drets i alhora de deures. Tot dret va acompanyat d'un deure. I tot deure comporta un dret. Aquests drets i deures, que jo tinc, també els posseeixen els altres. He de respectar, per tant, els drets dels altres, considerar que les necessitats dels altres no són «els seus problemes» i que els he de sentir com a propis, fins a compartir els béns espirituals i materials amb el proïsme. La pau necessita, per fructificar, la llibertat, la prerrogativa que ens fa persones.

Pacem in terris tingué un notable ressò en ser publicada. Donà una consciència més forta de la dignitat de la persona humana i dels seus drets inalienables. Va influir molt en el naixement dels moviments a favor dels drets humans.

La pau és molt fràgil. Només Déu li dóna solidesa. Per això enlairem els ulls al Crist de la Pasqua que, en les seves aparicions, sempre portava el do de la pau, que és la guinda d'una vida plenament humana i cristiana. Vivint l'Evangeli farem obra de pau. Nosaltres creiem que la pau és possible!

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.telefonica.net)

Quixotades

Projecto anar a Madrid per unir-me a la pregària amb el Papa, la tarda del dia 4 de maig. La cosa no tindria més substància si no expliqués que tinc dificultat per sortir el dissabte a primera hora i que el diumenge he de complir amb els meus deures ministerials. Espero viure una experiència d'Església. No és que vulgui veure el Papa, hi ha gent més guapa que ell. Vull pregar i aprendre. A la dificultat del viatge s'afegeix el que alguns em diuen: jo no aniré a l'acte perquè el coparan els que ja sabem. Els contesto que si la multitud i varietat dels que no som d'aquestes organitzacions, reaccionem sempre d'aquesta manera, amb tota seguretat, ells tindran el monopoli. A la casa del meu Pare hi ha molts habitacles, ens ha dit el Senyor, ni ells ni nosaltres no ho hem d'oblidar.

Repeteixo sovint que amb un fervor semblant al que poso en la pregària litúrgica i en els serveis ministerials, connecto cada dia amb Telepace, Sat 2000 i els diumenges enregistro el programa, *A sua imagine*, de RAI uno. I dic també que no sóc esclau de la televisió, encara que sembli mentida, pel que he dit abans. En els dos primers casos em limito als noticiaris, en el segon, a la seva visió, a estones que haurien estat perdudes, durant el transcurs de la setmana.

L'actuació evangèlica pateix, segons el meu parer, actualment i per aquí, del defecte del localisme i del monocolorisme. El nostre món pretén ser un veïnatge universal i la nostra fe es defineix com a catòlica. L'altre dia m'assabentava que a l'Amazònia hi ha tribus perdudes i aïllades, amb les seves peculiaritats primitivistes. Qui ho explicava deia que tenia l'esperança que poguessin romandre així per molt temps. Jo ho lamentaria. Una comunitat humana, per petita i curiosa que sigui, mereix gaudir del progrés i estar assabentada que al món ha vingut el Fill de Déu a portar-nos la salvació. Encara que aquests contactes fastiguegin certs antropòlegs. Quan per aquestes terres em trobo vestigis íbers i celtes, no lamento que arribés aquí la cultura clàssica i amb ella el missatge de l'Evangeli. Em sento més identificat amb la Bíblia que amb un menhir o un dolmen; en nom de quin valor humà genuí puc desitjar què a altres se'ls negui aquesta riquesa?, és important que aquests homes es mantinguin com un museu viu, protegit i aïllat? Semblaria que m'he desviat de l'enunciat, pretenia només fer una digressió paral·lela. Cada vegada que el programa italià anomenat abans presenta una qüestió o un problema, acudeixen a donar la seva visió, la seva opinió, o a explicar la seva col·laboració en la resolució del fet, diferents col·lectius. Ho expliquen amb senzillesa i alegria, amb humilitat, explicant els detalls de la seva aportació. Ningú no pretén el monopoli o proclama que la seva solució és la millor. No s'oblida mai que la salvació l'aporta l'Església, esposa santa i estimada de Jesucrist. A ningú no se l'ha de tancar al seu barri, a la seva parròquia o a la seva zona pastoral, i mantenir íntegra la seva pretesa idiosincràsia. (Lamento també que es vulgui tenyir de valors polítics genuïnes vivències cristianes. Penso en certs ornaments que he vist en algunes palmes de nens que han anat a les nostres misses el Diumenge de Rams.) Que potser a Madrid uns quants també voldran «fer anar l'aigua al seu molí»? Si passa això ho lamentaré, però no vull que això passi perquè ningú més que ells aportin «el seu molí».

Notes insignificants

Germà Adrià

Demandar i donar

Sí, donar és un mal vici.

Sí, demanar, sobretot haver de demanar per necessitat, encara és un vici pitjor.

I la vida ve a ser en gairebé tot un demanar i un donar, un pregar i escoltar o no escoltar.

I els que, si podem, donem als amics necessitats vénen a demanar-nos amb més llibertat, fins i tot, amb desvergonyiment.

El dissabte, com cada dissabte, vaig passar quatre hores al matí al despatx (un despatx interior sense ventilació), al carrer Nou de la Rambla.

Un despatx gairebé amagat que em dona una gran intimitat amb els meus amics i una mena d'invulnerabilitat.

Jo no sé si als despatxos d'arquitectes i d'enginyers i d'altres professionals hi acudeix gaire gent a demanar «almoïna». Suposo que no. A molts, els resulta difícil arribar-hi.

Al meu despatx-amagatall, s'hi arriba fàcilment. Es truca al timbre o es pica a la porta, i gairebé sempre jo mateix m'aixeco a obrir.

Doncs bé, van venir a demanar...

El Josepa, molt original. Sempre m'espera per demanar-me una salutació, una paraula amable, un somriure... i d'ordinari, res més. Em va demanar un mocador perquè va veure que en tenia molts. I se'n va anar fent-me reverències...

Després va venir la família que ve cada dissabte. El pare, la mare i dos petits. Em van demanar llet per als petits. I suposant el permís de la directora del centre els vaig donar tres cartrons de llet i una llauna de paté. No els vaig donar els cinc euros amb què els obsequio molts dissabtes.

Va venir també un recent sortit de la presó. Demanava per dormir en una pensió. Només li vaig donar l'adreça de les assistents socials que potser el podran atendre el dilluns. El dissabte i el diumenge la seva habitació-serà algun-caixer.

Després en va venir un altre, que ha sortit en llibertat fa quinze dies. Em va ensenyar una petita llauna de tonyina. L'hi acabaven de donar. A mi em va demanar un tros de pa. I amb permís de la cuinera n'hi vaig tallar un bon tros. Va venir el Peni. Feia un mes que no el veia. Ell ve perquè l'abraci i li estiri la barba i el deixi asseure una estona al meu costat mentre escric. És la seva il·lusió.

Però, com que va venir amb un amic amb qui havia compartit el portal on havia dormit, els he portat a prendre un cafè amb llet.

Va venir la Tina. Jove, valenta, desesperada. Fa uns quants mesos que les coses se li han girat: sense feina, sense diners, sense aliments per als seus dos fills. I em va demanar diners per fer compres. I no n'hi vaig poder donar. No s'ha enfadat. Sap que si puc, l'ajudo. Ella ha passat gairebé cinc anys sense demanar-ne res.

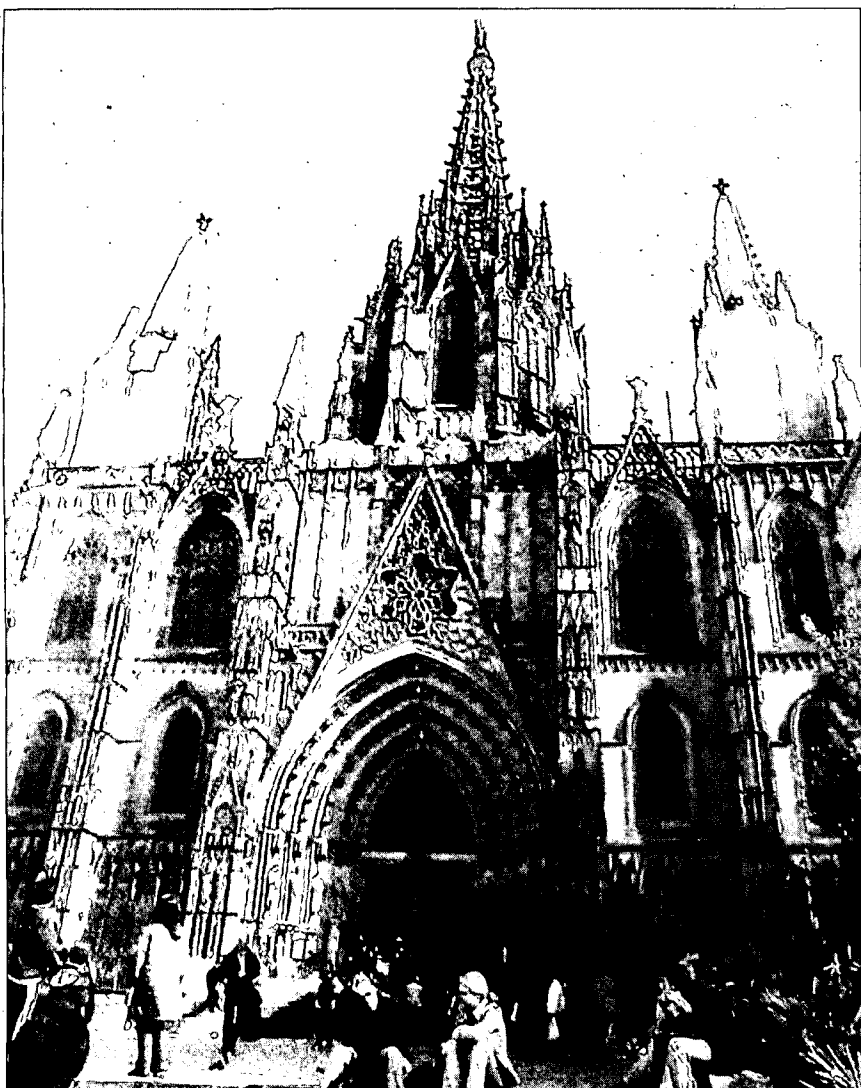
Va venir la Mali. Malalta. Càritas li facilita una habitació en un pis compartit. No li donen menjar. La petita paga no li arriba, no sap fer-la arribar fins a final de mes. La cuinera li va donar menjar.

Va venir un home del carrer. Ha d'anar a Santander. Un familiar ha tingut un accident. Que li pagui el bitllet. I com que el còneg, li he dit que, quan l'accident sigui més greu, li pagaré el bitllet.

Així tot el matí. Hauré de tancar el despatx o hauré d'amagar-lo més?

Zoom

Eduard Brufau

Aquest mes d'abril ha començat la restauració de la façana de la catedral de Barcelona. Les obres, dirigides per l'arquitecte Josep Fustés, han d'assegurar l'estabilitat d'aquesta part del temple i del cimbori, que s'havien deteriorat molt darrerament. Cal destacar que els elements que ara es restauren són precisament els més nous de la catedral, els que es van construir fa poc més de cent anys. La resta de l'edifici, aixecat entre els segles XIII, XIV i XV, presenta, curiosament, un estat de conservació més bo.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Carlo Urbani

Vaig córrer dos perills greus sense saber-ho quan vaig visitar Hong Kong la segona quinzena del mes de febrer passat. Em podia haver contagiats de la pneumònia asiàtica i podia haver transportat el coronavirus a Europa a través de la companyia Lufthansa, amb què vaig viatjar. Poc després de la meua tornada, va saltar a la premsa la notícia de la malaltia que ja s'havia cobrat les seves primeres víctimes, el nombre actual de les quals supera àmpliament el centenar.

La pneumònia asiàtica es correspon en rigor amb la Síndrome Respiratòria Aguda i Greu (SARS), l'inici de la qual se situa a Canton a mitjan mes de novembre. Hi va haver un llarg període de silenci i d'ocultació, però ni tan sols la primera aparició a la premsa xinesa va escapar de l'engany ja que es va afirmar que l'epidèmia estava sota control. La importància de Hong Kong com a centre internacional, un dels principals focus infecciosos, feia preveure que tindria una contribució indiscutible en la seva difusió, escampant l'escenari de l'epidèmia a la resta de continents. Es considera que hi ha més de 3.000 persones afectades arreu del món i la facilitat de propagació genera inquietud en molts països. S'han cancel·lat molts vols a Hong Kong i a la Xina en general, s'han suprimit congressos, el turisme ha patit una aturada.

En tota aquesta història, que potser només acaba de començar, hi ha un fet profundament commovedor. Carlo Urbani ha estat la primera víctima italiana d'aquesta malaltia. Carlo, nascut a Castelpiano, Ancona, el 1956, era un metge sense fronteres i investigador de l'Organització Mundial de la Salut (OMS). Va ostentar la presidència de la seva associació quan aquesta va rebre el Nobel de la Pau. La seva vida va estar lliurada totalment als més pobres i necessitats. No es va refugiar darrere d'un escriptori, sinó que es va mantenir en primera línia, on els riscos són extrems. La seva aportació és fonamental perquè ha estat el primer a individualar-la. Va morir a Bangkok el 29 de març. Giuliana Chiorrini, la seva dona, recorda les seves últimes paraules: «No hem de ser egoistes, he de pensar en els altres, tu ho saps.» Tomasso, Luca i Maddalena, els seus tres fills, avui són a Itàlia. El 7 d'abril, el president Ciampi va lliurar a la seva vídua la medalla d'or al mèrit. Giuliana amb Maddalena als braços la va anar a recollir. Joan Pau II va dirigir un missatge a la seva família i va afirmar: «Ha consumit la seva vida per alleujar el dolor dels germans.»

Un fragment de la carta de Carlò, escrita el 23 de juny del 2000, és profundament revelador: «He crescut seguint el miratge d'encarnar els somnis. Ara crec que ho he aconseguit. He convertit els meus somnis en la meua vida i la meua feina. Anys de sacrifici em permeten avui viure proper als problemes, a aquells problemes que sempre m'han interessat i torbat. Aquells problemes avui són també meus, ja que la seva solució constitueix un desafiament quotidià que he d'acceptar. Però el somni de facilitar l'accés a la salut als segments més desfavorits de la població s'ha convertit en la meua feina. Educaré els meus fills en aquests problemes, i espero veure'ls conscients dels grans horitzons que els circumden, i tant de bo els vegi créixer seguint somnis aparentment inabastables, com he fet jo.»

Giuliana ha perdut el seu marit però vol continuar treballant perquè els somnis que ell va tenir no morin: «Tinc cura dels fills, però continuaré el compromís d'ajuda i de solidaritat cap als que estiguin necessitats. Fins avui he estat útil com a esposa i com a mare, ara potser faré qualsevol altra cosa, tot i que encara no sé quina.»

Si les autoritats xineses no s'haguessin sumit en el silenci potser es podrien haver evitat víctimes, aïllat més fàcilment la malaltia i controlat millor l'epidèmia. L'opinió pública està molt sensibilitzada i hi ha una gran preocupació. Carlo Urbani va parlar a través de l'eloqüència dels fets, arriscant la seva pròpia vida i perdent-la en l'obstinació d'ajudar els altres. El seu exemple no pot caure en sac foradat i mereix que serveixi de referent. Una dona ha quedat vídua i tres nens són ara orfes de pare. Potser, en el fons, tots som una mica orfes.

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

□ El diluvi un mite?

Amb sorpresa llegeixo en l'últim article d'Antoni Bordàs que la narració del Diluvi pertany al gènere literari dels mites.

La Bíblia, paraula de Déu, està escrita per a gent senzilla que no captaria el pretès senyal còmplice fent l'ullet, que diu l'autor, ens proposa el redactor del passatge: la gent, com ell mateix quan era més jove, dona per fet que el Diluvi va passar realment.

I ho corrobora ni més ni menys que el mateix Evangeli, en el qual Jesús al·ludeix al Diluvi amb aquestes paraules: «Tal com van ser els dies de Noè, així serà la vinguda del Fill de l'home. Els dies abans del diluvi anaven menjant i bevent, i prenent muller i marit, fins al dia mateix que Noè va entrar a l'arca; no es van adonar de res fins que va venir el diluvi i se'ls endugué tots» (Mt 24,37-39). És a dir, Jesús dona per fet que el diluvi va succeir realment i tal com narra la Bíblia. O és que els nostres exegetes famosos volen donar llicions d'hermenèutica a Nostre Senyor?

També a Eclesiàstic 44,17-19, al·ludint a Noè, diu: «Gràcies a ell hi hagué una resta de supervivents a la terra quan va arribar el diluvi. Déu va establir amb Noè una aliança eterna; els éssers vius no serien mai més destruïts per cap diluvi.» I sant Pau ens ho deixa encara més clar: «Gràcies a la fe, Noè, advertit per l'oracle diví d'allò que encara no veia, pres d'un sant temor, va construir l'arca per salvar la seva família» (He 11,7).

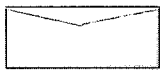
El Senyor va prometre no tornar a enviar un diluvi, però també és cert que diu que quan «torni el Fill de l'Home» passarà com quan va venir el Diluvi. És possible que estiguem en temps en què cada home de fe hagi de construir-se la seva arca.

JAVIER GARRALDA ALONSO
Barcelona

□ Atraure els joves

La lectura de la carta que amb aquest títol es publica en el número de Catalunya Cristiana corresponent al 27 de març passat ha tingut el mèrit de fer-me reflexionar en el fet que la majoria

Cartes del lector

dels nostres fracassos, tant com a homes i com a cristians, són fills de la nostra poca capacitat de coordinació d'esforços i d'unió de voluntats. Si es mira bé, una visita turística al Museu de la catedral de Barcelona pot ser molt útil per comprendre el Sant Rosari mitjançant les obres d'art que permeten veure els esdeveniments de la vida terrenal de Crist, que tracten els seus misteris, i fan veure que només es pot arribar a la glòria pel camí del patiment i de l'alegria com ho va fer Nostre Senyor per redimir-nos.

La meua opinió és que als joves d'avui, en comptes d'ensenyar-los a fer, se'ls ha d'ensenyar a comprendre i deixar que ho facin per iniciativa pròpia.

JOSEP ROIG MIRÓ
Reus

□ Esclat d'alegria i pau

Acabo d'assistir a un Curset de Cristiandat, com a missioner col·laborador del director, Mn. Salvador Font, i de Mn. Àngel Pagés, a la casa Cardenal Jubany de Banyoles.

Fa cinquanta anys que conec, estimo i segueixo aquest moviment. Puc dir-vos que al Bisbat de Girona, com en altres bisbats, aquest moviment d'Església està en forma! Donant a conèixer, estimar i vivint la vida de gràcia! Homes i dones, i joventut, conjuntament amb els seglars servidors que els acompanyen, són testimoni viu del que dic.

Vull expressar en aquesta carta al director la meua emoció i admiració, al mateix temps, en veure l'alegria i la pau de tots com a fruit del mateix curset, la pau i l'alegria de Crist, irradiant per tots costats. Alegria i pau que han estat el fruit visible d'aquests dies extraordinaris, molt apreciats pel nostre bisbe Carles de Girona.

M'han recordat el que llegim en el profeta Nehemies: «La joia que ve del Senyor és la vostra força» (8,10); en el salm 65: «Que ell sigui la nostra alegria»; el que ens diu Jesucrist: «Pau a vosaltres» (Jn 20,19) i san Pau: «Ell és la

nostra pau» (Ef 2,14).

Maria, «mare de Crist i de la divina Gràcia» ens acompanya en tot moment. Practiqueu un Curset de Cristiandat i viureu aquest esclat d'alegria i pau!

MN. JORDI CARRERA
Banyoles

□ Un home bo que ens va deixar, Mn. Josep Gonzalo i Paituví

El dia de la Mare de Déu de Montserrat es compleixen onze anys del dia que ens va deixar Mn. Josep Gonzalo i Paituví, que va ser rector del l'església de Sant Joan de Vilassar.

Era una persona normal, senzilla i humil, però que donava molta importància a totes aquelles coses petites i quotidianes a les quals nosaltres no prestem l'atenció que mereixen.

Nosaltres volem realitzar coses grans, coses importants, coses que sonin, que facin soroll i, en canvi, no ens adonem de que les coses petites, els detalls del dia dia, són el camí que s'ha de seguir per aconseguir les fites importants.

Recordo que, els dissabtes al vespre, quan anàvem a l'església de Vilassar de Mar on ell celebrava la missa, tan bon punt ens assèiem al banc, si ell ja havia començat la celebració, ens dirigia una mirada; no de rèplica per haver arribat tard, sinó d'agraïment, amb un discret somriure que era una salutació de benvinguda.

Aquella expressió a la qual probablement molta gent no donaria més importància, per a nosaltres significava molt, ens feia comprendre que érem benvinguts en aquell lloc. Només això ja ens omplia d'alegria i de satisfacció. Què més volíem! Aquell detall era molt gratificant, ens recompensava les angoixes i les preocupacions que ens havien passat durant la setmana, et feia sentir feliç, estimat. Aquella cançó, que tant ens agradava cantar, ja ho deia: «Senyor, ens has mirat estimant-nos. Tu ets l'amic dels qui lluitem, dels qui caminem pel vent i la calma.»

LLUÍS A. MESTRE GALLINAT
Vilassar de Dalt

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

El sacrifici de Crist

—Sempre m'ha costat entendre la mort de Crist com un sacrifici. Recordo que de petit m'havien explicat que a la creu, el Pare castigava Jesús pels nostres pecats. Com s'ha d'entendre la mort de Jesús?

—Al llarg de la història, les especulacions sobre el valor de la mort de Crist no sempre han estat aconseguïdes. La fe ens diu que Jesucrist va morir per nosaltres i per la nostra salvació. Va morir a favor nostre i de forma misteriosa, «en el nostre lloc». Els Pares de l'Església, llegint a la llum de la Sagrada Escripura l'esdeveniment de Crist, es van adonar que Ell és la nostra salvació no només en la mort, sinó també en la seva Encarnació i Resurrecció. Deia sant Ireneu: «...en els últims temps, el Senyor ens ha reestablert en l'amistat per mitjà de la seva encarnació. Fet mitjançant de Déu i dels homes, va inclinar a favor nostre el seu Pare contra el qual havíem pecat i el va consolar de la nostra desobediència per la seva obediència, concedint-nos la gràcia de la conversió i de la submissió al nostre creador...». Atès que l'Encarnació es realitza en una història de pecat, la vinguda del Fill de Déu al món comporta un aspecte ineludiblement redemptor. La doctrina del càstig i de la substitució penal (Crist castigat en el nostre lloc) no és catòlica, sinó luterana. La idea d'un Pare rancorós i justicier que vol castigar-nos en el Fill és incompatible amb el rostre de Déu que se'ns ha revelat en Crist. Els conceptes de sacrifici, redempció i expiació han de ser entesos des de la perspectiva de l'amor (així ho fa l'exposició del CEC). De l'amor del Pare, en primer lloc. Estima tant el món que hi envia el seu Fill. I l'envia fins a la mort. De l'amor del Fill que accepta ser enviat i obeeix el Pare fins a la creu on culmina una vida de perfecte fidelitat a Déu. El CEC presenta molt adequadament la doctrina del pecat amb relació a la redempció.

De fet, per entendre la profunditat de la redempció s'ha d'entendre la immensa força del pecat, que arriba a «ferir» el cor de Déu. De cap manera vull donar a entendre amb això que Déu en la seva naturalesa sigui imperfecte o dèbil. Però s'ha de tenir en compte que només aquell que és fort pot fer-se dèbil. Déu lliurament decideix ser, no només creador, sinó també Pare. I això exigeix la correspondència d'una criatura lliure. Dient «no» amb el seu pecat, l'home s'oposa al projecte de Déu de donar-se com a Pare. Crist, amb tota la seva vida que culmina a la creu, dona el «sí» amorós de l'obediència que el Pare espera. Correspon a l'Amor no correspost i ho fa amb la seva voluntat humana. Per això la seva sang, expressió d'una vida entregada, ens reconcilia plenament amb Déu i nosaltres; per Crist, amb Ell i en Ell, som estimats pel Pare. La Resurrecció constitueix l'acceptació plena i la ratificació per part del Pare de la vida de Jesús.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com - catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org - apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

□ Ètiques per a una guerra

La coalició internacional ha trobat la justificació ètica a la seva intervenció a l'Irak en la licitud de la guerra preventiva. És a dir, que per evitar la hipotètica utilització d'unes armes de destrucció massiva d'existència probable però no comprovada, han estat acceptables uns eufemísticament anomenats danys col·laterals, consistents en la destrucció d'innombrables béns, la mutilació de nens, la mort de moltes persones entre civils i combatents, i milers de milions de dòlars gastats en material bèl·lic. Però «preventivament» no sembla que s'estiguin gastant res ni emprenent cap tipus d'acció per evitar els milions de morts que poden produir-se a la Banya d'Àfrica, a causa de la sequera.

En canvi, els països que estan en contra de la intervenció com França, Alemanya o Rússia, i també algun partit polític del nostre país, basen la seva oposició en el fet que no és lícita una guerra si no es compta amb l'aprovació de l'ONU. Per ventura estarien justificades les mutilacions de nens i les morts de civils que s'han produït si el Consell de Seguretat hagués aprovat la intervenció i la guerra fos legal? Ni em convenç l'ètica de la guerra preventiva ni la que hipotèticament distingeix entre víctimes «legals» i «il·legals». L'única que em convenç fins ara és la del Papa segons la qual, el fi no justifica els mitjans, qualsevol guerra no té avui dia justificació i els conflictes se solucionen negociant fins a la fi.

FREDERIC GÓMEZ PARDO
Girona

«L'Església viu de l'Eucaristia»

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Com un veritable obsequi pasqual, el papa Joan Pau II acaba de donar als membres de l'Església, començant pels ministres sagrats, una poderosa reflexió com a carta encíclica sobre l'Eucaristia en relació amb l'Església. Ha estat en el context del Dijous Sant, el dia 17 d'abril. Continua així —com explica ell mateix—, el programa d'il·luminació espiritual i pastoral que té el seu origen en la carta apostòlica *Novo millennio ineunte*, i que té la finalitat de subratllar punts importants dels que allí proposa. En aquesta línia, en efecte, s'ha publicat en el 2002 el *Motu proprio Misericordia Dei* sobre el sagrament de la reconciliació, i la carta apostòlica *Rosarium Virginis Mariae*, sobre el Rosari com a pregària contemplativa del misteri de Crist en comunió amb Maria. En el mateix àmbit podríem col·locar també, encara que temporalment anterior, la carta apostòlica *Dies Domini* (1998), sobre la celebració del diumenge.

Pasqua, Eucaristia, i Església, és la

trilogia temàtica que sosté l'encíclica pontificia. Hom tindrà ocasió de llegir-la i nosaltres de comentar-la. En aquest moment, sembla que res millor que reproduir algunes de les frases de la introducció del document. Són textos suficientment clars perquè es pugui veure la doctrina bàsica que es proposa.

«L'Església viu de l'Eucaristia. Aquesta veritat no expressa només una experiència quotidiana de fe, sinó que enclou en síntesi el nucli del misteri de l'Església... Amb raó el Concili Vaticà II ha proclamat que el sacrifici eucarístic és font i cim de tota la vida cristiana. La sagrada Eucaristia, en efecte, conté tot el bé espiritual de l'Església, és a dir, Crist mateix, la nostra Pasqua i Pa de vida, que dona vida als homes per mitjà de l'Esperit Sant. Per tant, la mirada de l'Església s'adreça contínuament al seu Senyor, present en el sagrament de l'altar, en el qual descobreix la plena manifestació del seu immens amor» (n.1).

«Els Apòstols que participaren en l'últim sopar, ¿comprengueren el sentit de les paraules que sortiren dels llavis de Jesús (en el Cenacle)? Potser no. Aquelles paraules s'aclaririen plenament només al final del *Triduum sacrum*, és a dir, en el temps que va des de la tarda del dijous fins al matí del diumenge. Aquests dies són el marc de *mysterium paschale*; en ells s'inscriu també el *mysterium eucharisticum*» (n. 2).

«Del misteri pasqual neix l'Església. Precisament per això l'Eucaristia, que és el sagrament per excel·lència del misteri pasqual, està en el centre de la vida eclesial» (n.3).

«L'hora de la nostra redempció. Jesús, malgrat estar sotmès a una prova terrible, no fugí davant la seva "hora"... L'hora santa, l'hora de la redempció del món. Quan se celebra l'Eucaristia davant del sepulcre de Jesús, a Jerusalem, es retorna d'una manera gairebé tangible a la seva "hora", l'hora de la creu i de la glorifica-

ció...» (n.4)

«*Mysterium fidei!* Misteri de la fe! Quan el sacerdot pronuncia o canta aquestes paraules, els presents aclamen: "Anunciem la vostra mort, confessem la vostra resurrecció, esperem el vostre retorn, Senyor Jesús." Amb aquestes paraules, o altres semblants, l'Església al mateix temps que es refereix a Crist en el misteri de la seva Passió, revela també el seu propi misteri: *Ecclesia de Eucharistia*. Si amb el do de l'Esperit Sant, a Pentecosta, l'Església neix i s'encamina pels camins del món, un moment decisiu de la seva formació és certament la institució de l'Eucaristia en el Cenacle. El seu fonament i la seva font és tot el *Triduum paschale*, però aquest està com inclòs, anticipat, i "concentrat" per sempre en el do eucarístic. En aquest do, Jesucrist lliurava a l'Església l'actualització perenne del misteri pasqual. Amb ell va instituir una misteriosa "contemporaneïtat" entre aquell *Triduum* i el pas dels segles» (n.5).

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ❑ Nascut a Bosco Marengo, nord d'Itàlia, el 1504
- ❑ Dominic, inquisidor, cardenal i finalment Papa
- ❑ Gran reformador de l'Església, va aplicar les resolucions del Concili de Trento
- ❑ Va morir a Roma l'any 1572
- ❑ Canonitzat el 1712 per Climent XI

Michele Ghislieri va entrar a l'orde de Predicadors amb només 14 anys, i va iniciar així la seva carrera fulgurant; va començar sent prior del convent on era, després provincial de la Llombardia, inquisidor, més tard bisbe, cardenal, gran inquisidor i finalment, l'any 1566, Papa.

Com a cap visible de l'Església catòlica Pius V va maldar per fer efectives les resolucions que havien sortit del Concili de Trento uns anys abans i fer front així a la manca de seriositat amb què es prenién molts clergues els seus càrrecs. El nou Papa va lluitar contra el nepotisme i el tràfic d'influències. Pel que fa als bisbes es va cuidar que aquests residissin efectivament a la seu que els havia estat encomanada i els instava a fer visites pastorals per la diòcesi, de manera que coneguessin més la realitat de la seva Església local; també va vetllar per una veritable clausura dels religiosos i pel compliment estricte dels vots efectuats pels capellans. Sant Pius V també és recordat per haver estat l'impulsor de les missions amb la finalitat d'escampar la fe cristiana. En l'àmbit litúrgic va

Sant Pius V

publicar els nous textos del missal, del breviari i del catecisme romà, més d'acord amb l'esperit tridentí.

En el camp polític les seves accions sovint van ser de gran envergadura, però no sempre reeixides. Pius V va ser recordat durant molt de temps per ser un dels integrants de la Santa Lliga que va vèncer la flota otomana en la famosa batalla de Lepant. D'altra banda aquest Pontífex va tenir unes relacions complicades amb diversos monarques europeus, especialment amb la reina d'Anglaterra Elisabet I, a qui va excomunicar. Sant Pius V hauria volgut enlloc seu la catòlica Maria Estuard. Arran de l'excomunió, però, la reina Elisabet I va intensificar la pressió sobre la població catòlica i anys més tard Maria Estuard va ser executada acusada d'instigar un complot contra la reina.

Pius V, doncs, tenia com a objectiu enfortir l'Església catòlica, tant espiritualment com políticament. En el primer aspecte se'n va sortir força bé, perquè la va fer més autèntica. Pel que fa al segon, avui molts es pregunten si calia intervenir tant en la política interna d'altres països, especialment d'Anglaterra.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial 1)

Temps de Pasqua

(Salteri: setmana 2)

ABRIL

27. Diumenge

II de Pasqua o de la Divina Misericòrdia, Blanc. Lectures: Fets 4,32-35 / Salm 117 / 1 Joan 5,1-6 / Joan 20,19-31

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Toribi de Mogrovejo, b.; beats Domènec i Gregori, prev.; Santes, Zita, vg.

Festa Major: a la Cellera de Ter i les Oluges.

28. Dilluns

La Mare de Déu de Montserrat (S), Blanc. Lectures: Fets 1,12-14 / Salm 86 / Efesis 1,3-6.11-12 / Lluc 1,39-47

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pere Chanel, pev. i mr.; Prudenci, b.; Cirí, mr.; Lluís Maria Grignon de Montfort, prev.; beat Luquesi, rel.; Santes, Valèria, mr.

29. Dimarts

Santa Caterina de Siena (F), Blanc. Lectures: 1 Joan 1,5-2,2 / Salm 102 / Mateu 11,25-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ramon de Fitero, b.; Robert, ab.

Festa Major: a Òdena i la Portella.

30. Dimecres

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 5,17-26 / Salm 33 / Joan 3,16-21. Si es vol: *Sant Pius V (MLI), Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Josep-Benet Cottolego, prev. i fund.; Amador, Pere Lluís, mrs.; Indaleci, b.; Santes, Sofia, vg. i mr.

MAIG

1. Dijous

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 5,27-33 / Salm 33 / Joan 3,31-36. Si es vol: *Sant Josep, obrer (MLI), Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Jeremies, prof.; Orenç, b.; Teodard, b.; Segimon, mr.; Aniol, mr.; Ricard Pampuri, rel.; Santes, Grata, viuda.

Festa Major: a Celrà.

2. Divendres

Sant Atanasi (MO), Blanc. Lectures: Fets 5,34-42 / Salm 26 / Joan 6,1-15

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Segon, b. i mr.; Santes, Zoa, mr.

Festa Major: a Cerdanyola del Vallès.

3. Dissabte

Sant Felip i Sant Jaume (F), Vermell. Lectures: 1 Corintis 15,1-8 / Salm 18 / Joan 14,6-14

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Alexandre I, p. i mr.; Santes, Atonina, vg. i mr.

Festa Major: a Anglesola, Bell-lloc d'Urgell, Cabriels, el Cogul, Figueres, Salardú, els Torms.

Lectures bíbliques

Diumenge II de Pasqua

Lectura primera

Ac 4,32-35

Lectura segona

1Jn 5,1-6

Un sol cor i una sola ànima

Cada fill de Déu és un vencedor del món

Lectura dels Fets dels Apòstols:

La multitud dels creients tenia un sol cor i una sola ànima, i ningú d'ells no parlava de les coses que posseïa com si fossin pròpies, sinó que tenien tots els béns en comú. El testimoni que els apòstols donaven de la resurrecció de Jesucrist, el confirmaven amb el poder que tenien d'obrar grans miracles. Tots els creients eren molt ben vistos de la gent. Entre ells no hi havia ningú que visqués en la indigència, perquè tots els qui eren propietaris de terres o d'immobles els venien, dipositaven als peus dels apòstols el producte de la venda, i era distribuït segons les necessitats de cadascú.

Salm responsorial

117

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo,
perdura eternament el seu amor.
Que respongui la casa d'Israel:
perdura eternament el seu amor.

R. Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo,
perdura eternament el seu amor.

Que respongui la casa d'Aaron:
perdura eternament el seu amor.
Que responguin els qui veneren el Senyor:
perdura eternament el seu amor. R.

La pedra que rebutjaven els constructors
ara corona l'edifici.

És el Senyor qui ho ha fet,
i els nostres ulls se'n meravellen.
Avui és el dia en què ha obrat el Senyor,
alegrem-nos i celebrem-lo. R.

Lectura de la primera carta de sant Joan:

Estimats, tothom qui creu que Jesús és el Messies ha nascut de Déu, i no hi ha ningú que estimi el pare sense estimar els fills, que han nascut d'ell. Si estimem Déu i complim els seus manaments, no hi ha dubte que estimem els fills de Déu, ja que estimar Déu vol dir guardar els seus manaments. I aquests manaments no són feixucs, perquè cada fill de Déu és un vencedor del món. La nostra fe és la victòria que ja ha vençut el món. ¿Qui venç el món, sinó el qui creu que Jesús és el fill de Déu? Ell, Jesucrist, ha vingut a complir la seva missió per l'aigua i per la sang; no per l'aigua solament, sinó per l'aigua i per la sang; i l'Esperit en dóna testimoni, ja que l'Esperit és la veritat.

Lectura de l'Evangeli

Jn 20, 19-31

Vuit dies més tard Jesús entrà

Evangeli segons sant Joan:

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.»

Quan vingué Jesús, Tomàs el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor.» Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.»

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient.» Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «¿Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.»

Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

Barcelona

diòcesis

La família mercedària es planteja els reptes de l'esclavitud actual

■ Barcelona acull de l'1 al 4 de maig una trobada intermercedària

BARCELONA.— El 1203 Pere Nolasc posava en marxa la redempció de captius, obra que culminaria amb la fundació de l'orde de la Mercè l'any 1218. Han passat 800 anys des de llavors i és una xifra que la família mercedària vol commemorar a cons-

ciència. És per això que l'any 2003 ha estat proclamat «Any de la Mercè», que s'obria el 29 de gener. En el marc d'aquest any se celebra de l'1 al 4 de maig un congrés mercedari sota el lema «800 anys fent Mercè».

«Celebrem 800 anys de la Mercè. Pretenem trobar-nos en el moment present i sobretot aprendre per al futur. És un temps fort de reflexió sobre el futur del missatge de Pere Nolasc i de la Mare de Déu de la Mercè», explica el mercedari Joaquín Millán, coordinador del congrés. La trobada, que acollirà unes 350 persones, vol ser una oportunitat per «plantejar-nos què faria avui Pere Nolasc amb els reptes de l'esclavitud actual».

En vuit segles les societats experimenten grans canvis, i si bé entre la nostra i la de sant Pere Nolasc hi ha un abisme, hi ha alguna cosa que resta igual: l'esclavitud a la qual estan sotmesos homes i dones. Aquell missatge que el fundador de l'orde de la Mercè ens va transmetre fa 800 anys continua sent vàlid. En el nostre món l'esclavitud no està abolida. Potser no la sabem reconèixer perquè té molts rostres: marginació social, droga, dones maltractades, presó, immigració, infants explotats... avui com llavors, aquesta humanitat esclavitzada necessita ser lliure. Seguint els passos de Pere Nolasc, la família mercedària revisa el seu passat per encarrilar-ne el futur.

Per als quatre dies que dura el congrés s'han programat una sèrie d'activitats en dues direccions: la celebrativa i la reflexiva. Pel que fa a les celebracions, el P. Millán destaca la concelebració eucarística a la basílica de la Mercè, presidida pel mestre general de l'orde; l'eucaristia amb el capítol, en record de la donació de la creu blanca; la visita a Montserrat o l'acte institucional a la Generalitat, per commemorar la donació de l'escut.

Quant a la vessant més reflexiva i de debat, «parlarem de les captivitats que treballem ara: marginació, l'alliberament de la dona i la dignitat de l'infant, la droga,

Fra Richard Godoy, el raper de Déu

Fra Richard Godoy serà sens dubte una de les activitats més vistoses del congrés. El dia 3, a les 22.00, oferirà un concert a la plaça de la Mercè. Va néixer a Panamà en un ambient marcat per la violència i la delinqüència. «Jo vaig treure Richard de la misèria, de la delinqüència, de la marginalitat... és un exemple de com una persona agafada a temps pot escapar d'aquesta espiral», recorda el P. Millán. Gràcies a la tasca de prevenció dels mercedaris, Richard va poder escapar d'aquesta situació que l'hauria portat a la presó. Déu tenia uns altres plans per a ell, el volia per a ell, i el va cridar al sacerdoci.

La història d'aquest mercedari és realment impactant. Treballant com a capellà a la presó es va trobar cara a cara amb els assassins del seu germà, als quals va perdonar. Van ser els mateixos reclusos els que el van encoratjar a cantar en un llenguatge que per a ells fos proper. Així va néixer el «frare raper» i és amb aquesta música amb la qual transmet l'Evangeli. El P. Millán

Fra Richard, en plena actuació.

comenta que fra Richard «té una gran capacitat per arribar a la gent, que vibra amb ell. Des de petit vam intentar que no se sentís apartat de la societat, sinó que sabés que ell procedia d'un estrat realment difícil, però que no havia de restar-ne al marge, sinó ajudar altres persones. I així ho fa. Ell no s'avergonyeix del seu passat, sinó que dóna gràcies a Déu perquè Ell l'ha ajudat».

Amb gairebé dos metres d'alçada, el seu hàbit blanc i la seva gorra rapera, fra Richard ens cantarà, a ritme de rap, que «el rap dels cristians té una missió: posar Déu en el cor del món jove».

els immigrants, la defensa de la llibertat interior...», comenta el P. Joaquín Millán. Per a aquest mercedari, el congrés ha de ser «a la família mercedària com al·licient, que ens ajudi a treballar més bé, a millorar el tracte amb la gent, a saber comprendre-la... volem dir a la societat que al món hi ha

molt per alliberar i que necessita tothom».

Prendre consciència de la captivitat

Amb aquest Any de la Mercè es pretenen aconseguir diferents objectius, entre

ells promoure accions socials encaminades, especialment, a reinserir en la societat les persones marginades. En aquest sentit, el P. Millán apunta la necessitat «que la gent s'adoni que estem immersos en la captivitat, que hi ha moltes persones esclaves». Per ser conscients d'aquesta esclavitud, no cal anar-se'n gaire lluny. A les nostres ciutats hi ha bosses de pobresa, de marginació... per a les quals la presó no és una solució. És per això que la família mercedària vol impulsar actes solidaris per acostar-se «a les presons, a la gent pobre, als marginats... perquè hi sentin la proximitat i l'ajut del cristià».

«Somien que arribi el dia en què no hi hagi injustícies, marginació, presons», assegura el coordinador del congrés. Tots volem un món més bo, més lliure, més just... però seguim sentint frases com «qui la fa la paga», «si és a la presó per alguna cosa deu ser»... La presó molesta. Ningú no vol presons a la ciutat, ni fer servir exreclusos... la presó deixa un estigma que la societat s'encarrega de no esborrar. «És molt dur i difícil conscienciar la societat i la comunitat cristiana en aquest àmbit», reconeix el P. Millán. «Hi ha molta delinqüència que atabala i que fa mal. Hem d'anar a l'arrel i veure les causes que produeixen la delinqüència. La societat ha de pensar que el delinqüent és un malalt i que tancant-lo no s'aconsegueix res. Cal buscar els mitjans adients, personalitzats, per aplicar una teràpia a cada persona.»

Una de les ponències de l'últim dia del congrés la impartirà Alejandro Fernández Barrajón, sobre *Estem fent Mercè arreu del món*, i que vol reflexionar sobre el futur de la família mercedària. I és que aquest Any de la Mercè és una crida a tots els membres de la Mercè, laics, religiosos i religioses, per unir esforços i per dir a la societat que «treballem al costat dels pobres, que volem promocionar-los... i que es pot col·laborar de moltes maneres amb la família mercedària. Volem un món on hi hagi oportunitats per a tothom», diu el P. Millán.

Rosa María Jané Chueca

Mil pelegrins celebren la Mercè a Torreciudad

TORRECIUDAD.— Unes mil persones van participar recentment en un pelegrinatge que va portar la Mare de Déu al santuari de Torreciudad, per tal de commemorar l'Any de la Mercè. La rèplica de la Mare de Déu va anar acompanyada per Mn. Salvador Cristau, rector de la basílica de la Mercè i secretari general de l'arquebisbat de Barcelona; Joaquín Millán, dels mercedaris de Barcelona, i Ignasi Riera, president de la Germania de la Mercè, juntament amb altres vocals, i el vicari delegat de la Prelatura de l'Opus Dei a Barcelona, Antoni Pujals. (C.C.)

Romeria gitana a Montserrat

MONTSERRAT.— El diumenge 4 de maig el Secretariat de Pastoral gitana de Barcelona organitza una pujada amb autocar a Montserrat. El programa inclou l'assistència a la missa conventual de les 11.00, amb presentació i ofrenes del grup d'ètnia gitana. Després de la missa tindrà lloc la salutació del P. abat i el cant de la *Salve*. Hi haurà sobretaula amb cant i ball. L'hora de tornada està prevista a les 18.00 en els diferents punts de sortida: Sant Cosme del Prat, el Gornal de l'Hospitalet, la Mina i Sant Roc de Sant Adrià i Mataró.

Les persones interessades a participar, gitanos o no, s'han d'inscriure a la seu del Secretariat: casa de l'Església, c/ Rivedeneyra, 6, 8a planta, tel. 933 176 397. (C.C.)

Catalunya

Impuls a la festa de la Divina Misericòrdia

■ La devoció s'ha estès ràpidament des de la canonització de sor Faustina Kowalska

BARCELONA.— El primer diumenge després de Pasqua se celebra a tota l'Església la festa de la Divina Misericòrdia, instituïda l'any 2000 per Joan Pau II en record i homenatge a les aparicions i missatges rebuts per santa Faustina Kowalska del Sagrat Cor de Jesús.

Des de fa anys, però, són molts els que celebren aquesta festivitat animats pel carisma que ja s'estén arreu del món. A Barcelona, l'apostolat de la Divina Misericòrdia és actiu des del 1985, i fa poc s'ha estès també a Tarragona i Lleida.

Imatge de la Divina Misericòrdia inspirada a sor Faustina Kowalska.

La devoció a la Divina Misericòrdia arrenca amb sor Faustina Kowalska a començament de segle xx. Arrelada de ple en l'espiritualitat del Cor de Jesús, aquesta monja polonesa canonitzada l'any 2000 va sentir des de molt jove la crida a estendre el missatge d'amor i misericòrdia transmès per una imatge ja famosa del Cor de Jesús: «Les flames de la misericòrdia m'abassen, voldria abocar-les sobre les ànimes humanes... Gran és el dolor que m'afligeixen quan elles no vénen a rebre-les! Jo sóc l'amor i la misericòrdia! Parla a tothom de la meua misericòrdia!»

A partir de llavors el culte a la Divina Misericòrdia ha anat creixent dia rere dia, especialment arran de la pujada als altars de sor Faustina, com a resposta al desig de Déu d'«omplir els cors d'esperança i convertir-se en espurna d'una nova civilització: la civilització de l'amor».

A Catalunya la devoció es canalitza sobretot a través d'un apostolat concret, que des del 1985 s'esforça per donar a conèixer aquest missatge i aquesta devoció demanada pel mateix Jesús a santa Faustina. Ja el 1985 l'apostolat va repartir a Barcelona milers de fullets distribuïts de franc i des del 1991 edita una revista en què mitjançant notícies i testimonis s'explica pas a pas el procés de la devoció. «A Barcelona, la veneració de la imatge de la Divina Misericòrdia a la Capella de Jesús Pacient i a la parròquia de Sant Agustí i el culte diari a les tres de la tarda des del 1993, així com el culte especial de tots els primers divendres de mes, ja és una pràctica habitual de pietat molt coneguda i beneïda per Déu», explica Maribel Ranch, responsable d'aquest apostolat.

«Una carícia del Pare»

La festa pròpia de la Divina Misericòrdia, celebrada des del 1985 a Barcelona el primer diumenge després de Pasqua, també ha incrementat molt la devoció a Catalunya, que en els darrers anys s'ha estès a Tarragona i Lleida. Aquesta festivitat respon a una altra de les peticions de Jesús a sor Faustina: «Desitjo que el primer diumenge després de Pasqua se celebri la festa de la Misericòrdia. L'ànima que aquell dia confessi i combregui obtindrà la remissió completa de les culpes i penes.»

Enguany a Barcelona la festa se celebrarà de manera solemne el dia 27 d'abril a la parròquia de Sant Agustí a partir de les 13.45. La missa tindrà lloc a les 18.00 i fins llavors estarà exposat el Santíssim.

Per a Maribel Ranch, que des de fa anys viu seduïda pel cor de Jesús, el missatge que ha rebut a través de sor Faustina Kowalska «és una revelació de l'amor immens de Déu i de la seva infinita misericòrdia, és com una carícia, una abraçada del Pare celestial». «Viure avui aquest missatge —afegeix— és viure en profunditat l'Evangeli i anunciar-lo amb un nou ardor. És ser misericordiós amb el proïsme, principalment amb el que tenim al costat i és conrear pràctiques com l'adoració eucarística i la missa.» (S.G.)

Tel. atención al cliente
902 19 76 36

CASTELLANO S.L.

FABRICACIÓN PROPIA

CASTELLANO S.L. SISTEMAS EUROPEOS

Sant Andreu de la Barca

**ALUMINIO MADERA • MAMPARAS DE BAÑO • BALCONERAS
VENTANAS • GALERÍAS • PORTICÓN LAMA (MALLORQUINA)**

Fábrica: Torre Bovera, 17-19 - Pol. Ind. Noreste. St. Andreu de la Barca.

Sant Andreu de la Barca: Export. 43 bajos • Tel. 93 659 55 66 Fax 93 659 51 01 • Carbera de Llobregat: Av. Catalunya, 101 B. • Olesa de Montserrat: Jacint Verdaguer, 5
EXPOSICIONES: L'Hospitalet: Igualdad, 13-15 • Prat de la Ribera 78-80 • P. M. Consorci i Sabatè, 3 (esq. Carlet) • Espugues de Llobregat: Herbolavena, 18-20
Barcelona: Almansa, 96 • Sabadell: Ctra. Barcelona, 647. E-mail: emcastellano@hotmail.com

Barcelona

Per un diàleg enriquidor entre les tres religions monoteistes

BELLATERRA.— El professor Joan Baptista Martínez Porcell, catedràtic de Filosofia de la URL, va impartir el 19 de març passat a la sala d'actes de l'Edifici d'Estudiants de la UAB la conferència *El pensament com a instrument d'unió entre jueus, musulmans i cristians*, organitzada pel Servei d'Assistència i Formació Religioses (SAFOR) de la UAB.

Aquesta ponència pretenia fer una aproximació sobre els trets comuns del pensament de les tres religions, en un moment de conflicte que implica les tres cultures. El Dr. Martínez Porcell va parlar de cristians, musulmans i jueus, i de com es pot arribar a un diàleg enriquidor entre les tres religions monoteistes. Martínez Porcell va desglossar les inquietuds i preguntes compartides pels creients de les tres religions, alhora que destacava que no es pot caure en l'error de «simplificar i dir que les tres religions són el mateix». Va posar èmfasi en els moments històrics de diàleg entre pensadors de les tres cultures i va expressar el seu desig que «es tornin a traduir els uns als altres», donant especial importància al diàleg com a instrument per aconseguir la pau.

A continuació, el Dr. Martínez Porcell va formular la seva visió sobre la relació entre fe i raó a través de la metàfora de Ramon Llull de «l'oli i l'aigua», referint-se que, encara que sigui difícil mesclar-les, «no hi pot haver només raó o només fe». Seguint amb les metàfores lul·lianes, Mn. Martínez Porcell va declarar que «com

Mn. Joan B. Martínez Porcell.

un ferro roent, cal que la fe escalfi la raó i el pensament religiós».

A l'acte, organitzat pel SAFOR de la UAB, van assistir-hi estudiants de diferents especialitats i professors i va ser retransmès per Ràdio 4. Després d'una sessió de preguntes, es va dur a terme la celebració de l'Eucaristia al campus de la UAB, com és costum cada dimecres, per part del mateix Mn. Joan B. Martínez Porcell, vicari episcopal del Vallès Occidental. (Ignacio de Castro)

CATALUNYA

La Mare de Déu Pelegrina s'estén per Catalunya

VALLDOREIX.— Més de 2.500 famílies rebran la Mare de Déu Pelegrina de Schönstatt el proper mes de maig a Catalunya. Prop de 300 imatges recorreran llars, presons, hospitals, residències, col·legis, monestirs, etc., i es quedaran tres dies a cada lloc. Així ho preveu l'Organització de l'Apostolat de la Mare de Déu Pelegrina del moviment de Schönstatt, que coordina la missió de maig a Catalunya des del 1999 i que es prepara per a una nova edició, sota el lema «Reina, evangelitza Tu». En tres anys, la imatge ha arribat a unes seixanta parròquies de diferents llocs, com ara Barcelona, Tiana, Parets del Vallès, Valldoreix, Vic, Sitges, Girona, Figueres, Miralcamp, la Seu d'Urgell i Tarragona.

En acostar-se el mes de maig, l'Apostolat de la Mare de Déu Pelegrina de Schönstatt torna a convidar totes les persones interessades a responsabilitzar-se d'una imatge que visitarà deu llocs durant el mes de maig. L'enviament de les Mares de Déu Pelegrines se celebrarà el diumenge 27 d'abril al santuari Nostra Senyora

de Schönstatt de Valldoreix, durant una missa a les dotze del migdia. Un autocar facilitarà el desplaçament des de diversos punts de Barcelona fins al santuari. La devolució de les imatges tindrà lloc el dissabte 7 de juny en una Eucaristia a les sis de la tarda, també al santuari de Valldoreix.

Per ser missioner de la Mare de Déu Pelegrina, cal posar-se en contacte amb la seu de l'Apostolat de la Mare de Déu Pelegrina de Schönstatt, passeig del Prat, núm. 10 - Valldoreix (Barcelona) o trucant al tel. 936 748 962. (Patricia Navas)

Missa del Crisma a la catedral de Barcelona

BARCELONA.— El 15 d'abril passat, Dimarts Sant, va tenir lloc a la catedral de Barcelona la missa del Crisma, presidida pel cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona. «Aquesta celebració expressa la unitat del sacerdoti ministerial i la profunda fraternitat que ens uneix en Crist als bisbes, preveres i diaques», va dir el cardenal en la seva homilia. I va afegir: «Potser no hi cap dia a l'any com aquest, en el qual l'església catedral —mare de totes les esglésies de la diòcesi— s'alegri tant per la presència de tants ministres del Senyor que feu present la salvació de Crist en tots els indrets de la diòcesi, sobretot per la predicació de la Paraula de Déu i l'administració dels sacraments.»

Tot seguit, el cardenal Carles es va adreçar als ministres del Senyor per agrair-los la seva tasca: «Gràcies pel vostre servei generós, abnegat, sovint sobrecarregat de feina i, com sabeu que us dic sovint, també estressant. Gràcies de cor en nom de Crist, a qui indignament voldria representar entre vosaltres. Gràcies sobretot als qui celebren els 25 i els 50 anys d'ordenació i heu arribat a aquest jubileu amb la generositat, la il·lusió i l'esforç dels començaments del vostre ministeri.»

Ricard M. Carles va fer una exhortació als preveres i diaques a tenir cura de tots els àmbits de l'Eucaristia: «Tenir una cura especial de la dignitat de la celebració, tenir cura del nostre ministeri de presidir-la i celebrar-la, educar en el sentit d'adoració i de suprem respecte a Crist, realment present sota les espècies del pa i el vi consagrats, són punts sobre els quals sempre ens hem d'examinar i sempre hem de cercar de millorar el nostre ministeri.»

Abans de cloure l'Eucaristia on es van beneir, com es tradició, els olis dels malalts, dels catecúmens i el Sant Crisma, van prendre la paraula dos representants dels preveres que enguany celebren les seves noccs d'or i d'argent de la seva ordenació sacerdotal: Mn. Josep Maria Rovira Belloso, en nom dels que van ser ordenats el 1953, i Mn. Joan Rodríguez Gómez, pels del 1978. Mn. Rovira va tenir un record entranyable per a la seva ordenació, on el bisbe que l'ordenava va fer referència a una pintada que havia vist a Espanya i que deia *Abajo los curas*, una expressió que només podia ser conseqüència d'una falta de connexió entre el poble, especialment el més senzill, i els preveres, per la qual cosa els exhortava a superar aquesta barrera. També va remarcar els més de trenta anys dedicats a l'ensenyament de la Teologia, sense oblidar els cinc anys que va ser rector de la parròquia de la Mare de Déu dels Àngels de Barcelona. Mn. Rodríguez va fer esment de l'any de la seva ordenació com l'any «dels tres Papes», un curs on només van ordenar-se dos capellans diocesans a Barcelona, els altres ho van fer a altres diòcesis. També va esmentar les diverses parròquies on ha col·laborat en aquests anys, així com l'any que va ser formador del Seminari Major. (C.C.)

Preveres diocesans i religiosos amb càrrec pastoral que celebren enguany les noccs sacerdotals d'or o d'argent

NOCES D'OR (ORDENATS L'ANY 1953)

- Clergat secular diocesà: Joan Arán Suriol, Joan Bellavista Ramon, Romà Bertran Solé, Josep Boix Puig, Jaume Cabané Peñas, Joaquim Comas Xirau, Narcís Comerma Ricart, Miquel Delgado Cassi, Albert Domingo Roig, Joan Escala Mitjans, Francesc Galceran Puig, Àngel Galicia Asensio, Leandre Gassó Ubach, Pere Gibert Riba, Francesc Lladós Pastallé, Frederic Ràfols Vidal, Vicenç Rocosa Mitjavila, Josep Maria Rovira Belloso, Joan Sabater Sospedra, Miquel Sentís Pasqual, Joan Serradell Aguilar, Gil Sort Boix, Joan Subirà Rocamora, Joan Vilaró Escolies, Francesc Ximenes Escorihuela i Ferran Xuclà Llobet.
- Extradocesans: Ramon Bosch Pujol, Josep Plaja Mate i Salvador Reguant Serra.
- Clergat regular: Jaume Lagua Busqué, s.d.b.; Pascual Malo Ladrero, s.d.b.; Conrad J. Martí Martí, o.f.m. cap.; Ramon Olivé Picañol, s.d.b.; Francesc Xavier Pineda Font, o.f.m. cap.; Antoni Queralt Teixidó, s.j., i Josep Oriol Tremoleda de Bolós, schp.

NOCES D'ARGENT (ORDENATS L'ANY 1978)

- Clergat secular diocesà: Joan Rodríguez Gómez, Joan Rovira Roca, Josep Manuel Sanz del Castillo, Josep Vives Trabal i Joan Zapatero Ballesteros.
- Extradocesans: Jorge Chaki Caluch.
- Clergat regular: Joan Codina Giol, s.d.b., i Jesús Ferrández Aragués, schp.

J.M. Bonet

VITRALLS des del 1923

Vitralls emplomats
Restauracions
Gravats a l'àcid
Vitralls amb formigó

Astúries, 6 - 08012 Barcelona
Tel. 932 182 399 - Fax 932 183 098

MEDITACIÓ CRISTIANA

Descobreix el camí del silenci per trobar-te amb Déu

Dilluns 5 de maig a les 19.30

Encarnació, 62-64 (Barcelona)

Tel. 932 658 008

FC BARCELONA DRAGONS

una proposta de lleure

El futbol americà amb el FC Barcelona Dragons al capdavant sempre s'ha definit des de la seva constitució el 1991 com una alternativa de lleure familiar. A més de ser l'únic equip al nostre país que juga en una competició professional de futbol americà, la NFL Europa, els Dragons aporten durant les seves trobades diferents elements d'entreteniment que permeten a tots els membres de la família gaudir d'un esdeveniment ludicoesportiu singular.

L'entreteniment està assegurat moltes tardes de dissabte. Les famílies poden anar al Miniestadi del FC Barcelona i gaudir d'aquesta opció que permet a més veure un bon espectacle esportiu, gaudir d'altres elements lúdics com la possibilitat de veure les animadores de l'equip, les anomenades *cheerleaders* o l'actuació de la banda dels Labradoros Dragons Band. L'oferta també inclou actuacions musicals abans de cada partit, i a les mitges parts: durant aquesta temporada està previst que hi actuïn grups com Gossos, Kabul Babà, Lax'n'Busto o Tomeu Penya.

Els més petits poden gaudir de la presència de la mascota dels Dragons, Gregori, actualment un dels personatges més emblemàtics de l'equip, i d'un conjunt d'emocions i sorpreses en cada enfrontament: jocs, concursos i, sobretot, una gran interactivitat amb el públic que, en definitiva, es converteix en el gran protagonista. Aquesta temporada i com a novetat destacada s'habilitaran unes grades exclusivament infantils en les quals els nens estaran atesos per monitors de la Fundació Pere Tarrés. D'aquesta manera, pares i fills podran gaudir d'aquest espectacle que té una durada aproximada de tres hores.

Aquesta temporada les famílies que ho vulguin podran gaudir de tot aquest espectacle a un preu màxim de 20 euros, independentment del nombre de fills. Per poder beneficiar-se d'aquesta oferta cal trucar, amb una antelació mínima de dos dies, al FC Barcelona Dragons, al telèfon 934 254 949. Les entrades es poden recollir a les taquilles del Miniestadi en-

senyant el llibre de família o el carnet que acredita la condició de família nombrosa.

ÚNIC EQUIP PROFESSIONAL DE FUTBOL AMERICÀ A ESPANYA

El FC Barcelona Dragons és un dels sis equips que configuren la NFL Europe, la lliga europea de futbol americà a través de la qual opera a Europa la National Football League (NFL). D'aquesta manera, la NFL es converteix en l'única organització esportiva dels Estats Units que finança una lliga professional fora del seu territori. La llista està formada per sis

Els jugadors nacionals de l'equip 2003.

equips: Amsterdam Admirals, FC Barcelona Dragons, Berlín Thunder, Frankfurt Galaxy, Rhein Fire i Scottish Claymores.

La plantilla de cadascun dels equips de la NFL Europe canvia cada temporada. Només una minoria de jugadors continuen als seus equips durant els anys següents. D'una manera anual i prèviament a l'inici de la temporada, la NFL Europe celebra la seva concentració a la localitat nord-americana de Tampa (Florida).

Allà es concentren tots els jugadors que aspiren a formar part d'un dels sis equips que formen la NFL Europe encara que no tots arribaran a tenir-hi un lloc. Dels 60 jugadors que, al principi, es concentren per a cada equip, se'n seleccionaran al final 46, 8 dels quals s'integren en la categoria de jugadors nacionals, entenen per nacionals aquells que no són nord-americans. En aquesta temporada 2003 el FC Barcelona Dragons disposa de dos juga-

La Labradoros Dragons Band.

GONS: per a tota la família

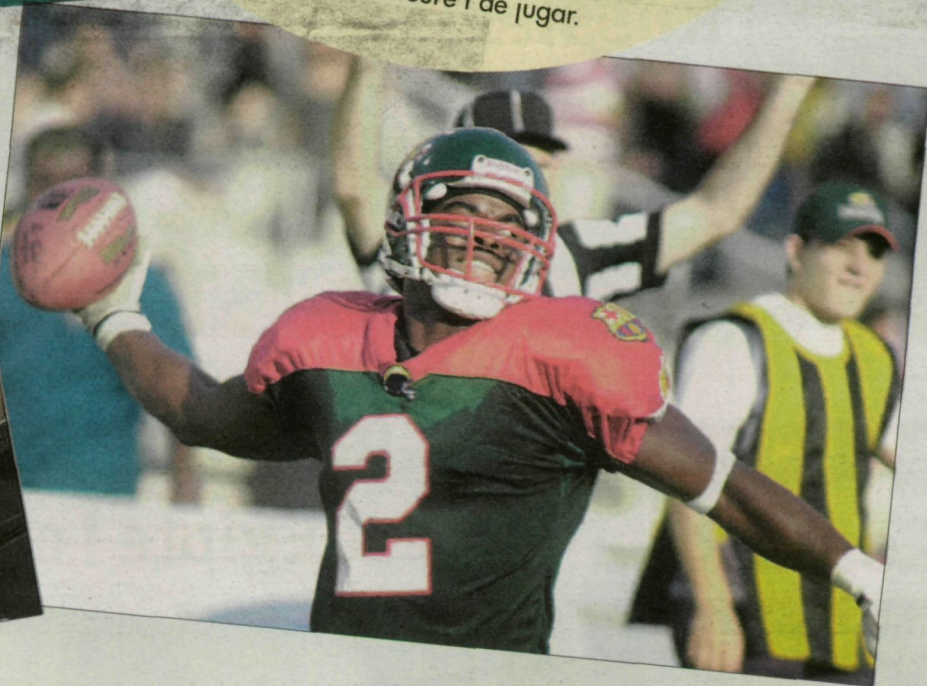
Gregori,
la mascota dels
Dragons.

Què és el futbol americà?

El futbol americà és un esport de contrastos. Té acció a cada jugada i calma entre jugades mentre cada equip decideix què ha de fer a continuació. Uns quants jugadors de futbol americà són robustos i forts, però altres són ràpids. En general cal força bruta, però també intel·ligència, agilitat i destresa. Pot ser un esport de gran complexitat, especialment a nivell professional, però els punts bàsics són fàcils d'entendre, jugui qui jugui. L'equip d'onze homes que té la possessió de la pilota s'anomena offense (atac). Intenta avançar camp avall, ja sigui corrent amb la pilota o llençant-la, i marcar punts en travessar la goal line i entrar a l'àrea anomenada end zone. L'altre equip (també d'onze jugadors) s'anomena defensa. Intenta aturar l'equip atacant i que aquest cedeixi la possessió de la pilota. Quan l'equip amb la pilota aconsegueix marcar, els papers de l'atac i la defensa s'inverteixen i així, cap a una banda i cap a l'altra fins que s'han jugat els quatre quarts del partit. El futbol americà té tota l'acció i emoció, subtils i gràcia atlètica d'altres esports populars, a més dels reptes intel·lectuals d'una bona partida d'escacs. Però, sobretot, el futbol americà és divertit de veure i de jugar.

«Cheerleaders.»

dors espanyols, el català Óscar Acedo i l'aragonès Jesús Angoy.

DE L'ESTADI OLÍMPIC AL MINIESTADI

Des de la temporada passada, el Barcelona Dragons va passar a anomenar-se Futbol Club Barcelona Dragons i

a incorporar l'escut del Barça als uniformes. Aquesta va ser una primera conseqüència de l'aliança signada entre la NFL i el FC Barcelona, a la qual n'han seguit d'altres com el canvi d'estadi. Si anteriorment l'equip jugava a l'Estadi Olímpic de Montjuïc, aquesta temporada els Dragons tenen una nova seu: el Miniestadi del FC Barcelona.

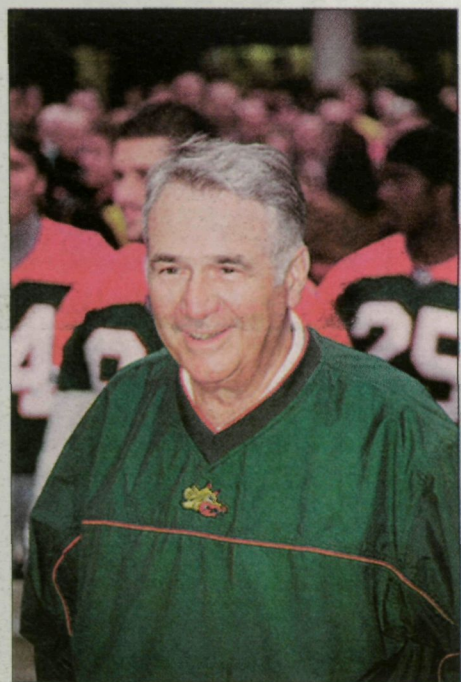
L'èxit més important en la trajectòria del FC Barcelona Dragons va ser conquerir la World Bowl l'any 1997, en una final disputada contra els Rhein Fire de la ciutat alemanya de Düsseldorf, a l'Estadi Olímpic de la capital catalana.

Josep Romero

CALENDARI DE PARTITS A CASA DEL FC BARCELONA DRAGONS

- Dissabte 26 d'abril: FC Barcelona Dragons - Rhein Fire 16.30 h
- Dissabte 10 de maig: FC Barcelona Dragons - Berlín Thunder 17.00 h
- Dissabte 24 de maig: FC Barcelona Dragons - Frankfurt Galaxy 17.00 h
- Dissabte 31 de maig: FC Barcelona Dragons - Scottish Claymores 17.00 h

Els partits es disputaran al Miniestadi del FC Barcelona

L'entrenador: Jack Bicknell

AQUEST NORD-AMERICÀ FA MÉS DE 10 ANYS QUE ENTRENA EL FC BARCELONA DRAGONS

—Què espera del FC Barcelona Dragons d'aquesta temporada?

—Farem el màxim per repetir els èxits que vam tenir en el passat. És un gran repte ser a la lliga i després de no tenir bons resultats esportius la temporada passada la nostra intenció és millorar-los i tornar a donar alegries a una afició que sempre s'ha portat molt bé amb nosaltres. A més, crec que l'al·licient de poder jugar al Miniestadi portarà més gent al camp, la qual cosa permetrà que els jugadors se sentin més emparats.

—Per què els jugadors de la NFL prefereixen jugar als Dragons més que no pas en altres equips de la NFL Europa?

—Primer, perquè se'ls tracta d'una manera correcta i amb respecte, però especialment per la situació tan envejable de Barcelona. Què preferiries? Estar a Espanya o a Escòcia? Prefereixes la pluja o el sol? El temps que fa a Barcelona no es pot comparar amb cap de les altres ciutats de la lliga. Aquest és l'avantatge que et dona jugar a Espanya.

—Què li sembla el públic espanyol?

—Els aficionats espanyols una vegada han entrat en el futbol americà, saben realment de què va l'esport. Tant de bo que el fet de jugar al Miniestadi ens ajudi a portar més gent gràcies a estar al centre de la ciutat i l'accés amb autobús o el metro faciliti l'assistència al camp. El futbol americà és un esport espectacular i emocionant però si no van a l'estadi no ho podran comprovar.

—Què recomanaria als joves que comencen a jugar a futbol americà a Espanya?

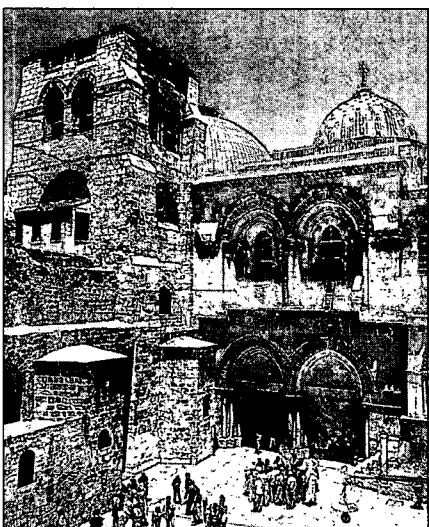
—Primer que s'adonin que és un esport físic i que per competir a un gran nivell has de preparar el cos per a aquest repte. També recomanaria que vagin a equips on hi hagi els millors entrenadors perquè en aquest esport no pots millorar sense l'ajuda dels entrenadors.

AVIS IMPORTANT

Pelegrinatges a TERRA SANTA

«*Pelegrins de la Paraula*»
al país de Jesús

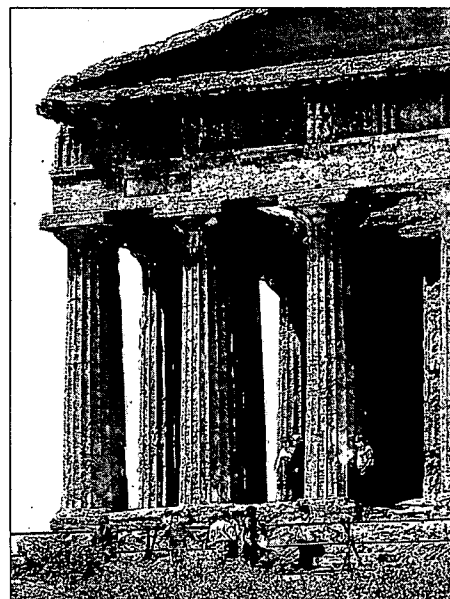
- Sempre estan en els nostres programes.
- Tan bon punt s'hi pugui anar, els reprendrem.
- Ens és molt útil tenir una llista de persones que esperin poder-hi anar.
- No dubteu a inscriure-us sense cap compromís per part vostra.

Del 14 al 21 de juny

Viatge a l'Illa de Sicília

La més gran de la mediterrània.
L'illa del gran volcà

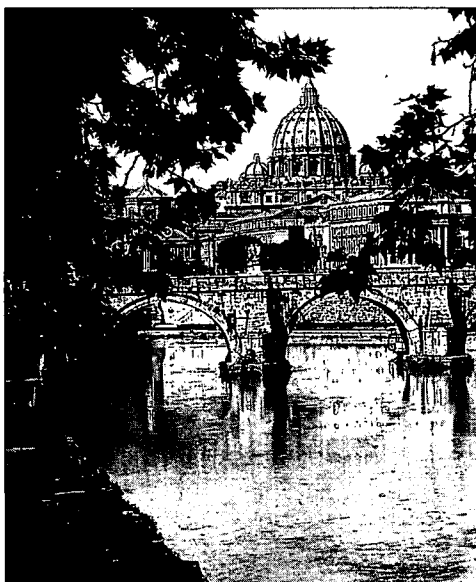
Del 4 al 16 d'agost

Viatge a Rússia

Moscú / St. Petersburg
i creuer pel riu Volga

Del 17 al 23 d'octubre

Pelegrinatge a ROMA

Amb motiu de la canonització de la Mare Teresa de Calcuta

Del 10 al 24 de novembre

Viatge a Costa Rica

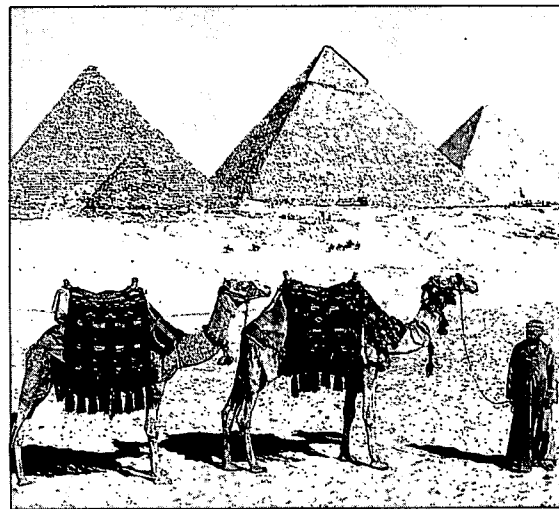
Un paradís a l'Amèrica Central

De l'1 a l'11 de desembre

Egipte i creuer pel Nil

Del passat faraònic al cristianisme primitiu

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

DEMANEU INFORMACIÓ A: AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701

Lleida

Mons. Ciuraneta presenta el projecte de la nova Casa de l'Església

■ S'exposen els plànols del projecte de renovació de l'Acadèmia Mariana

LLEIDA.— L'1 d'abril passat, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, bisbe de Lleida, acompanyat pel director de l'Acadèmia Mariana, Mn. Salvador Gené; el vicari general, Mn. Joan R. Ezquerro, i l'arquitecte Joan Ignasi Soria, van presentar als mitjans de comunicació el projecte de la nova Casa de l'Església de Lleida, amb més de 10.000 m² d'edificis, jardins i terrasses.

Aquest agosarat projecte de futur preveu la restauració i la remodelació de l'actual seu de l'Acadèmia Mariana de Lleida, un singular edifici construït a partir del 1868 per l'arquitecte mallorquí Pere A. Peña. En aquest immoble anomenat pels lleidatans Palau de Maria, un cop renovat d'acord amb el projecte de l'arquitecte Soria, s'hi ubicaran diversos moviments i entitats diocesanes.

Així, a la primera planta s'instal·laran les delegacions i moviments juvenils i l'Escola de l'Esplai. La segona planta serà destinada a la institució de l'Acadèmia Mariana, alhora que es preveu la construcció d'unes dependències destinades a una comunitat religiosa que tindrà cura del servei de tota la casa. El projecte proposa també la conservació i la restauració del Paraninfo de l'Acadèmia, una singular sala pública, exemple únic a Lleida del modernisme català, destinada als actes acadèmics i certàmens literaris marians.

L'Acadèmia Mariana de Lleida és un dels edificis més singulars del segle XIX a Lleida.

A la planta tercera hi ha el teatre-cinema, decorat amb *art déco* i l'esplèndid oratori de la patrona de la ciutat, la Verge Blanca de l'Acadèmia, conegut com la «capella sixtina de l'art marí» per les pintures murals que ornem les seves voltes, dedicades a la Mare de Déu. Aquest darrer, que es troba en bon estat de conservació, serà respectat en tota la seva bellesa artística i arquitectònica.

Nova casa d'espiritualitat

El projecte preveu, tanmateix, la construcció d'un edifici de nova planta a l'actual pati-jardí interior de l'Acadèmia, que serà dedicat a casa d'espiritualitat per fer-hi exercicis espirituals, recessos, convivències, etc. Aquest edifici substituirà l'antiga casa d'exercicis de la Seu Vella de

Lleida. La casa d'espiritualitat tindrà un doble accés per l'actual carrer de l'Acadèmia i pel carrer Alcalde Costa, des d'on es podrà accedir amb vehicles fins a un aparcament soterrani d'unes vint places.

A la part central de la casa hi haurà un claustre i un gran pati-jardí. A la planta baixa del nou immoble hi haurà el menjador, sales de conferències, la capella, el despatx del director i unes quantes habitacions. La primera i la segona planta estaran dedicades a habitacions, individuals i dobles, amb una capacitat per a quaranta-cinc places.

Segons dades facilitades en la presentació del projecte, el cost aproximat serà d'uns 3.700.000 euros, dels quals 1.757.000 seran finançats per la Generalitat; la compra de l'antiga casa d'exercicis (525.000 euros); herències diverses (932.000 euros)

i fons propis del bisbat (300.000 euros). La resta, 1.943.000 euros, seran finançats per aportacions voluntàries de persones particulars i d'institucions.

El bisbe Ciuraneta va valorar molt positivament el projecte i va compartir l'entusiasme i la il·lusió de l'Acadèmia i de tota la diòcesi perquè esdevingui una realitat ben aviat: «Aquesta nova Casa de l'Església és un projecte de tots i per a tots.»

Exposició i visites guiades

Els plànols, acompanyats de diferent material fotogràfic, han quedat exposats als baixos de l'Acadèmia Mariana durant el mes d'abril perquè els lleidatans puguin conèixer tots els detalls del projecte. L'entitat ha previst que els visitants puguin accedir a més a més a tot l'edifici i als jardins, acompanyats per un guia.

L'Acadèmia Mariana de Lleida, una de les cinc existents arreu del món, va ser fundada el 1862 pel sacerdot Josep M. Escolà. Ostenta els títols de Pontificia, atorgat pel papa Pius XI, i de Reial, que li va atorgar Alfons XIII. Als 141 anys de la seva fundació, aquesta institució tan mariana i lleidatana tanca un capítol i enceta una nova pàgina de la seva història de fidelitat a l'Església i de devoció a Maria, mitjançant les arts i les lletres tot adaptant-se als nous temps. Sens dubte, la nova Casa de l'Església és per a l'Església lleidatana tot un repte de futur.

Jordi Curcó

L'Acadèmia Mariana convoca el certamen literari 2003

LLEIDA.— L'Acadèmia Mariana de Lleida, en vigílies de la festa de la patrona de Catalunya, ha fet pública la convocatòria del Certamen Literari Marià, que enguany serà dedicat a la Mare de Déu de Montserrat venerada a l'ermita del poble de Castellans, a la comarca de les Garrigues. El motiu d'haver triat aquesta advocació mariana ha estat la commemoració dels cinquanta anys de la construcció de l'ermita que els veïns i fills de Castellans van aixecar a la Moreneta el 1954, a la serreta anomenada dels Pins, amb ocasió de celebrar-se l'Any Marià.

L'Acadèmia ha fet públics els premis i les bases pels quals es regirà aquest certamen marià, que convoca un premi de prosa i deu premis de poesia. El premi de prosa, dotat amb nou-cents euros, serà atorgat per la parròquia de Castellans a la millor

La «Moreneta» de Castellans va ser entronitzada el 27 d'abril del 1954.

història literària, escrita en català, i gràfica de l'ermita de la Mare de Déu de Castellans.

Els premis de poesia vénen encapçalats, com és costum, pel que lliurà el bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, dotat amb nou-cents euros a la millor poesia, en català o castellà, que canti la Mare de Déu de Montserrat. Aquest premi és considerat la Flor Natural del

certamen literari.

Segueixen cinc premis més, dotats cada un amb 600 euros, que seran atorgats per diverses institucions. Així, l'Ajuntament de Lleida atorgarà el premi a la millor poesia en català que canti la devoció de Lleida a la Mare de Déu de Montserrat. L'Ajuntament de Castellans, el de la mi-

llor poesia que canti la devoció de Castellans a la Mare de Déu de Montserrat, també en català. El servei territorial de Cultura lliurarà el de la millor poesia en català que canti la devoció de Catalunya a la seva patrona i l'Institut d'Estudis Ilerdencs atorgarà el de la millor poesia en català que canti la devoció de les comarques de Lleida a la Mare de Déu de Montserrat. El sisè premi de poesia serà lliurat per «la Caixa», amb 600 euros, a la millor poesia, escrita en català o castellà, que canti la Mare de Déu.

La Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de les Terres de Lleida se suma enguany al certamen. Ho farà premiant amb una artística imatge de la Mare de Déu de Montserrat de l'artista J. Roca la millor poesia en català que canti la Mare de Déu de Montserrat venerada en el seu altar de la confraria a la catedral de Lleida.

La convocatòria del certamen té com a novetat el premi de la pintora Carme Benet, de les Borges Blanques, que lliurarà el quadre *Verge emigrant* com a premi a la millor poesia que canti la Verge emigrant, escrita en català o castellà. Clouen els premis els dos que atorgarà l'Acadèmia Mari-

ana a les dues millors poesies de tema marià lliure, una en català i l'altra en castellà, que seran guardonades amb una col·lecció de 28 monedes de plata.

Tots els treballs que concorrin al certamen han de ser enviats per duplicat a la seu de l'Acadèmia Bibliogràfica-Mariana de Lleida (c/ Acadèmia, 17 - Lleida) abans del 31 d'agost, data en què acaba el termini de presentació. Els premis seran lliurats el diumenge 5 d'octubre en el decurs del solemne certamen literari, en el qual actuarà com a mantenidor l'abat de Montserrat, Josep M. Soler, i que comptarà amb la participació la Capella de Música del monestir. (J.C.)

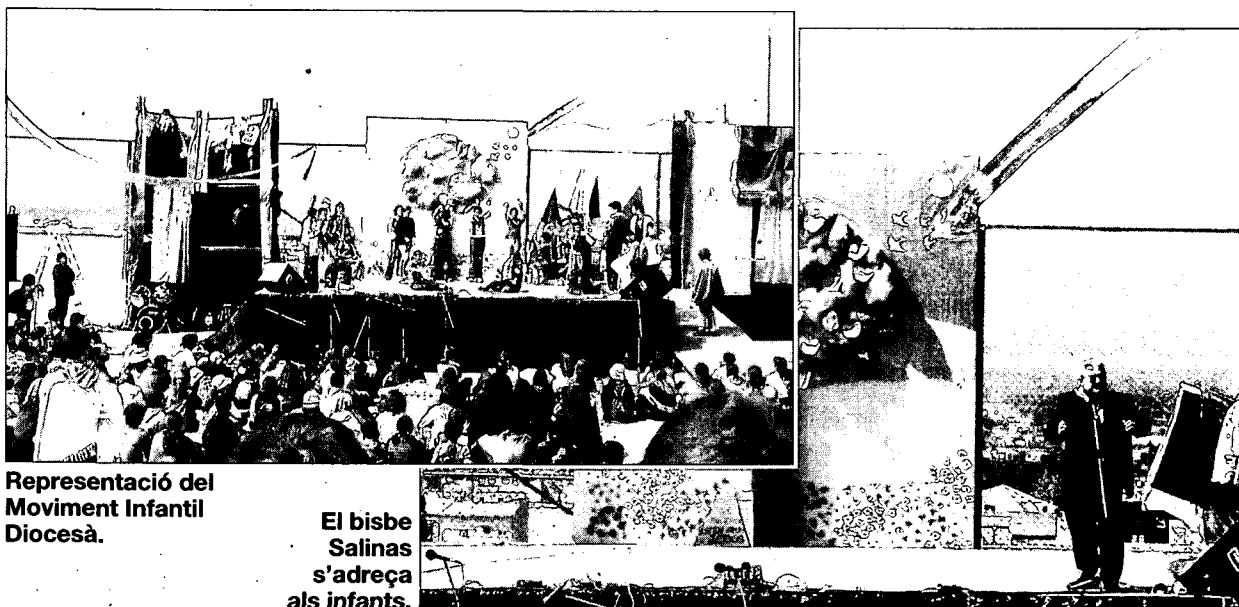
ESTAMPES - ROSARIS - PESSEBRES -
OLIS - TRÍPTICS - RETAULES - IMATGES
RELIGIOSES - MEDALLES - RESTAURACIONS
- MIRALLS - ICONES - ORFEBRERIA.

Estamperia San José
Fundada en 1919

Boters 7 i 9
08002 Barcelona Tel. 933 175 685
Fax 934 127 523

e-mail: sugerencias@articulosreligiosos.com
www.articulosreligiosos.com

Trobades infantils i juvenils

Representació del Moviment Infantil Diocesà.

El bisbe Salinas s'adreça als infants.

TORTOSA

«Parla'm, Senyor!» ha estat el lema de la trobada

Jornada festiva de la catequesi de postcomunió

TORTOSA.— Més d'un miler de nens i nenes d'arreu de la diòcesi, acompanyats pels seus catequistes, es van aplegar el diumenge 6 d'abril al Seminari diocesà per seguir la XIX Trobada Infantil Diocesana. El tema de la pregària en la seva vessant d'escolta del Senyor ha estat el tema present en les diferents activitats de la jornada festiva de la catequesi de postcomunió del bisbat tortosí. També es va fer el lliurament de premis als guardonats de la diòcesi del XVIII Concurs Bíblic.

Aquest any la Trobada Infantil ha tingut un acte ben nou, d'acord amb el lema de l'encontre. En arribar els infants, el primer que van fer és una estona de pregària en petits grups. Un audiovisual els convidava a pregar. Unes frases de l'Evangeli eren la paraula que el Senyor els dirigia i ells escoltaven, per fer després la seva resposta orant de petició i d'acció de gràcies. Cada nen va portar de la seva parròquia un fruit en el qual expressava un dels resultats que la pregària dona en el cor del qui la fa; també cada parròquia portava un fruit gran que van anar col·locant en un arbre.

Una vegada tots aplegats en un pati del Seminari va tenir lloc una representació catequètica. El missatge, ben clar: Déu parla als homes. Uns personatges de la Història de la Salvació són per a nosaltres exemple d'escolta del Senyor: Abraham, Moisès, Samuel, David i Maria. La representació va anar a càrrec dels nois i noies de l'esplai parroquial Esforç de Tivissa. El bisbe de la diòcesi, Xavier Salinas Viñals, en acabar aquesta representació va dirigir la paraula a tots els assistents i va remarcar la importància de l'escolta del Senyor i de la pregària per ser veritables amics de Jesús.

Les eucaristies van ser el moment culminant de l'encontre. Donada la gran quantitat de nens es va optar a celebrar per cursos. Els qui van presidir les eucaristies van ser el Sr. Bisbe, el vicari general, Mn. Josep-Maria Tomàs, el vicari episcopal de Pastoral, Mn. Josep-Lluís

Arin i el consiliari del Moviment Infantil Diocesà (MID), Mn. Tomàs Mor. Es dona la circumstància que el consiliari ha assistit a les dinou trobades infantils. Va començar com a infant de la catequesi de la seva parròquia, després com a seminarista i catequista i, ara, com a consiliari de l'MID. Cal posar, doncs, esperança perquè en el moment oportú el treball dona el seu fruit.

Després de dinar es van fer quatre tallers en què els nens i nenes podien fer collarets de pasta, maquillar-se, pintar pedres i fer dibuixos imaginatius amb taques de tinta. El festival de la tarda va ser la festa dels colors. Amb la dinàmica dels diferents colors es va explicar que cal viure en pau tots i arraconar tots els nostres orgulls i autosuficiències, per fer-nos tots un cor ben gran que faci possible la pau que neix de l'amor entre tots els homes i, com a símbol, entre tots van formar un arc iris. En el marc del festival també es va fer el lliurament dels premis del XVIII Concurs Bíblic, organitzat per la Federació de Cristians de Catalunya, Grup Avant de Terrassa. Per fer el lliurament als guardonats de la diòcesi es van desplaçar a Tortosa Joan Fornells i Màrius Heras, amb el consiliari del grup, Mn. Joan Costa. Les dades del concurs bíblic concretes a la diòcesi de Tortosa és de 46 col·legis, 13 parròquies i 10 instituts, amb un total de 2.580 participants, la qual cosa implica un creixement del 65% en centres i del 45% en el nombre dels participants. El bisbe Xavier Salinas va lliurar personalment els premis: 16 premis individuals, 11 premis especials per centre i 69 premis de participació.

Cal assenyalar també la gran importància que té la preparació de la Trobada Infantil. A totes les parròquies es va fer arribar un quadern de catequesi i treball sobre el tema de la jornada: «Parla'm, Senyor!». Els monitors, en un nombre de trenta, són els que fan possible la dinàmica àgil delencontre. Però a més a més, la setmana anterior havien fet un recés de preparació de la trobada. La Trobada Infantil no és solament un dia festiu, és sobretot un dia d'encontre amb el Senyor, present en la seva Església, i els qui hi col·laboren més estretament han de preparar-se per ser instruments del Senyor.

Roman Casanova

URGELL

Espiritualitat i convivència entre els escolans

BALAGUER.— El 29 de març una trentena de nois van acudir a la Trobada d'Escolans, celebrada al Sant Crist de Balaguer. Ramon Solé, rector de Balaguer, va explicar els orígens històrics i les llegendes a l'entorn del santuari i la devoció al Sant Crist a la ciutat i comarca. Els escolans van fer una pregària i van cantar els goigs. Després es van dirigir a l'església de Santa Maria. Josep Espar i Ticó va explicar als escolans la història del temple, els va acompanyar a l'exposició d'art maria i els escolans van resar un misteri del Sant Rosari per commemorar l'Any del Rosari. Van dinar als jardins del Sant Crist i es van acomiadar amb jocs i cants. Ignasi Navarri, delegat diocesà de Pastoral Vocacional, explica que va ser «una trobada d'espiritualitat i convivència».

Els escolans provenien de les parròquies de Balaguer, la Fuliola, el Tarròs, Agramunt, Ponts, la Seu d'Urgell i Andorra la Vella. Els acompanyaven alguns preveres, els seminaristes i alguns pares. La Delegació diocesana de Pastoral Vocacional organitza un cop l'any la Trobada d'Escolans que, entre els seus objectius, té una finalitat vocacional, com els encontres periòdics amb els adolescents i amb els nois que han manifestat interès per ingressar al Seminari. És doncs, una iniciativa per engrescar els nois de cara al sacerdot. Per això hi acudeixen també els seminaristes i així tenen un contacte amb els possibles aspirants.

En el mateix sentit cal inserir la participació dels seminaristes a la Diada del Seminari enguany a Ponts. Xavier Parès, rector del Seminari, i els seminaristes van visitar la parròquia de Ponts per celebrar-hi una campanya vocacional. Els seminaristes es van reunir amb els joves que assisteixen a la catequesi de Confirmació i van explicar als nois i adults les activitats que es faran al Seminari interdiocesà de Barcelona, al Seminari diocesà de la Seu i a les parròquies assignades els caps de setmana. Xavier Parès va presidir l'Eucaristia dominical i va explicar la vinculació entre seminari i parròquia. Els seminaristes van agrair l'acollida de Bonifaci Fortuny, rector de Ponts, i de tota la comunitat parroquial. (A.M.)

TARRAGONA

Portes obertes al Seminari

TARRAGONA.— La Delegació diocesana de Vocacions de l'arquebisbat de Tarragona ha preparat per al dissabte 26 d'abril, una Trobada Vocacional al Seminari pontifici per a nois a partir de 14 anys. Es proposa un dia de convivència, de compartir i de diversió, tot mirant d'aprofundir en allò que Déu demana de nosaltres. Amb aquesta trobada es volen continuar les experiències de Lourdes i Taizé com a moments intensos de convivència, servei, pregària i escolta de la voluntat de Déu.

La trobada començarà a dos quarts de vuit del vespre i els participants només caldrà que portin el necessari per passar la nit. L'endemà, diumenge, coincidint amb les II Jornades de Portes Obertes del Seminari de Tarragona, els pares dels joves són convidats a la trobada de famílies al mateix seminari.

L'objectiu de la jornada de portes obertes és facilitar la convivència entre les famílies cristianes i els que són seminaristes i formadors. Aquesta convivència pot enriquir l'experiència de la fe i ajudar a la corresponsabilitat del desvetllament vocacional.

El diumenge, a dos quarts de dotze del matí, hi haurà l'acollida i benvinguda; de 12 a 13.30 els joves fruïran d'animació, amb bona dinàmica per als pares i mares. A les 14.00 es farà el dinar i després tindrà lloc una gimcana per als petits i cafè-col·loqui per als grans. La jornada acabarà amb la celebració de l'Eucaristia, a la capella del Col·legi de l'Ensenyança. (J.B.)

S.E.I. S.L.

SUBMINISTRAMENTS ECLESIASTICS INTEGRATS S.L.

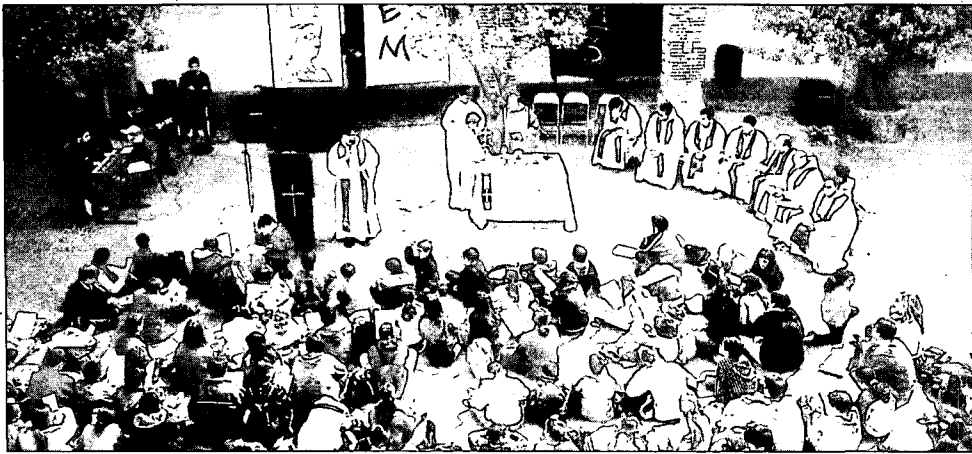
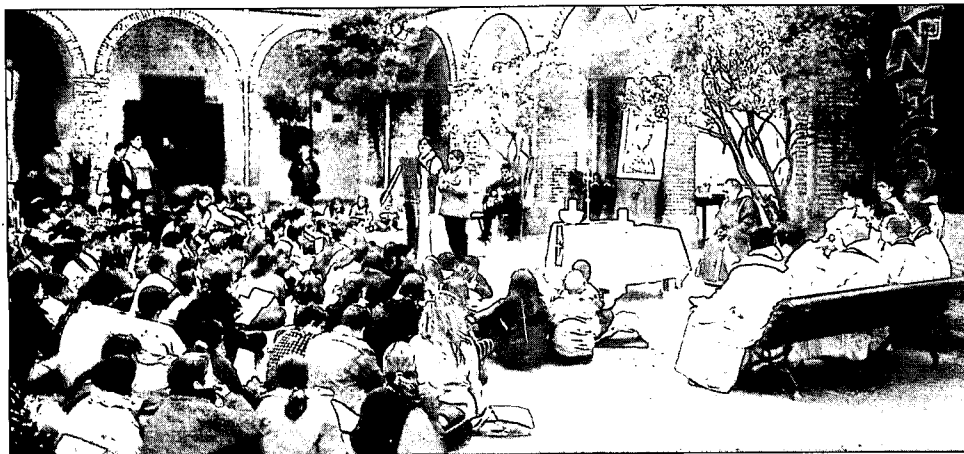
GE GENERAL ELETTRONICA S.R.L.

C/ Jaén, 14, 13670 - Villarubia de los Ojos - CIUDAD REAL
Tel. i fax: 926 898 243 - Mòvil: 656 862 814
E-mail: seilorenzo@telefonica.net

**SISTEMA PER ESPANTAR ELS COLOMS A NORMA CE
MÉS DE 1.000 INSTAL·LACIONS EN AVALEN**

Basilica de Sant Pere (Vaticà), Porta de Bisagra (Toledo),
Convent Puríssima Concepció (Toledo), parròquia El
Salvador (Conca), Basilica de Sant Vicenç (Àvila).

BARCELONA

Celebració de l'Eucaristia presidida per Mn. Josep-Anton Arenas.

La trobada es va inspirar en la commemoració de l'Any de la Mercè

La Conreria acull 160 escolans

TIANA.— El dissabte 29 de març va tenir lloc a la Conreria (Tiana) la Trobada d'Escolans que, any rere any, organitza i prepara el Seminari menor de Barcelona. Al llarg de tot el dia, uns 160 escolans i escolanes de l'arxidiòcesi de Barcelona van participar en les diferents activitats que es van dur a terme i que van preparar els seminaristes menors.

A les deu del matí es van obrir les portes de l'edifici de la Conreria. Només mitja hora més tard es va iniciar la trobada amb una petita representació al teatre que va servir per motivar quin seria l'argument a seguir.

El lema que va presidir tota la jornada era «Trenquem cadenes!», inspirat en la commemoració de l'Any de la Mercè, que

al llarg de l'any pretén fer present els 800 anys de l'inici de l'obra redemptora de captius, que va instituir sant Pere Nolasc.

Després es van repartir els infants en vuit grups, que van haver de superar durant el matí un total de nou proves, totes elles relacionades amb el carisma i la història mercedària. A quarts de dues del migdia es va celebrar l'Eucaristia al mateix claustre

de la Conreria, celebració presidida per Mn. Josep-Anton Arenas, rector del Seminari menor de Barcelona, i concelebrada per diferents preveres, acompanyats d'escolans.

Tot seguit, i després del dinar, a la tarda, va tenir lloc la simpàtica i interessant actuació del mag Jordi MagDiver i, finalment, la Trobada d'Escolans es tancava amb el tradicional *Cant dels adéus*.

En arribar enguany a la desena edició, cal tenir ben present a tots aquells que han fet, i fan possible que anualment es pugui celebrar aquesta trobada que està força afermada en el calendari de no pas poques

parròquies i escoles que tenen el bon costum de participar-hi.

Per tant, és just agrair a tots aquells preveres i laics que esperonen i, fins i tot, acompanyen els escolans i escolanes de les seves comunitats cristianes a viure unes hores de jocs, pregària, rialles i convivència, i crear un clima joios i realment profitós.

D'aquesta manera s'assoleix l'objectiu de fer conèixer als infants la realitat del Seminari menor, així com relacionar-los, ni que sigui per uns instants, amb seminaristes menors, els quals, de fet, van ser els autèntics protagonistes de la trobada, perquè es van encarregar de les proves que van haver de recórrer els escolans.

Seminari menor

EL CLERGAT NADIU PROMOU LA IMPLANTACIÓ DE L'ESGLÉSIA ALS PAÏSOS DE MISSIÓ

AJUDEM ELS SEMINARISTES NADIUS I DIGUEM BEN ALT QUE...

...la llavor ha arrelat i el clergat nadiu és el fruit d'unes terres que necessiten l'ajut de l'Església.

...els missioners passen el testimoni a mans de bisbes i sacerdots nadius.

...el clergat nadiu és el futur de la nostra Església i ara més que mai aconseguirem que les vocacions no es perdin per manca de mitjans.

...100.000 seminaristes joves es preparen per servir els seus pobles ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFICIES. També ajudem els noviciats femenins i masculins de Missions.

Enguany aquests quatre Seminaris majors depenen especialment de la nostra col·laboració per garantir el futur de l'Església en aquests països.

St. Joseph's Seminary Aboke	Lira (Uganda)	180 alumnes
Seminario Mayor Cristo Sacerdote	La Ceja (Colòmbia)	170 alumnes
Seminari Major Morning Star	Calcuta (Índia)	186 alumnes
Queen of Apostles College Seminary	Tagum (Filipines)	113 alumnes

Constatem que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor de les Esglésies joves de Missions

☐ UNA BECA de 2.000 € facilita 6 anys d'estudi

☐ MITJA BECA de 1.000 € facilita 3 anys d'estudi

☐ UN CURS SENCER per 350 €

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS adreceu-vos a les Delegacions Diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 BARCELONA
C/ Bisbe, 5
Tel. 932 701 014

43003 TARRAGONA
Pla de Palau, 2
Tel. 977 233 412

25003 LLEIDA
C/ Canonge Brugulat, 11
Tel. 973 267 639

17004 GIRONA
C/ Albareda, 15
Tel. 972 203 297

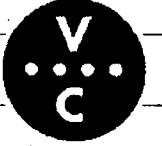
25700 SEU D'URGELL
Bisbat
Tel. 973 350 054

25280 SOLSONA
Bisbat
Tel. 973 480 619

43500 TORTOSA
C/ Cruera, 5
Tel. 977 440 700

08500 VIC
C/ Santa Maria, 1
Tel. 938 832 655

Vida Creixent

El consiliari diu...

Testimonis d'esperança

Hem arribat al temps pasqual. La Resurrecció de Crist ens ha d'animar a viure amb esperança.

Els de Vida Creixent hem de ser testimonis d'esperança, que ens impulsa a viure de la fe, com una trobada personal amb Jesús.

Per això als evangelis sinòptics la fe consisteix en una relació personal amb Jesús que es tradueix sobretot en la confiança i en la seguretat.

Però l'evangelista Joan ens diu que la fe és creure en la persona de Jesús, rebre'l, acceptar-lo i estimar-lo. Per tant, la fe és una trobada entre persones. Creure, per tant, és el mateix que acceptar Jesús i adherir-nos a Ell.

Essencialment aquesta trobada personal consisteix en l'amor. La primera actitud fonamental del deixeble és posar en pràctica el que va viure i el que va dir Jesús. Vol dir el diàleg i l'amistat amb el Senyor, que es tradueix en la pregària.

En què consisteix l'esperança cristiana? Sense fe en Crist, no hi pot haver esperança, però d'altra banda una fe sense esperança seria una cosa buida de contingut i inútil.

Els cristians no solament esperem en el més enllà, sinó que esperem que es realitzi el Regne de Déu en aquest món i això vol dir un projecte d'una

societat, digna de l'home, arrelada en els valors de les benaurances. Una esperança que apunta a la restauració total de la creació.

En la nostra falta d'esperança, ens adonem que hi ha una certa manca de l'esperit de fe.

Ens enganem a tot el que es veu i en les coses immediates i visibles, encara que siguin bones. Però tenim una manca de fe viscuda, és a dir, ens falta aquest teixit de fe vital, que es caracteritza pel sentit intens de la presència de Déu, de la pregària intensa i de la comunicació de la fe.

Quan es deixa de pregar, la vida que no es veu, perd tot sentit i la fe es va disminuint i Déu acaba no sent ningú. Les coses de la fe s'accepten superficialment, però no formen part de la vida. És una manca de fe viscuda i al mateix temps d'esperança.

Això no vol dir que s'hagi perdut tota l'esperança, i això hom ho percep, quan la malaltia i el dolor es fan presents i s'adona que hi ha un més enllà, que tot no s'acaba. Per això cal augmentar l'esperança, conreant-la. Hem de donar lloc a l'esperit de fe, de pregària i d'esperança. Aquesta és la respiració sobrenatural de l'ànima, de l'ésser profund de l'home.

En la comunitat cristiana la poca esperança d'uns quants es rescata i es recolza en la major esperança dels altres, que són els testimonis per infondre als desanimats l'esforç per renovar i emprendre de nou el camí, superar les flaqueces i les rebel·lies.

Hem de procurar donar testimoni de l'esperança, no pas amb sermons ni amb moltes paraules, sinó amb la vida, que ha de ser un testimoni vivent de l'Invisible.

Viure en aquesta esperança és una utopia, que se situa en el nivell del simbòlic, és a dir, expressa en forma d'ideal o meta les aspiracions més profundes de la persona.

És veritat que la meta última sobrepassa totes les possibilitats de l'home i es realitza després de la mort. Però aquesta meta última no anul·la, sinó que estimula la direcció de les millors utopies humanes.

Ens impulsa cap a la societat ideal, en la qual finalment hi haurà la justícia plena, la llibertat total i la pau veritable.

Aquesta esperança és també una actitud bàsica i fonamental en tot creient.

Jaume Serrano i Vidal

Consiliari diocesà de Barcelona i interdiocesà de Catalunya, Andorra i Balears

GIRONA

XIII Trobada diocesana de Vida Creixent

La Bisbal ha celebrat la seva incorporació a Vida Creixent amb l'organització de la XIII Trobada diocesana que va tenir lloc a la bonica parròquia de Santa Maria, el dijous 20 de març. Amb un nou rècord d'assistència: poc més de 500 participants. Una vintena de sacerdots vinculats al moviment van concelebrar l'Eucaristia, presidida pel bisbe de Girona, Mons. Carles Soler. A l'homilia, el bisbe va fer referència a les lectures i al text evangèlic, tot encoratjant-nos a créixer en l'esperança i en la confiança en el Senyor. «Vigileu de no fer-nos insensibles a les inquietuds i a les necessitats dels altres. No tinguem el cor dur. Només les obres acre-

diten la fermesa de la nostra fe.» Sempre convençuts que és molt el que podem fer, encara que siguin coses petites. I saber també entendre el jovent, que ens ve darrere. I ens va fer també una crida a ser homes i dones de pau, «especialment avui, que és un dia trist, perquè ha començat la guerra».

A l'assemblea celebrada a continuació, el secretari Manel Gallart ens va fer saber que s'han iniciat quatre nous grups i molt properament Vida Creixent serà també a Tortellà i Montagut. Vida Creixent creix. Pertanyen actualment al moviment un total de 595 persones. També van intervenir el coordinador diocesà, Narcís Jacas, que ens va animar a ser homes i dones d'esperança. Pere Canaleta, d'Arbúcies, com a representant dels nous grups es congratulava que «tot i que acabaven de néixer, ja sabem el camí: portar el missatge de l'Evangeli a una societat que ens necessita. Tenim vocació de grans de mostassa amb ganes de créixer».

Josep Lluís Fernández va recordar Joan Viñas i Josep Ministral, «perquè gràcies a ells som ara aquí», i la necessitat de renovar el nostre compromís, perquè tots junts, amb una sola veu, amb la pregària i l'acció, podem fer molt. Hi va intervenir també Antoni Bosch, coordinador interdiocesà, que ens va

invitar a ser agraïts a Déu i sentir-nos servidors de l'Església. Mn. Jaume Serrano, consiliari interdiocesà va felicitar els nous membres de la Bisbal per la perfecta organització de l'acte i a tots si sabem viure com a testimonis, tenint consciència que som enviats. «Estar sempre en camí.» I Mn. Ramon Oller, consiliari diocesà, va

agrair la presència, per segona vegada del bisbe de Girona amb tots nosaltres i va recollir el text d'Isaïes, tan oportú, que ens van oferir els amics bisbalencs: «Senyor, tu ets el nostre Pare. Nosaltres som l'argila, i tu, el terrisser: tots som obra de les teves mans.» Finalment Ernest Pou, de la Bisbal, es congratulava d'aquesta jornada: «que és una festa per a tots nosaltres» i manifestava la seva sorpresa. Ell pensava que Vida Creixent era un moviment «per preparar-nos a ben morir, però ara sé que és un moviment obert a la vida i al món, a tot el món, tot seguint les consignes del Vaticà II». Tots van fer ben palès el clam de tots per la pau.

La jornada finalitzava a Platja d'Aro, amb el dinar de germanor, on ens va acompanyar també, ara per primera vegada, el bisbe de Girona, Mons. Carles Soler.

Núria Munarritz

Moment de la celebració eucarística.

Jornada informativa

Es va celebrar a la casa d'espiritualitat de Banyoles el 23 de febrer, amb la participació de 85 representats de Vida Creixent vinguts de tota la diòcesi de Girona. El programa va començar a les 10 del matí amb la pregària inicial per passar immediatament a l'exposició dels temes d'estudi. El primer, «Justificació del perquè del nostre moviment», a càrrec de Josep Lluís Fernández Coll, amb un breu resum històric i les causes que van motivar un grup de jubilats cristians francesos a tirar-ho endavant amb la triple consigna, amistat, espiritualitat i apostolat. El segon tema el va desenvolupar Antoni Bosch, que va parlar sobre «Organització i composició del moviment, el grup i l'animador-servidor, els objectius i els compromisos». Cal destacar que Vida Creixent està present ja en 57 països dels cinc continents. Després de cada tema es va obrir un diàleg interessant. La celebració de l'Eucaristia i el dinar van completar el matí.

M. Carme Gener, de Barcelona, va ser la responsable del tercer tema sobre «Metodologia i mecànica del grup, tècniques de l'animador», i va destacar la importància del diàleg participatiu com a nota característica de cada reunió. El quart tema, també a càrrec de Josep Lluís Fernández Coll, va ser sobre «l'espiritualitat i la mística de Vida Creixent», tot insistint en la necessitat de viure amb els peus a la terra, amb els braços oberts a tots, i sabent fer de tota la nostra vida una pregària. És la nostra experiència personal de Déu la que ens farà útils als altres, a l'Església, al món.

Abans de la cloenda es van debatre també diferents punts sobre els temes tractats i aspectes pràctics del dia a dia dels nostres grups. Una jornada, en definitiva, que ens va encoratjar a tots a continuar el nostre camí, com a cristians grans, dintre l'Església i el món, aquí i ara. (N.M.)

Agenda

MAIG 2003

Dijous 8: XVII Trobada Interdiocesana de Vida Creixent a la Seu d'Urgell. Preu del dinar, 20 euros; autocar més dinar, 30 euros. Abans del 30 d'abril s'haurà de fer el pagament. El viatge serà d'anada i tornada el mateix dia. A Barcelona sortida a dos quarts de vuit del matí, de la plaça Catalunya, costat mar.

Dijous 15: reunió d'animadors (català, única del mes). A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra, 6, 3a. Aula 1. Tema IX - Ecumenisme.

Les JOC treballen per preparar els joves per a la tasca de l'evangelització

■ Un dels seus militants ens explica com s'apropen els joves a Jesús i a la Bona Notícia

Les JOC són les Joventuts Obreres Cristianes. Aquest moviment es va fundar a Bèlgica l'any 1925 i, avui dia, encara continua vigent i s'ha estès per diversos països, entre ells Espanya. Hem parlat amb un dels seus militants, Àlex Pérez Viedma, que ens ha explicat com funcionen i quina tasca fan les JOC amb els joves. Àlex

és un noi alegre i compromès. Té clar que si vol que els joves coneguin el missatge de Jesús no ha d'esperar-los assegut que vinguin a preguntar, sinó que ha de ser ell qui surti a buscar-los. Això és el que pretenen les JOC, activar joves i formar-los perquè siguin capaços d'evangelitzar altres joves.

—Què suposa per a tu ser membre de les JOC?

—Per a mi, militar a les JOC és un compromís de vida. És una opció de vida que busca seguir Jesús i el seu projecte. A través de les JOC et pots formar per després poder evangelitzar els altres.

—És aquest l'objectiu que busqueu?

—Sí, quan descobreixes una cosa tan bona per a tu, el que vols és compartir-la amb tothom. Va ser Joseph Cardijn, el fundador de les JOC, qui va veure que, a la seva època—el 1925—els joves treballadors estaven explotats. Això també ho veig jo ara al meu barri; hi ha joves que es denigren, que es descuiden i la societat els consumeix, i això et fa sentir molt impotent. Per això, crec que és important arribar a aquests joves i ajudar-los a conèixer Jesús i que transformin la seva realitat. Aquest és l'objectiu de les JOC: l'apostolat entre els joves.

—Com es forma una persona dins les JOC?

—Hi ha diferents eines de formació: els grups de revisió de vida, la campanya, el pla de curs, els estudis de l'Evangeli... La revisió de vida, per exemple, és una eina molt important; es fa en grups reduïts on la gent es té molta confiança i, davant d'una qüestió concreta que afecti un membre del grup, es fa un procés de veure, jutjar, opinar i actuar, sempre tenint en compte el que ens diu l'Evangeli. L'Evangeli té respostes per a tot, però cal saber-les trobar, per això, hi ha un consiliari que és qui guia les sessions.

—No deu ser fàcil apropar els joves a aquestes revisions de vida...

—Abans de la revisió de vida hi ha altres eines d'iniciació com la festa de l'acció, on es fan concerts i hi ha una trobada amb joves de les diferents federacions de les JOC, o els campaments i els

Alex Pérez intenta apropar Jesús als joves.

mini-campaments —en el cas de marxar només un cap de setmana— aquests actes són més lúdics i, per això, més engrescadors per a molts joves. Però el més important perquè els joves coneguin Jesús és estar al peu del canó. Conviure amb ells, conèixe'ls, apropar-t'hi per entendre'ls i comprendre'ls, i estimar-te'ls tal com són. A través d'aquest contacte, quan et coneixen, els mateixos joves t'acaben preguntant i tu els ho expliques i aleshores ells poden escollir si els interessa o no.

—I què és el més difícil d'aquest procés?

—El més difícil és arribar al punt que descobreixin Jesús a la seva vida. Apropar-t'hi i fer-los protagonistes de les seves iniciatives és relativament senzill; però n'hi ha que estan molt agafats a les seves coses i no estan gaire disposats a oferir-se als altres i, com que no obren el cor als altres i no s'entreguen, no poden desco-

brir el projecte de servei i d'amor.

—Com són els joves amb qui tracteu?

—Cada federació és una realitat, en el cas de la federació del Vallès, on sóc jo, acostumen a ser joves fracassats en l'àmbit escolar, amb molt poca cultura, alguns fins i tot amb aires de racisme, també hi ha joves que s'agafen a la droga, immigrants... en definitiva joves que passen moltes hores al carrer... A més, cada vegada hi ha més problemes familiars, tenim fills de pares separats i hi ha un desequilibri de la persona impressionant.

—Dius que també us relacioneu amb joves immigrants. Com és la vostra relació amb aquests joves?

—Molts ja tenen la seva religió; però les JOC no volen imposar, sinó transformar les persones i formar-les. Amb aquests joves encara no hem arribat a la revisió de vida, però es tracta que quedi alguna cosa;

que s'apropin a estimar i, a partir d'aquí, si ho fan, que ho anomenin com vulguin... De tota manera, sorprèn com responen, fins i tot en algun moment, més que els joves d'aquí, sobretot a l'hora de fer coses. A les sortides que fem als geriàtrics, per exemple, són els que tenen més iniciativa... Però més que res, ara estem a la fase de contacte i coneixement. També hi ha una branca d'immigrants molt conflictius amb els quals costa molt parlar; però la majoria estan molt oberts. Tenim sud-americans, africans, marroquins, i cada vegada els importa menys de quina raça siguin, i això és bo.

—Com veus la relació entre els joves i l'Església?

—Depèn de cada parròquia, n'hi ha que obren més el camí i n'hi ha de més tancades. Les parròquies també volen evangelitzar, però es tanquen més en la seva metodologia. Com a membre de les JOC i de la parròquia crec que les dues bandes s'han d'anar modelant. De fet, les JOC són com un pont entre la parròquia i la societat.

—Què t'agradaria dir als lectors de *Catalunya Cristiana*?

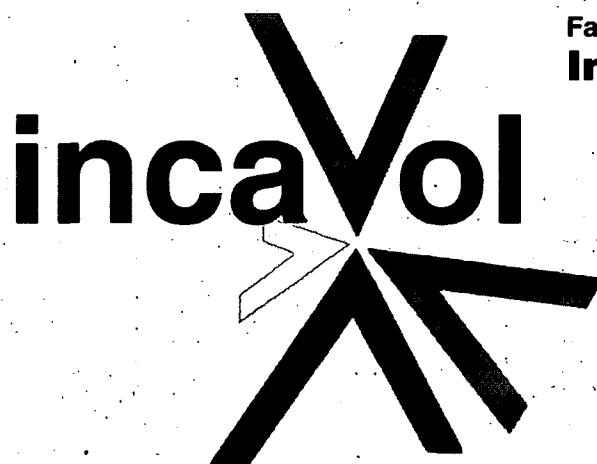
—Doncs que no cal ser a les JOC per evangelitzar joves o grans. A tots aquells que senten molt la crida de l'Evangeli, però que se la guarden per ells, els dic que espero que facin un pas més i que vegin que ells també són capaços de fer-la als altres. Sobretot faig una crida als consells pastorals i a les parròquies perquè reflexionin una mica i s'adonin que han d'obrir una mica més el cor als joves i apropar-s'hi; hi ha molta feina per fer.

Montserrat Unterlöhner

JOVENTUTS OBRERES
CRISTIANES (JOC)
C/ RIVADENEYRA, 6, 8A
PLANTA
TEL. 933 188 187
<http://usuarios.tripodes/JOC>

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar i Família
Institut Català del Voluntariat

Més informació
012 atenció
ciutadana

CAMPANYA D'APORTACIONS POPULARS AL NOSTRE SETMANARI

Adquirint les butlletes podeu optar als premis

SORTEIG TRADICIONAL: 3 DE JUNY

1r premi:
Un cotxe PEUGEOT 106 Max
3 portes.

Segon Premi:

5 dies d'estada per a dues persones a qualsevol Parador de Catalunya. Comprèn: bitllets de tren, o bé, d'autocar, acolliment i trasllat al Parador i en règim de mitja pensió; (en temporada baixa d'octubre a març).

Tercer Premi:

DVD 4 Vieta

Característiques: DVD Vídeo, Vídeo CD, SVCD, CD-R, CD-RW, CD-ROM amb MP3, JPEG i Kodak-Photo CD. Senyal: PAL/NTSC. Àudio Digital compatibles: Dolby Digital, DTS, Dolby ProLogic, Dolby Virtual. Sortides Àudio Digital: 1 òptica, i coaxial. Sortides Àudio Analògiques: 1 estèreo downmix.

BUTLLETA DE COMANDA

Per participar en el Tradicional SORTEIG 2003 en suport de CATALUNYA CRISTIANA

☐ Talonaris a 75 €

☐ Butlletes a 1,50 €

Nom i cognoms.....

Adreça.....

Població.....

D.P..... Tel. Província.....

Trameto l'import per ☐ xec barrat ☐ gir postal

NECESSITEM EL VOSTRE AJUT

PODEU ADQUIRIR LES BUTLLETES A LES SEGÜENTS
LIBRERIES DE BARCELONA:

—La Formiga d'Or, Av. Portal de l'Àngel, 3
—Balmesiana, Duran i Bas, 6
—Signe, Mallorca, 301

Podeu demanar-ho per correu enviant aquesta
butlleta de comanda.

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701

ELS CRISTIANS HEM DE SOSTENIR LA NOSTRA PREMSA. GRÀCIES PER LA VOSTRA APORTACIÓ

societat

Joan Amorós, director executiu general de l'Eurocongrés 2000

«Cal un pacte polític, social, cultural i religiós per a l'Europa del futur»

L'Eurocongrés 2000 és un «congrés de congressos» que pretén potenciar l'Europa Llatina —a partir del seu nucli central: l'anomenat Euroespai Llatí Central— dins la Unió Europea. Aquest Euroespai Llatí Central, que està constituït per països i regions units

des dels orígens per lligams històrics i culturals, engloba Andorra, Aragó, Catalunya, Illes Balears, País Valencià, Catalunya Nord, Delfinat, Llenguadoc, Alvèrnia, Aquitània, Llemosí, Provença, Piemont, Sardenya, Còrsega i Vall d'Aosta.

—L'etapa de reflexió de l'Eurocongrés va començar el maig del 2001 i va concloure el 5 d'abril passat. Quin balanç faria d'aquests dos anys?

—Un balanç força positiu, perquè en aquest temps hem dut a terme arreu de la geografia de llengua catalana i occitana gairebé cinc-centes activitats diferents: congressos, col·loquis, seminaris, cicles de conferències, etc. També cal assenyalar que hem aconseguit l'adhesió i el suport a l'Eurocongrés de més de 1.300 institucions i entitats, i aquesta xifra continua augmentant. A més, tenim un nombre d'adhesions a títol personal que supera les 25.000 persones.

—Quins han estat els objectius essencials de l'Eurocongrés 2000?

—D'una banda, fer una reflexió per a la construcció de la Unió Europea del futur, amb la incorporació de nous estats membres, i, de l'altra, tractar de donar un nou impuls a la societat civil catalana i a tota l'àrea que hem batejat amb el nom d'Euroespai Llatí Central per tal que ocupi un lloc important a la Unió Europea i que hi tingui una representació des d'un punt de vista polític, econòmic, cultural, social, etc.

—Vostès proposen quatre grans pactes a nivell europeu.

—Sí. Un pacte polític, perquè l'Europa del futur estigui fonamentada en un esperit federal, de manera que Europa sigui una federació d'estats, però alhora que tots aquests estats siguin també federals. I, àdhuc, en alguns casos (com l'Estat espanyol) que hi hagi una configuració de caire

confederal, com passa a Suïssa o Bèlgica. Un pacte social, en el sentit que l'estat del benestar —una conquesta europea molt important— es pugui mantenir, amb el màxim d'igualtat d'oportunitats per a tots els ciutadans i les ciutadanes i que es pugui eradicar la pobresa. Una altra de les coses que nosaltres plantejarem és un pacte cultural per promoure totes les cultures europees. Europa és, sobretot, una gran potència cultural i el seu enriquiment prové primordialment de la diversitat dels pobles que la constitueixen. I un pacte religiós, ja que totes les religions —fonamentalment la cristiana— tenen un pòsit ben significatiu de ferment de solidaritat, de germanor, d'amor..., per tal d'aconseguir una societat europea més justa, compromesa i portadora de pau.

—L'Eurocongrés s'ha estructurat en deu àmbits.

—Efectivament. Han estat els següents: llengua i societat; ensenyament, educació i sociologia; història i projecció de futur; desenvolupament econòmic i social, recerca, innovació i cultura empresarial; mitjans de comunicació; ordenació del territori, infraestructures, medi ambient i sostenibilitat; creació, arquitectura, disseny i indústries culturals; formes de vida i lleure; fet socioreligiós, i institucions i dret.

—Quins trets han caracteritzat l'àmbit socioreligiós?

—S'ha tractat de fer la història de l'evolució de la religió a l'Euroespai Llatí Central, des del segle I fins als nostres dies. Tot i que estàvem oberts a totes les religions, la participació majoritària ha estat la del món catòlic i protestant. L'àmbit socioreligiós s'ha desenvolupat en tres etapes. La primera sessió de treball es va dur a terme a la Seu d'Urgell, propiciada per aquest bisbat, on es van debatre els inicis de l'evolució religiosa a l'esmentada àrea geogràfica. La segona etapa es va fer a Montpeller, on es va analitzar la religió, des de l'edat mitjana fins a la primera meitat del segle XX. Finalment, Tarragona va acollir la tercera fase, que va estudiar des del Concili Vaticà II fins avui dia. Cal destacar el suport que hem tingut per part de la jerarquia eclesiàstica: el cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona; Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Tarragona; Mons. Joan-Enric Vives, bisbe coadjutor de la Seu d'Urgell i president de l'àmbit socioreligiós conjuntament amb el Sr. Antoni Comas, etc.

—Quin serà el pas següent que farà l'Eurocongrés?

—Després del període de reflexió, ara el que pretenem és posar en marxa una nova etapa, que consistirà a difondre les conclusions generals de l'Eurocongrés, presentar-les als diferents parlaments (català, espanyol, francès, italià, europeu...) i demanar als ciutadans d'aquests països que s'hi adhereixin. Dotze han estat les

Joan Amorós.

Propostes de l'àmbit socioreligiós

- «L'àmbit socioreligiós de l'Eurocongrés afirma que Déu fa camí amb tots els homes i amb tots els pobles i nacions, i n'és l'últim destí i acompliment. Per això, la dignitat de la persona humana i la varietat cultural, ètnica i lingüística han de ser reconegudes i possibilitades.»
- «El cristianisme —juntament amb la determinant influència grega i romana— ha amarat la civilització europea, la qual, avui, es troba en un procés de progressiva secularització. Aquest fet, juntament amb la incorporació de nous ciutadans de religions diverses, fruit d'un creixent corrent migratori, constitueix un motiu de reflexió.»
- «Les Esglésies cristianes, que van exercir un paper essencial en la construcció de l'Europa sorgida de l'Imperi romà, han de continuar aportant el missatge evangèlic a l'Europa del futur, i han de seguir promovent iniciatives socials, culturals i polítiques que recullin l'esperit present en la tradició cristiana: la promoció de la dignitat de la persona humana i l'afirmació de la seva condició espiritual i no purament material.»
- «El missatge de les religions i, en concret, de la religió cristiana, que és àmpliament majoritària a l'Euroespai Llatí Central des que la fe de Jesucrist hi va arribar, és una invitació constant a una ètica de la solidaritat i de la responsabilitat entesa com a construcció d'una civilització de l'amor que es tradueix en una societat europea justa, solidària i oberta, que no es tanca en la recerca del benestar propi i que, per tant, no es desentén dels problemes de la resta del món.»

Càritas es posiciona davant la situació de les casernes de Sant Andreu

BARCELONA.— Càritas Barcelona explica que la seva postura davant del possible desallotjament de l'antiga caserna de Sant Andreu serà el tracte cas per cas i no una mesura col·lectiva. L'entitat entén que, d'aquesta manera, s'ajuda prioritàriament el més vulnerable i s'evita crear immigrants de primera i de segona classe, com ha passat en altres intervencions d'emergència, com la dels immigrants atesos en les tancades a les esglésies el 2001.

En el cas de la caserna de Sant Andreu, Càritas ha explicat que ja fa temps que s'ofereix ajut a totes aquelles persones que, de manera individual, li ho demanin. El col·lectiu que ocupa l'esmentada caserna des de ja fa més d'un any està format per unes quatre-centes persones; un grup molt

heterogeni que inclou immigrants, okupes, indigents, gent que treballa, etc. Tot plegat fa que, segons Càritas, encara sigui més necessària la intervenció cas per cas.

De tota manera, l'entitat diocesana ha demanat que no es focalitzi el tema de la immigració en la situació de la caserna de Sant Andreu i recorda que a Catalunya hi ha comptabilitzats, segons la secretaria d'Immigració, 130.000 estrangers en situació irregular, és a dir, que no poden treballar. El secretari general de Càritas Barcelona, Joaquim Sabaté, ha afirmat que «la llei ens porta a una situació de no-sortida» i considera que s'ha d'anar a buscar solucions no només conjunturals, sinó més estructurals.

Montserrat Unterlöhner

grans línies d'acció que es deriven d'aquestes conclusions generals: transformació de les estructures polítiques; reconeixement de la llengua; reconeixement de la funció del mestre i promoció de l'educació en valors ètics; difusió de la nostra història i de la del conjunt d'Europa; foment de la nova cultura empresarial i impuls del pacte social; potenciació dels mitjans de comunicació; desenvolupament sostenible, econòmic i energètic; gestió i potenciació de les infraestructures; realització d'un acord plural; concreció d'un pacte religiós; reconeixement de les seleccions esportives autòctones a nivell internacional i creació d'una xarxa en els àmbits cultural, econòmic, polític i social.

Miquel Àngel Codina

Protecció a la infància desvalguda de Centreamèrica

■ Objectiu de l'associació catòlica Nuestros Pequeños Hermanos

Nuestros Pequeños Hermanos (NPH) és una organització no governamental per al desenvolupament, sense ànim de lucre i de tarannà catòlic que va ser fundada el 1954 a Cuernavaca (Mèxic) pel pare franciscà William B. Wasson amb la finalitat de trobar una

solució permanent a tots aquells nens i nenes, orfes i abandonats, que viuen en una situació de pobresa extrema a Centreamèrica. Des de llavors, més de 15.000 petits s'han pogut beneficiar de la gran tasca portada a terme per NPH.

La missió principal de NPH és la d'oferir a tots aquests nens una llar, menjar, roba, atenció mèdica, educació i una formació humana sòlida perquè el dia de demà puguin portar una vida digna i justa i sortir-se'n professionalment i afectivament. Les cases-llars de NPH acullen nens que passen sense rumb fix pels carrers de Centreamèrica, víctimes de la pobresa, de la marginació social, de l'abandonament familiar i del maltractament físic i psicològic. N'hi ha que estan malalts (sida, malalties degeneratives musculars i nervioses, tuberculosi...).

NPH allotja actualment un total de 3.000 nens i joves, d'edats compreses entre 1 dia i els 20 anys, a les diferents cases-llars que té repartides per la geografia centreamericana: Mèxic, Hondures, Nicaragua, Guatemala, El Salvador, Haití, República Dominicana i Belize. Des del 1954 més de 15.000 nens han crescut en aquesta «gran família» i ara, com a adults, participen en el desenvolupament dels seus països com a professionals en diverses disciplines.

Tota aquesta gran tasca ha estat possible gràcies a l'ajut d'innombrables persones anònimes que un dia van decidir ofe-

rir el seu suport, solidaritat, confiança, temps, entrega i esforç a aquesta iniciativa humanitària. A través dels programes d'apadrinament, dels programes de voluntariat i dels ajuts econòmics, NPH ha pogut anar avançant al llarg de la història i oferir una solució permanent a un nombre cada cop més gran de nens i nenes. Qui vulgui col·laborar amb NPH, pot fer-ho a través de Caja Madrid, c/c: 2038-9900-69-6000-556051.

Filosofia de NPH

Els cinc pilars bàsics de la filosofia de Nuestros Pequeños Hermanos són els següents:

- Seguretat. No es permet l'adopció dels nens, ja que l'ideari del P. Wasson proposava que tots els membres d'aquesta

Nens de la llar de NPH a El Salvador assisteixen a l'escola.

«gran família» havien de conviure, estudiar i mantenir-se junts, per evitar-los una pèrdua en el cas que aquests fossin lliurats a famílies diferents. Arribar a ser autosuficients en els seus països d'origen és un objectiu essencial.

- Sentit de companyerisme. Tots els nens de la llar han de compartir el seu temps, habilitats i pertinences amb la resta dels seus companys, particularment

amb aquells que tenen necessitats majors.

- Sentit de la responsabilitat. A cada nen se li assigna una tasca diària personal (netejar-se la roba, fer els deures de l'escola...) i una altra, que és rotatòria, per a la comunitat en què conviu (mantenir neta la llar, fregar els plats, cuinar...). Els nens han d'aprendre a valorar tot el que la llar els proporciona.
- Sentit del treball. Als més grans se'ls assignen responsabilitats dins de la llar, com a ajudants en manteniment, al camp, a la cuina, etc.
- Amor incondicional. Totes les persones

que col·laboren a la llar (educadors, personal administratiu, personal voluntari...) han de tenir com a prioritat l'atenció i el respecte dels nens, ja que són persones amb drets i obligacions davant de la societat.

Els diferents tallers —d'arts manuals, fusteria, costura, electricitat, plomeria, mecanografia, mecànica, granja, etc.— que imparteixen les llars que NPH posseeix a Centreamèrica permeten desenvolupar el sentit del treball i de la responsabilitat.

Tots els nens i joves de NPH tenen la possibilitat d'estudiar i aprendre alhora un ofici que els permeti poder desenvolupar les seves habilitats en l'àmbit professional i poder superar, en el terreny afectiu, les pors que van viure en el passat i mirar el futur amb optimisme.

Per a més informació: Nuestros Pequeños Hermanos, c/Lledó 11, 2n - 08002 Barcelona, tel.: 932 684 680, web: www.nphamigos.org (C.C.)

Memòria 2002 del programa religiós «Últimas Preguntas»

MADRID.— El programa religiós *Últimas Preguntas*, que Televisió Espanyola emet els diumenges al matí a través de La 2, acaba de publicar la seva Memòria corresponent a l'any 2002. L'objectiu fonamental d'aquest espai, que ha commemorat fa poc els seus vint anys d'emissió, és la recerca de la veritat. Segons Maria Ángeles Fernández Muñoz, directora d'*Últimas Preguntas*, «durant el 2002 hem procurat abordar qüestions relacionades amb la fe des de diferents aspectes tenint en compte la dimensió social de l'home, així com de la perspectiva missionera, social i caritativa de l'Església». Quant als continguts dels programes emesos l'any passat, 18 van correspondre a temàtica de l'Església catòlica; 12, de cultura; 8, d'àmbit social; 6, de dimensió evangèlica i caritativa, i 2, de ciència. (C.C.)

Cartell del programa.

Congrés sobre mitjans de comunicació catòlics

MÚRCIA.— Sota el lema «Els mitjans de comunicació catòlics al segle XXI», la Universitat Catòlica San Antonio de Múrcia celebrarà del 15 al 17 de maig el II Congrés Internacional Església i Mitjans de Comunicació Social. Periodistes, experts en comunicació, investigadors i representants dels mitjans de comunicació catòlics principals d'arreu del món es reuniran al campus de

Los Jerónimos per reflexionar sobre la dimensió ètica i moral dels mass-media, l'evangelització de la cultura en la societat de la informació, les iniciatives cristianes a Internet i la situació actual de la premsa, la ràdio i la televisió catòliques. L'esdeveniment estarà presidit per Mons. John Patrick Foley, president del Consell Pontifici per a les Comunicacions Socials. (C.C.)

La bona notícia...

Conèixer Mans Unides

D'alguna manera o altra, tothom ha sentit a parlar de Mans Unides, que és una organització catòlica no governamental, però potser molts en desconeixen la filosofia i actuació. La finalitat de Mans Unides és la lluita contra la fam al món, les malalties, el subdesenvolupament i la manca de formació. Tot això produït per la injustícia, la desigualtat de béns, la falta d'oportunitats entre persones i pobles, els prejudicis, la insolidaritat, la indiferència i la crisi de valors humans i cristians. Participen en aquesta associació molts voluntaris sense afany de lucre.

Mans Unides col·labora amb altres organitzacions similars amb l'objectiu d'unir esforços i aconseguir els objectius proposats. La major part dels seus ingressos provenen del sector privat, base fonamental del finançament. El percentatge més alt d'ingressos correspon a la recaptació de col·legis, parròquies i congregacions religioses. Els segueixen les quotes aportades per col·laboradors i socis. Els ingressos del sector públic —mínims— procedeixen de subvencions atorgades pels organismes oficials.

Una característica dels projectes de Mans Unides és que també hi participa la població beneficiada, ja que la implicació del grup afectat és condició indispensable per a la viabilitat de qualsevol programa. D'aquesta manera, la població local adquireix els coneixements tècnics suficients perquè el projecte que es porta a terme pugui funcionar un cop conclosa l'ajuda externa. Dit d'una altra manera: «Més que donar el peix, ajuda a pescar.»

Mans Unides finança sobretot cinc prioritats —la promoció agrícola, l'educativa, la de la dona, la sanitària i la social— amb l'objectiu d'aconseguir una més gran qualitat de vida al Tercer Món. Cal assenyalar la total transparència administrativa de les gestions i el finançament dels projectes de Mans Unides.

Una bona notícia en tots els sentits!

Francesc Gamissans

Durant els anys que va treballar a la farmàcia vaticana, fra José Luis Martínez Gil (Villalba de la Lampreana, Zamora) dedicava l'escàs temps lliure a investigar la figura del fundador de l'orde Hospitalari, el seu orde. Durant anys va buscar i va trobar a l'Arxiu Secret Vaticà documents inèdits sobre sant Joan de Déu, anomenat «el foll de Granada» o el

sant de l'amor de Déu. El resultat és una tesi doctoral defensada a la Universitat Pontificia de Salamanca, que va ser dirigida pel professor J. L. Tellechea, i el llibre *San Juan de Dios, fundador de la Fraternidad Hospitalaria: consolidación de la Fraternidad según documentos inéditos*, de 607 pàgines, publicat per l'editorial BAC dins la seva col·lecció Bac Maior.

«Cal revalorar la figura de sant Joan de Déu»

■ **Fra José Luis Martínez Gil, o.h., ha publicat un llibre sobre aquest sant, conegut com «l'hospitalari»**

—Tots creïem que sant Joan de Déu era portuguès.

—Exactament, se'n desconeixia la data i el lloc del naixement. El seu primer biògraf va fer circular que era portuguès, perquè veia el perill de dir la realitat: era fill de jueus. És per això que sempre hem pensat que era un sant de Portugal, concretament de Montemayor el Nuevo. Segurament, Juan Ciudad —aquest és el seu nom original— va néixer el 1495 a Casarrubios del Monte (Toledo). El llibre documenta aquesta tesi: podria haver nascut a Casarrubios del Monte i, nomenat, davant de la incertesa regnant i les dificultats que tenien els pares, la família hauria emigrat a Portugal.

—Joan de Déu era un laic consagrat. Aquest aspecte laical de la seva vida és conegut?

—Em penso que no. I és una dimensió central en aquesta figura que cal revalorar i conèixer més a fons. De fet, el seu va ser el primer orde religiós laical que Roma va aprovar (1619). Va haver-hi recels, ja que aquest nou model trencava molts esquemes.

—El llibre insisteix en el període de Granada: hi havia llacunes històriques, en aquest sentit?

—Hi havia llacunes en molts aspectes. He volgut situar el servent dels pobres, Joan de Déu, en el context de la Granada del segle XVI, la seva època. Va saber convertir els hospitals medievals en autèntics centres d'acolliment i fraternitat. Era un home senzill, dirigit espiritualment per Joan d'Àvila —ara preparo un llibre sobre aquest sant— amb una dedicació exclusiva als marginats, i dins dels marginats, als més pobres i malalts.

—L'acollida del llibre ha estat espectacular. L'*Osservatore Romano* ja li ha dedicat tres articles.

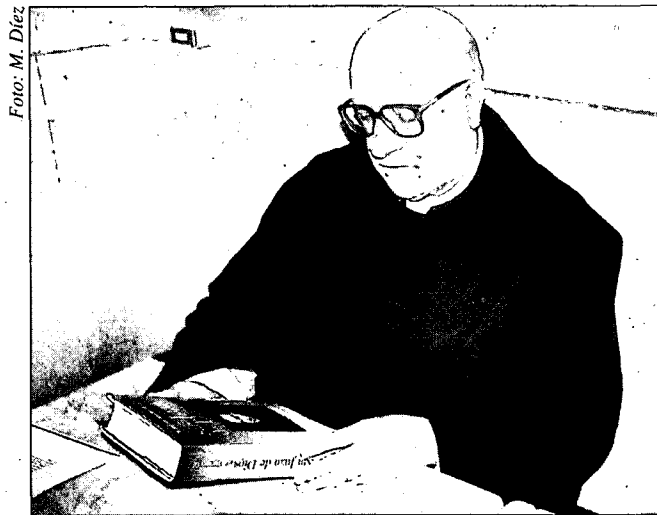
—N'estic molt content; a més, l'Aca-

dèmia Europea de les Arts li ha concedit la medalla de platí amb menció especial de *summa cum laude*. Ja es pot imaginar l'alegria que suposa veure sant Joan de Déu col·locat amb tanta dignitat a tantes biblioteques. Cal dir que, fins ara, les seves biografies, totes elles pietistes, queien de les mans, i quan les acabaves de llegir només quedava el sospir de dir: «Oh, sant Joan de Déu!»

—Sant Joan de Déu és l'iniciador de l'anomenada «humanització de la medicina»?

—Si sant Joan d'Àvila ha passat a la història de l'espiritualitat com «el mestre», Teresa d'Àvila com «la doctora mística» i Francesc Xavier com «l'evangelitzador», Joan de Déu ha passat a la posteritat com «l'hospitalari» i el «dispenser dels pobres». La seva concepció de l'home està molt vinculada a la seva època: té una visió cristiana de l'humanisme renaixentista. La seva manera d'entendre la medicina és integral. Els germans de sant Joan de Déu intentem seguir, a tots els continents, aquest ideal. Actualment ens dediquem a l'acolliment d'indigents, malalts de sida, persones que estan en centres psiquiàtrics... i apliquem la màxima del fundador: fer bé als germans. Aquí, a Itàlia, no ens coneixen com a germans de sant Joan de Déu ni com a hospitalaris, sinó com els *fate bene fratelli*, és a dir, «feu bé als germans».

Miriam Díez Bosch

Fra José Luis Martínez Gil.

Blanquerna impartirà la diplomatura de Nutrició Humana i Dietètica

BARCELONA.— L'Escola Universitària d'Infermeria i Fisioteràpia Blanquerna (EUIF), de la Universitat Ramon Llull, impartirà el pròxim curs 2003-04 la diplomatura de Nutrició Humana i Dietètica, sota la direcció de la professora Maria Josep Rosselló, enginyera química i especialista en nutrició i dietètica. Els estudis, que es realitzaran a la nova seu de l'EUIF (c/ Padilla, 326-332), són de recent implantació a Espanya, ja que es van aprovar el 1998 i en aquests moments només s'imparteixen a tres centres universitaris de Catalunya, cap d'ells ubicat a Barcelona ciutat.

L'EUIF ofertarà aquest primer curs seixanta places en torn de tarda i, com en totes les titulacions que ofereixen els centres universitaris Blanquerna, els estudiants interessats a fer la diplomatura hauran de passar una prova específica del centre. Els nous estudis es cursaran en tres anys i inclouran classes teòriques i pràctiques a diverses empreses de tots els sectors relacionats amb la nutrició: hostaleria, indústria alimentària, centres sanitaris, instal·lacions esportives, etc.

D'altra banda, els diplomats en Infermeria o Fisioteràpia podran obtenir el títol de Nutrició Humana i Dietètica després de superar un itinerari específic de dos anys de diplomatura. El període de sol·licitud de plaça es tancarà el 9 de juliol. Més informació: www.blanquerna.url.es (C.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Fer de rodamón

Va agafar el llapis i es va disposar a escriure pas a pas la recepta que estava preparant en Lluís, el pastisser. A partir d'aquell dia i per recomanació del xef de nacionalitat francesa i autèntic geni en l'ofici, jo ja vaig fer el mateix.

Després d'uns quants anys de fer de rodamón o de rodacunes, tant aquí com a l'estranger, es pot dir que tinc centenars de llibretes petites amb receptes que he après d'altres companys cuiners i que des de fa uns quants anys he recopilat per a tots vosaltres. Després he modificat i actualitzat moltes de les receptes sobre els fogons de la meua escola de cuina.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Resurrecció de Jesús

Aquest segell emès per les illes Cook el 1970, dedicat a la Resurrecció de Jesús, està il·lustrat amb un detall d'una obra pictòrica de Rafael.

Maria Magdalena va ser la primera persona que va veure Jesús ressuscitat. «Li diu Jesús: «Maria!» Ella es gira i li diu en la llengua dels hebreus: *Rabuni*, que vol dir «mestre». Jesús li diu: «Deixa'm anar, que encara no he pujat al Pare. Vés a trobar els meus germans i digues-los: Pujó al meu Pare, que és el vostre Pare, al meu Déu, que és el vostre Déu.»» (Jn 20,16-17).

Imatge de l'acte de presentació del llibre.

Mn. Alimbau publica «Paraules per a viure millor»

BARCELONA.— El 8 d'abril va tenir lloc la presentació del darrer llibre de Mn. Josep M. Alimbau, *Paraules per a viure millor*, d'Edicions STJ. A l'acte, que va tenir lloc a la Sala Claret, van participar l'autor del llibre, Victòria Molins, directora d'Edicions STJ, i Mn. Josep M. Forcada, sacerdot i periodista.

«Obrir el llibre del pare Alimbau és obrir el llibre de la vida.» Així va definir Victòria Molins les paraules de Josep M. Alimbau, que formen un recull de relats protagonitzats per persones que ell mateix ha conegut. D'aquestes vivències personals, en destaca la humilitat i la bondat dels autors i la força que aquests han trobat en la fe de Crist per superar les adversitats.

Mn. Josep M. Forcada, que ha escrit el pròleg, va voler ressaltar la senzillesa i naturalitat amb què

està escrit el text, cosa que convida el lector a posar-se al lloc de l'interlocutor dels fets. D'aquesta manera, Mn. Alimbau també ens facilita la comprensió del rerefons de les coses i no deixa que el pensament polític o les ideologies dels personatges afectin el relat.

Paraules per a viure millor vol ser un crit per realment intentar viure millor. «No et preguntis si ets feliç, pregunta-ho a aquells que viuen amb tu. Tu, el que has de preguntar-te és què fas per ser feliç i què fas per irradiar aquesta felicitat», és només un dels consells que ens dona l'autor. La tendresa és una de les grans lliçons de la vida humana i les paraules de Mn. Alimbau estan plenes de tendresa. *Paraules per a viure millor* és un llibre perquè somiem amb els ulls oberts.

Núria Naval

Pintura hispanoflamenca al Museu Nacional d'Art de Catalunya

BARCELONA.— Fins a l'11 de maig, el Museu Nacional d'Art de Catalunya acull l'exposició *La pintura gòtica hispanoflamenca. Bartolomé Bermejo i la seva època*, formada per setanta-sis pintures procedents de diversos museus espanyols, europeus i nord-americans, així com també de diverses col·leccions particulars. La mostra està organitzada pel Museu Nacional d'Art de Catalunya en coproducció amb el Museu de Belles Arts de Bilbao.

«Resurrecció», un dels quadres de la mostra.

En aquesta exposició mereix especial atenció la personalitat de Bartolomé de Cárdenas —anomenat el Bermejo—, un pintor d'origen cordovès documentat a la segona meitat del segle XV. La seva pintura transgredeix un àmbit concret i abraça els territoris valencià, aragonès, català i castellà. La universalitat d'aquest artista vehicula una revisió de la pintura hispanoflamenca a l'entorn del 500 aniversari de la seva mort, en la qual és imprescindible analitzar l'evolució de la influència flamenquitzant, amb especial atenció el panorama artístic coetani de Bartolomé Bermejo. (C.C.)

Trenta anys d'amistat amb la gent gran

BARCELONA.— Amb motiu de la celebració del 30è aniversari d'atenció a la tercera edat, la Comunitat de Sant Egidí va organitzar el 31 de març passat, al teatre Romea de Barcelona, un Congrés ciutadà del moviment Viscà els Ancians, amb el títol «Els "vells" sense amor morren».

L'objectiu d'aquest Congrés responia a l'exigència de reforçar i difondre en l'àmbit local una nova cultura de la gent gran que doni valor a la figura de l'ancià, que n'afavoreixi l'autodeterminació, que consideri els ancians com un recurs per a tota la societat i que s'enforteixi la relació intergeneracional.

Va ser el 1973 quan uns quants mem-

bres de la Comunitat de Sant Egidí de Roma, llavors joves estudiants, van anar a trobar i van esdevenir amics d'alguns ancians que vivien al Trastevere i en alguns barris de la perifèria romana, ciutat on l'entitat havia començat el 1968. Des d'aleshores l'amistat entre la Comunitat de Sant Egidí i el món de la gent gran ha crescut arreu.

D'aquesta proximitat va néixer una profunda reflexió sobre els ancians i la societat, caracteritzada cada vegada més per la presència de persones grans. Durant aquests anys s'han promogut des de la Comunitat de Sant Egidí diferents iniciatives culturals amb els ancians i per a ells. (C.C.)

Premis literaris de Blanquerna

BARCELONA.— En el marc de la Setmana cultural de Sant Jordi 2003 i dels Espais Lul·lians de primavera, la Facultat de Psicologia, Ciències de l'Educació i de l'Esport Blanquerna ha convocat tota la comunitat universitària al tradicional premi literari Sant Jordi i dos premis més amb temàtica a l'entorn de la figura de Ramon Llull. El I premi literari Ramon Llull de narració, sota el lema «Identitat i diàleg intercultural», té com objectiu donar a conèixer aspectes relacionats amb la figura del beat, així com l'actualitat del seu pensament. També s'ha convocat un concurs de fotografia sobre ètnia, territori i diversitat cultural. (C.C.)

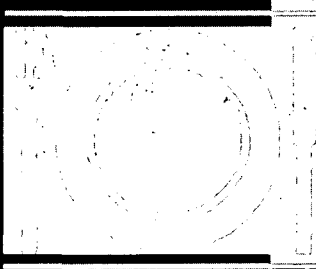
Concert en benefici de la Fundació Ficat

BARCELONA.— El proper 15 de maig, a les 21.00, tindrà lloc a l'església de la Mare de Déu de Pompeia, a Barcelona, l'actuació d'un concert a benefici de la Fundació Ficat. El concert inclourà, entre altres, peces de J. S. Bach, G. B. Pergolesi i W. A. Mozart i una selecció d'espirituals negres. La Fundació Ficat té els seus orígens en un moviment social de base que es va constituir com a associació sense ànim de lucre el 1996, amb l'objectiu de fer front a les injustícies socials, la pobresa i la situació dels més febles. Els àmbits prioritaris de treball de l'entitat són l'acompanyament jurídic i la reinserció sociolaboral de presos, expresos i immigrants sense recursos. (C.C.)

Albergínies al forn

INGREDIENTS:

2 albergínies
aigua, sal
8 grans d'all
tomàquet
pebrots
pernil serrà
formatge semisec
ous

PREPARACIÓ:

Poseu dues albergínies tallades molt gruixudes amb aigua i sal durant mitja hora per treure'ls l'acidesa. Després escorreu-les i poseu-les amb aigua amb vuit grans d'all. Bulliu-les uns cinc minuts i poseu-les en una plata resistent al forn amb una base de tomàquet fregit. Sobre les albergínies poseu-hi pebrots escalivats, pernil serrà tallat no gaire fi i força formatge semisec. Cobriu-ho amb quatre ous batuts. Poseu-ho al forn fins que l'ou es cogui.

LLIBRES PER ALS MÉS JOVES

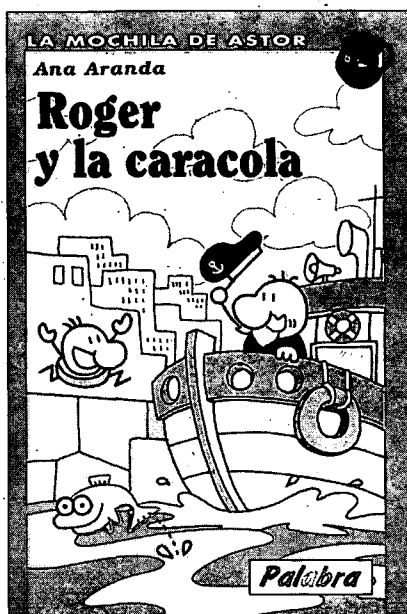

Pinto & Chinto (text i il·lustracions),
L'Aquilí pinta un núvol i un camaleó.
Editorial Combel, Col·lecció El Cavall
Volador, Sèrie Galop, Barcelona 2002, 24 pàg.

Un quadre molt especial

Pintar, una activitat aparentment tan reposada, pot esdevenir un dels misteris més grans. El pobre Aquilí, aficionat a la pintura, topà amb un núvol que es transforma en una sabata, una flor, un peix... i amb un camaleó que canvia de color (verd, vermell, blau...) sense demanar-li permís. Ell té molt clar que no s'aturarà fins que aconsegueixi pintar un quadre molt especial per a la sala de casa seva. Es tracta de la segona incursió de Pinto & Chinto —pseudònim de l'il·lustrador David Pintor i del guionista Carlos López— en el món de la literatura infantil. És un llibre ideal per a lectors a partir de 6 anys. La col·lecció El Cavall Volador està formada per històries plenes de fantasia, tendresa i sentit de l'humor que entusiasmen els més petits. (C.C.)

Ana Aranda
(text) i Jvlivs
(il·lustracions),
Roger y la
caracola. Editori-
al Palabra,
Col·lecció La
Mochila de Astor,
Madrid 2002,
61 pàg.

El so del cargol de mar

En Roger té un amic pescador anomenat Rafalet, el qual tots els dies li porta un regal quan retorna amb les barques al moll. Un dia li va portar un cargol de mar, que s'havia enganxat entre les xarxes, amb el qual podia sentir el so de les ones del mar i fins i tot les converses dels peixos. Aquell mateix dia en Roger va tenir un somni fascinant en el qual es capbussava fins a arribar al fons del mar i es divertia d'allò més entre peixos de colors, dofins, algues i vaixells enfonsats. Va entaular amistat amb el cavall marí, el mero... També va tenir l'oportunitat de conèixer el Gran Depredador, un tauró ferotge del qual va aconseguir escapar. Aquest llibre, adequat per a nens i nenes majors de set anys, és un cant a la natura i, concretament, a la fauna marina. (C.C.)

**Angelina Lame-
las (text) i Rafa-
Vivas**
(il·lustracions),
Un osito en la
basura. Editori-
al Palabra,
Col·lecció
Libros Ilustra-
dos, Madrid
2002, 75 pàg.

Un gran company de jocs

La Paula és una nena molt desordenada que sempre fa enrabià la mare. La seva joguina favorita és un osset de peluix al qual ha batejat amb el nom de Tomasín. La seva mare, però, no li té gaire simpatia perquè diu que està molt brut i desgavellat. «No pots dormir amb aquesta quantitat de microbis. Un dia el llençaré a les escombraries», li diu a la Paula. Ella no prenia seriosament l'avertència de la seva mare, però un dia va complir l'amenaça: va llençar Tomasín a les escombraries. La Paula estava desconsolada. Pel carrer, va descobrir que una nena tenia una cosa als braços: era en Tomasín! La petita l'havia trobat a les escombraries i se l'havia quedat. Fins i tot li havia canviat el nom: ara es deia Lucas. La Paula estava decidida a fer tot el possible per recuperar el seu estimat osset de peluix... (C.C.)

La ràdio amable

Freqüències

- 90.1** Tortosa*
- 93.7** Catalunya central
- 96.8** Garraf*
- 100.6** Tarragona*
- 103.4** Girona
- 106.6** Barcelona

ràdio principat
FM 105.0

- 104.4** La Cerdanya*
- 105.0** La Seu d'Urgell
- 107.5** Andorra

ràdio estel
FM 106.6

* en període de proves

www.radioestel.com

El llibre de la setmana

Detectius: realitat i ficció

Si us voleu distreure amb la lectura d'una novel·la que barreja realitat i ficció, amb dosis d'originalitat, i algun element de suspens, heu de llegir l'últim premi Nadal d'Andrés Trapiello.

Los amigos del crimen perfecto (ACP) formen un grup d'aficionats a les novel·les de la «sèrie negra», capitanejats pel novel·lista d'èxit Francisco Cortés. El càfe El Comercial, de Madrid és el lloc de reunió d'aquests homes i dones, que identificant-se amb autors de narracions d'aquest gènere, canvien els seus noms pels dels seus personatges més famosos: Sam Spade, Maigret, Marlowe, Miss Marple, Mason, Wolfe, Poe... i en les seves converses al cenacle literari, imaginem, discuteixen, planegen.

Tots tenen, evidentment, la seva vida personal, que d'alguna manera influeix en els seus plantejaments en la major part, mentre que en altres és un camp reservat a la intimitat. Les elucubracions, fantasies i aportacions més o menys literàries són la ficció, viscuda amb intensitat diferent. La realitat personal és l'altra vessant on es desenvolupa la seva existència, més o

menys complicada pels problemes familiars, els records del passat, la interacció de forces més o menys vinculades a imponderables pressentits o insospitats.

Trapiello, que compta a favor seu amb diferents premis literaris, ha sabut jugar amb aquests plans diferents, i ha escrit, com hem dit abans, una narració distreta, que es llegeix amb un interès creixent. Sobretot quan es fa el salt de la ficció i dels jocs més o menys suggeridors, cap a una sèrie de realitats que van des dels conflictes familiars, frustracions econòmiques, incomprensions laborals, a les vivències del 23-F, als records de la postguerra civil del 36 i les seves seqüeles tristes.

Tot es desenvolupa segons una certa lògica, i a pesar de la fantasia que sembla

que assetja inicialment els personatges, entestats a identificar-se amb els herois de la sèrie, a poc a poc entren en una realitat que té ben poc de novel·lesc. Més aviat és la dura realitat, amb divorcis, falsedats, ressentiments, crueltats, escapismes i la presència de la droga i l'alcohol.

Però tot això no impedeix que aquest Nadal resulti agradable i deixa a part, per una vegada, certs tremendismes o sortides de to, en les quals tant l'ètica com l'estètica sortien malparades.

No vull dir amb això que es tracti d'una obra que marqui una línia a seguir. Trapiello forma part d'aquesta legió d'escriptors lleonesos que sap dominar el llenguatge i embridat la imaginació, i ens ha donat a conèixer una manera de fabular que és potser inicialment un malabarisme

de la seva imaginació. Però s'agraeix, perquè es llegeix sense aclaparaments i sense sobresalts, que ja és dir, tal com està tot.

Cristóbal Sàrrias

Andrés TRAPIELLO,
Los amigos del crimen perfecto.
Destino, Barcelona 2003, 334 pàg.

CATALUNYA CRISTIANA

El cel, plenitud de
comunió
amb Déu

**Catalunya
Cristiana**
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscriviu-vos-hi ara
només per 80,60€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 80,60€
per any

☐ Amb dos pagaments semestral
de 40,30€

☐ Domiciliació bancària
(Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avis, carreguin al meu compte els rebuts que els
presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Nova etapa a la Federació Sardanista de Catalunya

El 23 de març del 2003 va tenir lloc l'Assemblea de la Federació Sardanista de Catalunya que tenia, entre altres temes a tractar, l'elecció de nou president. Hi van prendre part 144 entitats federades i amb dret a vot, que després d'escollir les propostes dels dos candidats: Jacob Jordà i Bartomeu Durán, van optar per àmplia majoria donar suport al projecte presentat per aquest darrer que, atès que ja ocupava la presidència d'ençà del 1999, continua en el càrrec per un nou mandat.

El projecte de Bartomeu Durán es basa en fets, en propostes concretes a l'entorn de tres eixos:

1. El servei a les entitats a partir de l'assessorament, el suport tècnic i la cobertura del risc d'accidents en activitats dels diferents agents dinamitzadors de l'àmbit sardanista i amb la dotació d'una estructura territorial descentralitzada com a sistema operatiu de les tasques federatives.

2. L'ensenyament, amb l'homologació de sistemes pedagògics entre els monitors de la Federació i de la Unió de Colles Sardanistes, amb la implantació d'un pla pilot aprovat per la Generalitat de Catalunya adreçat a l'ensenyament de la sardana als mestres d'Educació Primària;

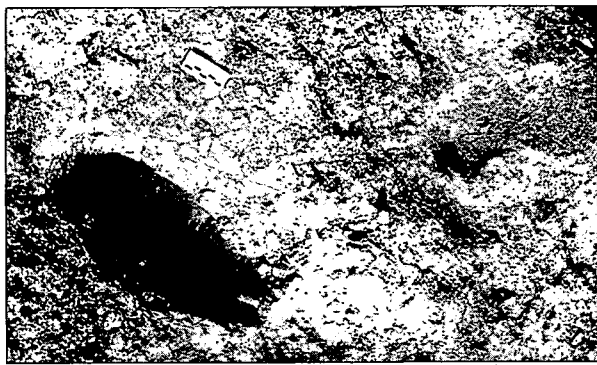
però també, per altra part, impulsant l'ensenyament dels instruments tradicionals entre els alumnes de les escoles de banda existents a les comarques meridionals; i desenvolupant el projecte «La tenora del segle XXI»; que ha de donar com a resultat la creació d'un nou prototipus de tenora; i promoure la presència de la sardana a la Universitat Catalana d'Estiu.

3. Informació i difusió, amb l'ampliació i millora d'Infosardana; amb la creació d'una taula de treball per impulsar la creació de nous programes divulgatius o de dinamització sardanista; amb l'establiment de convenis amb la xarxa d'emissores de televisió local; i amb la formació de grups de treball per promoure la presència de la sardana en manifestacions socials i culturals rellevants, com el Fòrum de les Cultures.

La nova Junta directiva l'encapçala Bartomeu Durán com a president i Enric Adrià, com a vicepresident primer, juntament amb quatre vicepresidents territorials: Francesc Salas, de les comarques meridionals; Josep M. Boldú, de les comarques de Lleida; Juli Peinado, de les comarques gironines; i Pere Clota, de les comarques barcelonines. (C.C.)

Petjades humanes de fa 350.000 anys

Al sud d'Itàlia, a la zona volcànica del Roccamonfina, hi ha gravades sobre una roca provinent de la solidificació de cendres volcàniques unes marques que els locals anomenen *ciampate del diavolo* («petjades del diable»). Són conegudes des de temps immemorial, però fins ara no havien estat objecte d'estudi per part de científics. A la revista *Nature* s'ha publicat ara el resultat d'una investigació que se n'ha fet. Els autors de l'article en què expliquen el que han escatit són tres geòlegs italians, Paolo Mietto, Marco Avanzini i Giuseppe Rolandi. De les cendres volcàniques han arribat a la conclusió que l'antiguitat es troba compresa entre 325.000 i 385.000 anys. El volcà que les va originar ja fa molt de temps que és inactiu, uns 50.000 anys, però els sediments del lloc on es troben les empremtes dites són encara molt més antics. Els mètodes actuals de datació proporcionen, amb seguretat pràcticament total, el que hem dit. Ara bé, les anàlisis d'aquests rastres, que tenen uns 20 centímetres de llargada per uns 10 d'amplada, donen que es tracta de petjades d'individus bípedes que només en moments excep-

cionals s'ajudaven de les altres dues extremitats per recolzar-se.

Com hom sap, a Laetoli (Tanzània) també es descobriren, el 1976, petjades de bípedes sobre cendres volcàniques, molt més antigues, de més de dos milions d'anys; és gairebé segur que eren d'un primat homínid de l'espècie *Australopithecus afarensis*. No eren, doncs, encara d'algú del nostre llinatge, si bé aquest primat podia ser un ancestre nostre. Aquestes d'Itàlia ja sembla que només podien ser d'individus del gènere *Homo*, contemporanis dels trobats a la Sima de los Hue-

sos d'Atapuerca. O sigui, antecessors dels neandertalencs. Almenys això és el què opinen els tres investigadors que ho han exposat. Si és així, es pot dir que són les petjades «humanes» més antigues que s'han descobert.

Són 53 les empremtes que hi ha i es calcula que corresponen a tres individus d'un metre i mig d'alçada, que potser s'allunyaven de l'erupció del volcà. Aquesta és la interpretació científica que se'ls ha donat. Però, és clar, amb certesa total no es pot pas afirmar en tots els seus detalls.

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Teories evolucionistes i ciència de l'evolució

Un zoòleg francès, professor honorari de la Sorbona i mundialment conegut per les seves obres que passen de la quarantena, també ha volgut escriure un llibre per exposar la seva opinió sobre l'evolució. No es pot negar que com a biòleg és una autoritat. Cal donar a la seva posició tot el valor que té, però, és clar, com sempre, més pel que diu que no pas per ser qui és el qui ho diu. Des de *La vie des insectes et sa physiologie* (1941), fins a *Le monde des oiseaux* (1996), passant per *Le comportement des animaux* (1961), *Traité de biologie de l'abeille* (1968), *La biologie de l'esprit* (1985), *Le monde des fourmis* (1994), per dir alguns dels tractats que ha escrit, s'ha mostrat sempre d'una gran competència científica i un hàbil investigador de la vida animal, dels insectes principalment. Diem tot això perquè el lector vegi que no és un biòleg qualsevol. De vegades hi ha qui diu que només els no-biòlegs rebutgen la teoria sintètica de l'evolució. No és aquest el cas present. Rémy Chauvin, amb el pes dels seus coneixements de biologia, ha escrit últimament *Le darwinisme ou la fin d'un mythe* (Ed. du Rocher, Mònaco, 1997). En recomanem la lectura a qui estigui interessat en el tema. Es mereix que hi dediquem un capítol. No podem resumir les 366 pàgines del llibre. Només en farem notar dos punts importants:

La «filosofia profunda» dels darwinistes no té fonament

El llibre està dividit en set parts. La primera és titulada: «La filosofia profunda del darwinisme». A la introducció ja ens ha dit que l'evolució és un fet, no una teoria, i el que ell vol examinar és la teoria del darwinisme, que cada vegada va perdent més l'assentiment general, fins i tot entre els països anglosaxons. En aquesta primera part parlarà del valor dels principis que encara mantenen els neodarwinistes com a base de la seva teoria.

Es parteix, diu Chauvin, del materialisme. I començant per un biòleg americà R. Dawkins, que ha escrit llibres de divulgació com *The selfish Gene* («El gen egois-

39 Rémy Chauvin. La fi del mite darwinista

ta», Oxford, 1976) i *The blind Watchmaker* («El rellotger cec», New York, 1986), analitza el què hi posa de base. Segons Dawkins és inconcebible el darwinisme sense la selecció natural feta a l'atzar, i no hi val l'argument que no hi ha rellotge sense rellotger perquè un ésser viu no és un rellotge, no és el resultat d'un programa. «La selecció natural —diu Dawkins—, és l'explicació de l'existència i de la forma aparentment orientada cap a un fi... però ella no fa plans pel futur, no es nodreix d'intencions, no té visió ni poder d'anticipació.» I respon Chauvin: aleshores també l'atzar i la selecció natural han originat el rellotge perquè ha estat fet per un ésser viu, sense finalitat, sense intenció, perquè depèn d'un ésser format d'aquesta manera.

Per reafirmar-se en la seva posició Dawkins diu que no pot imaginar-se un Déu que hagi creat les crueltats afroses de la natura, com el fet dels animals depredadors i el parasitisme: «Si es deu a un mateix creador el guepard i la gasela, a què juga [Déu]?» I Chauvin li respon que aquest problema del mal és conegut des de sempre i no ha estat pas obstacle en molts i grans pensadors per creure en Déu creador. És cert que el problema sobrepasa el nostre enteniment, però també el principi que tot s'esdevé per atzar és indemostrable, i a més del mal hi ha al món bellesa encisadores, mecanismes orgànics sublims i el fet dels animals que pateixen cal veure-ho no sota el prisma de com és l'angoixa humana; és d'un altre tipus perquè no comporta previsió ni reflexió. L'univers no és ni atroç ni deliciós, sinó les dues coses alhora. Per què és així? No podem donar-hi una resposta total, però sí aplicar-hi una tàctica: suspendre el judici davant del què desconeixem; som massa ignorants, la ciència encara és jove.

Els darwinistes, com el filòsof Dennet, diuen que és absurd creure en un creacionisme, perquè el creacionisme no explica res. I Chauvin respon: però el darwinisme tampoc. I es pot creure en Déu sense creure que hagi creat una per una totes les espècies. El problema de l'evolució, científicament parlant, és el mateix per a un creient que per a un incrèdul, si tots dos són científics. Hi ha tres postures possibles: creure en Darwin (selecció natural a l'atzar), creure en Déu, que intervé contínuament modificant el curs de totes les coses, i confessar que no en sabem prou per explicar com s'ha esdevingut tot. Aquesta tercera és la postura més correcta d'un científic, tant si és creient com no. És pot ser bon científic sense ser materialista. La frase que s'ha dit de vegades «un biòleg no ho pot ser si refusa Darwin» és senzillament falsa. Chauvin dirà que no ha tingut necessitat de pensar en l'evolució en tots els treballs de zoologia que ha fet.

L'atzar no explica pas tot el que ha passat. Aquesta idea de Demòcrit que tot ve d'àtoms que caïen en el buit s'uneixen per atzar és simplement falsa. Hi ha lleis en la natura; hidrogen i oxigen no s'uneixen a l'atzar per formar aigua sinó en una proporció ben definida. Tots els enllaços químics estan ben establerts, i no podem pensar en unes lleis semblants per als éssers vius? Sense lleis no es podria construir la ciència.

Chauvin arriba a la conclusió que «l'arrel de l'oposició dels darwinistes als no darwinistes és teològica», ja que «la teoria darwiniana ha esdevingut com una mena de religió, o més exactament una fase de la lluita enutjosa però ininterrompuda entre materialisme i espiritualisme». I és clara la intenció de Dawkins quan diu: «Caldria ser un pecador o un neci per no ser darwinista.» I per això Dennet afirmarà que

«l'esperit, o més exactament potser la consciència no és més que una construcció a la qual arriba la matèria en complicar-se». Si atribueix la possibilitat de l'adquisició de facultats espirituals a la matèria, de quina matèria es tracta?

El comentari que nosaltres podem fer a les idees de Chauvin és que ataca el materialisme amb justesa. Materialisme que certament professen molts darwinistes. Però no tots són així. El mateix Darwin veia compatible la idea d'un Déu creador amb la seva teoria. El que diu el nostre autor només és vàlid per als que tenen aquesta «filosofia profunda» de no admetre el Creador.

El darwinisme és tautològic

També és interessant aquesta altra idea del llibre de Chauvin. Davant de l'afirmació darwiniana que la selecció natural origina la supervivència dels més aptes, el nostre autor s'interroga què es vol dir amb els més aptes. I analitzant el que es diu a les obres dels darwinistes troba que vénen a dir que els més aptes són els que sobreviuen. No es pot dir que siguin els més forts els que no moren, ja que en molts casos no és pas així, ni tampoc els més adaptats al medi, perquè no s'explicaria les formes que han adquirit certs animals que són pancrònics, que han sobreviscut a tots els canvis d'ambient sense canviar l'estructura, com per exemple els batracis. I dir que sobreviuen els que sobreviuen és no dir res.

No es pot mesurar tampoc l'adaptació al medi. De vegades se suposa un paper diferent al mateix factor. Per exemple: hom troba escrit que certs ocells han esdevingut monògams perquè hi ha pocs aliments, i també que han esdevingut monògams per causa de l'abundor d'aliments! Per això no és estrany que Endler digui: «L'adaptació no és una explicació, és una descripció.»

No cal que ens entremetiguem a explicar més casos que Chauvin va descrivint. El que queda clar és que la locució «supervivència dels més aptes» s'ha de matisar bé i a més té tan sols un valor relatiu.

Pensadors cristians del segle XX (84)

Papini: un extraordinari novel·lista catòlic

PERIODISTA, POETA I NOVEL·LISTA

Giovanni Papini neix a Florència el 1881. S'educa en l'ambient de classe mitjana de la burgesia florentina. Una classe social dedicada bàsicament al comerç marítim i a la indústria.

De petit ja s'interessava per la literatura i tot el que tingués a veure amb el món de les lletres. Com que el seu avi era llibreter, el jove Giovanni tenia accés gratuït a milers de llibres. Llibres de consulta, d'aventures, religiosos, humanístics... tan enorme va ser el cabal cultural adquirit que als 15 anys va començar a escriure una enciclopèdia.

Lliure del servei militar i de les conteses bèl·liques del moment, el 1906 escriu el seu primer assaig titulat *Il Leonardo*. Un assaig polític on el jove Papini instava a establir a Roma la capital d'Itàlia, com a nou poder mundial, i deixar de banda les polítiques nacionalistes. Després d'aquesta obra es declara un sever antinacionalista, però amb el temps, el seu pensament polític derivarà fins al nacionalisme polític i cultural.

Als 22 anys, Papini entra en contacte amb altres joves artistes i escriptors a Itàlia. Funda i dirigeix amb Giuseppe Prezzolini les revistes *Leonardo* i *La Voce*. Mira de modernitzar la cultura italiana i hi introdueix les noves idees de les cultures anglesa, americana i francesa. S'autodefineix com un periodista modern i un poeta innovador. Critica públicament els escriptors tradicionals com D'Annunzio. I, pel que fa al pensament filosòfic, Papini defensava el positivisme, i es defineix agnòstic davant del fet religiós.

DE L'AGNOSTICISME AL CATOLICISME

El 1913 Papini llença el diari *Lacerba*. Es veu envoltat d'un grup de joves i apassionats escriptors. Col·labora amb altres publicacions de renom com *La Cultura Italiana* i també a *Vecchio e Nuovo Nazionalismo* («Vell i Nou Nacionalisme»). A nivell artístic, el nostre novel·lista italià

«La nova cosmovisió de Papini no s'arrelarà ni en el futurisme ni en el positivisme, sinó en la presència viva del Crist, que és capaç de canviar la història. Per a Papini, Crist és qui dóna sentit a tot el que ens envolta. Val la pena lluitar-hi, viure per la seva causa: el Regne.»

Giovanni Papini.

s'afilià al moviment futurista, com a prova major del seu sentiment innovador i progressista de la realitat.

Cal dir que el futurisme és un moviment artístic nascut a Itàlia pels volts de l'any 1909. El fundador va ser el famós artista Marinetti (1876-1944). Es caracteritza per criticar tot allò relacionat amb la tradició i admirar l'energia, l'urbanisme, el militarisme i les màquines modernes. Els poetes futuristes acostumaven a revelar-se contra els valors tradicionals, fins i tot contra el llenguatge acadèmic, i feien servir neologismes. La influència d'aquest moviment va acabar després de la mort el 1930 de Mayakovsky.

De ser un crític radical del cristianisme, Giovanni Papini es converteix al catolicisme el 1920. S'adona de la buidor de l'agnosticisme. Viure sense sentit per a Papini és absurd i troba aquest sentit existencial en la fe catòlica. Contempla, en primer lloc, la figura de Jesús de Natzaret com un ésser lliure, sense lligams terrenals, que va passar fent el bé, innovant i modernitzant culturalment i moralment els seus contemporanis i, per això, va ser clavat en una creu, per culpa de la incomprensió d'uns i de la supèrbia d'altres.

CONTEMPLAR L'EXISTÈNCIA AMB ALTRES ULLS

La nova cosmovisió de Papini ja no s'arrelarà ni en el futurisme ni en el positivisme, sinó en la presència viva de Crist, que és capaç de canviar la història. Per al novel·lista catòlic, Crist és qui dóna sentit a tot el que ens envolta. Val la pena lluitar-hi, viure per la seva causa: el Regne.

El 1935 comença la docència universitària a Bolonya i el 1938 llança la revista *La Rinascita*. La seva influència social cada vegada és més notòria, sobretot després de la fundació de la revista *L'Ultima*, juntament amb Silvano Gianelli i Adolfo Oxilia, màxims representants de l'avantguarda catòlica del moment a Itàlia.

Giovanni Papini ens deixarà el 1956. La seva mort no va tenir més repercussió social. Però els seus escrits tant periodístics com poètics i narratius es van continuar publicant arreu del món. D'entre les seves més de vuitanta obres destaquem: *Il crepuscolo dei filosofi* (1906), *Un uomo*

finito (1912), *Cento pagine di poesia* (1915), *L'esperienza futurista* (1919), *Storia di Cristo* (1921), *Storia della letteratura italiana* (1937), *Santi e poeti* (1947), *Il Diavolo* (1953).

CRISTOLOGIA DE PAPINI

Giovanni Papini no era teòleg, però la seva famosa novel·la *Historia de Crist*, del 1921, ens ofereix una veritable orientació cap a la concepció i admiració per Jesús de Natzaret del nostre escriptor italià.

El seu pensament cristològic és senzill. Papini traça la figura d'un Déu que es fa home per amor. Descriu amb un encertat estil psicològic la personalitat del fuster de Natzaret: un ésser diví que pateix, que estima, que té preocupacions, pors, que arriba a suar sang... en fi, Papini ens presenta la humanitat pregona de Crist.

En analitzar psicològicament i socialment la figura de Jesús des de l'obra de Papini, la divinitat del Mestre resplendeix encara més. El valor d'un Déu que es fa home per amor, que pateix amb les seves criatures per amor, es multiplica.

La humanitat de Crist ha mogut el cor de molts cristians mediocres cap a la santedat. És precisament aquesta humanitat cristificada la que impacta en el cor de Papini i el plasma en la seva novel·la. Una novel·la que no deixa indiferent el lector, que el treu de l'anonimat d'una vida grisa i l'eleva al compromís seriós i coherent cap a Crist.

«Crist és qui dóna sentit a tot el que ens envolta»

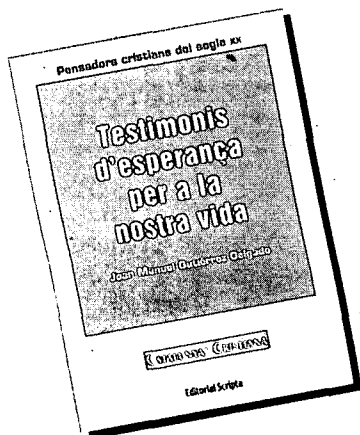
Prendre una decisió de seguir o no seguir el Mestre de per vida, tinguem l'estat civil i el lloc social que tinguem, és l'objectiu últim de l'obra cristològica de Papini.

Gràcies a Giovanni Papini contemplem amb més profunditat la figura del Mestre. Aquests detalls de la seva biografia des de Betlem fins a la Resurrecció i Ascensió al Cel... són narrats poèticament per un home que va ser capaç de sentir de prop el missatge del Mestre: «Allò que us dic en la fosca, digueu-ho a plena llum, i allò que sentiu a cau d'orella, pregoneu-ho des dels terrats» (cf. Mt 10,27).

Joan Manuel Gutiérrez Delgado

Escriptor i humanista (stein@mixmail.com)

Si t'han agradat els
«Pensadors cristians del segle XX»,

NO US
PERDEU EL
LLIBRE

Regala't el llibre i ajudaràs el setmanari

Desitjo rebre el/els llibre/s: Testimonis d'esperança per a la nostra vida
Testimonios de esperanza para nuestra vida

català: _____ castellà: _____ total llibres: _____ a 9,62 € = _____ €
(com a donatiu, despeses d'enviament incloses)

Nom: _____

Adreça: _____

C.P.: _____ Població: _____

Forma de pagament:

☐ gir postal ☐ enviament xec ☐ es pot presentar un càrrec a:

☐ Entitat ☐ Oficina ☐ DC ☐ Compte

ENVIA LA BUTLLETA A:

Catalunya Cristiana, Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014-Barcelona

RÀDIO

Des de les 02.00 a les 6.30 hores, selecció de música instrumental.
Sant Rosari, a les 6.30 hores.

El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
Espanya d'Alba, a les 07.15 i 02.00 hores.
Informació general i d'Església, cada mitja hora.
Comentari de l'Evangeli, a les 7.30, 15.30 i 02.00 hores.
Pensament humà i cristià, cada hora.
Comentari creient sobre l'actualitat, a les 10.30 hores.
Angelus cantat, a les 12.00 hores.

Dilluns

07.00-09.00 El Primer Cafè (informatiu i tertúlia)
09.00-10.00 Hora blaugrana (esports)
10.00-14.00 Radiofórmula
14.00-14.30 Sin concesiones (esports)
14.30-15.00 Catalunya actualitat (informatiu)
15.00-19.00 Radiofórmula
19.00-20.00 La Plaça de l'Església (magazin)
20.00-21.30 Sin concesiones (esports)
21.30-23.00 Qui tingui oïdes (actualitat en clau cristiana i un informatiu general i d'Església durant la primera mitja hora)
23.00-00.00 Planeta Blau (medi ambient)
00.00-02.00 La gran diferència (selecció musical)

Dimarts

07.00-09.00 El Primer Cafè
09.00-10.00 Hora blaugrana
10.00-14.00 Radiofórmula
14.00-14.30 Sin concesiones
14.30-15.00 Informatiu
15.00-19.00 Radiofórmula
19.00-20.00 La plaça de l'Església
20.00-21.30 Sin concesiones
21.30-23.00 Qui tingui oïdes
23.00-00.00 Paraules d'amor (família)
00.00-02.00 La gran diferència

Dimecres

07.00-09.00 El Primer Cafè
09.00-10.00 Hora blaugrana
10.00-14.00 Radiofórmula
14.00-14.30 Sin concesiones
14.30-15.00 Informatiu
15.00-19.00 Radiofórmula
19.00-20.00 La plaça de l'Església
20.00-21.30 Sin concesiones
21.30-23.00 Qui tingui oïdes
23.00-00.00 Mar de claror (catequesi)
00.00-02.00 La gran diferència

Dijous

07.00-09.00 El Primer Cafè

90.1 FM Tortosa, Baix Ebre, Montsià, Terra Alta, Ribera d'Ebre*
93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà
96.8 FM Garraf*
100.6 FM Tarragonès, Baix Camp, Alt Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà, Priorat*
103.4 FM Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estant i Garrotxa
106.6 FM Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat

104.4 FM Ràdio Principat: Cerdanya*
105.0 FM Ràdio Principat: Alt Urgell, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell
107.5 FM Ràdio Principat: Andorra

09.00-10.00 Hora blaugrana
10.00-14.00 Radiofórmula
14.00-14.30 Sin concesiones
14.30-15.00 Informatiu
15.00-19.00 Radiofórmula
19.00-20.00 La plaça de l'Església
20.00-21.30 Sin concesiones
21.30-23.00 Qui tingui oïdes
23.00-00.00 A tota costa (submarinisme)
00.00-02.00 La gran diferència

Divendres

07.00-09.00 El Primer Cafè
09.00-10.00 Hora blaugrana
10.00-14.00 Radiofórmula
14.00-14.30 Sin concesiones
14.30-15.00 Informatiu
15.00-18.00 Radiofórmula
18.00-19.00 La plaça de l'Església
19.00-20.00 Catalunya sense barreres (atenció a discapacitats)
20.00-21.30 Sin concesiones
21.30-23.00 Qui tingui oïdes
23.00-00.00 Amb llum pròpia (personatges famosos)
00.00-02.00 La gran diferència

Dissabte

07.00-08.30 La gran diferència
08.30-09.00 Contes de la Fada Vetakika
09.00-10.00 Radiofórmula
10.00-11.00 Club de golf (esports)
11.00-12.00 Trotamundos (turisme rural)
12.00-13.00 Hora blaugrana
13.00-14.00 Línia oberta
14.00-17.00 Radiofórmula
17.00-18.00 Vaixells, trens i música country
18.00-19.00 En compàs de cine (cinema)
19.00-20.00 Els temps de la música (música clàssica)
20.00-00.00 Ressonances o futbol Sin concesiones
00.00-01.00 Radiofórmula
01.00-06.30 La gran diferència

Diumenge

07.00-08.30 La gran diferència
08.30-09.00 Contes de la Fada Vetakika
09.00-10.00 Tot sardana
10.00-12.00 Rutes per Catalunya (excursions)
12.00-13.30 Sirocco (ONG)
13.30-14.00 El Cafè Internacional
14.00-17.00 La gran diferència
17.00-18.00 Mar de claror
18.00-18.30 La Taula de l'Evangeli (comentari de les lectures dominicals)
18.30-20.00 Avui és el dia del Senyor (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
20.00-21.00 Melodies de fe (música cristiana)
21.00-23.00 Ressonances o futbol Sin concesiones
23.00-23.30 Missatge en una ampolla (reflexions)
23.30-00.00 Moments a mitjanit (reflexió cristiana)
00.00-00.30 La cova del Country
00.30-01.00 Cova de Jazz
01.00-06.30 La gran diferència

* (en període de proves)

Desconnexions de Ràdio Estel**De dilluns a divendres:**

09.00-09.20 Informatiu matí + el Temps
09.20-10.00 Música Principat
14.00-14.20 Informatiu migdia + el Temps
18.00-20.00 Música Principat
20.00-20.20 Informatiu vespre
21.00-21.30 Música Principat
12.00, 16.00 Butlletins horaris

Cada dia

06.30-7.00 Música Principat
10.45, 16.15 Agenda
12.45, 17.45 Recomanació turística

Dilluns

20.30 In Corpore Sano (repetició del programa de dissabte), per Maria Marín.

Dimarts

20.30 El que més ens agrada, per Cristina Orduña i Àlex Alsina.

Dimecres

20.30 Els Tresors de la Història, per Carles Rivas.

Dijous

20.30 La Taula de l'Evangeli, per Maria Marín.

Divendres

20.30 Entre avui i demà, per Cristina Orduña.

Dissabte

13.00 Església d'Urgell
13.30 In Corpore Sano, per Maria Marín
(aquest programa es repeteix el dilluns següent, a les 20.30).

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diuença - De 22.05 a 23.00h,
Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets; el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

TELEVISIÓ

2

Diuença 27

08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant).
Programa dedicat a les manifestacions religioses de la comunitat musulmana, jueva i evangèlica.

09.30 *Pueblo de Dios* (repetició del dilluns 21)

«Brasil: la lucha por la supervivencia.»

Al cor de la selva amazònica, Manaos, amb més d'un milió i mig d'habitants, s'enfronta a greus problemes socials. Els missioners ajuden les comunitats a organitzar-se i reivindicar els seus drets.

10.00 *Últimas preguntas*

«Un Papa viajero.»

La setmana que ve el Papa serà una altra vegada a Espanya. Com és el missatge que Joan Pau II porta per tot el món? Quin significat han tingut aquestes visites?

10.25 *Testimonio*

«Madre Maravillas de Jesús.»

Programa especial sobre la figura de la mare Meravelles, que serà canonitzada pel Papa al 4 de maig proper.

10.30 *Santa Missa*

Amb la participació de la coral Vilabella (Alt Camp), sota la direcció de Josep Navàs.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

Dilluns 28

17.15 *Pueblo de Dios*

«Juan Pablo II, el Papa más cercano.»

TV 3

Diuença 27

10.15 *Signes dels Temps*

«La devoció a la Mare de Déu.»

A Catalunya hi ha centenars d'esglésies i ermites dedicades a la Mare de Déu. Per què són tan populars els santuaris marians? Què hi ha darrere aquesta devoció popular? Coincidint amb la festivitat de la Mare de Déu de Montserrat, s'emet un programa monogràfic dedicat a la devoció mariana.

Entrevista sobre la figura de Maria amb Màxim Muñoz, professor de mariologia de la Facultat de Teologia de Catalunya.

Tertúlia sobre la devoció popular a Maria amb la participació de Bernabé Dalmau, monjo de Montserrat; Sílvia Aulet, ermitana del santuari de la Salut de Sant Feliu de Pallerols; i Àngel Rodríguez, periodista i creador de la web «L'Àngel de la web».

Reportatge sobre una romeria al santuari de Montserrat, organitzada per la parròquia de Sant Pere Apòstol de Manresa.

—Comentari de l'Evangeli de diuença.

Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió la nit del diuença al dilluns, a partir de les 02.00 h per TV3; el diuença a les 11.30 h pel Canal TVC Internacional i pel Canal TVC Sat.

11.00 *Missa*

Missa conventual des del monestir de Montserrat.

TV 3

Divendres 25

20.30 *Creure avui*

Programa presentat per Stefi Leonardi i coordinat per Ramon Safont-Tria.

El programa repeteix l'emissió el dilluns a les 13.30 h.

Més TV

Cada diuença

12.00 *Paraula i vida*

Espai que escriu i presenta Mons. Lluís Martínez Sistach. (El programa repeteix l'emissió el diuença a la tarda cada tres hores).

També s'emet pel Canal Reus TV a partir de les 11.55 (es repeteix cada dues hores).

Canal Berguedà de Televisió

Bona notícia, programa quinzenal que s'emet els dimecres a les 20.15h, el dissabte (migdia) i el diuença (nit).

www.radioestel.com

Els teus programes a la web, per escoltar-los quan vulguis

ABRIL ÉS EL MES CONSAGRAT ALS DOLORS I SOLEDAT DE LA MARE DE DÉU

Internet

• **SALESIANS.**— Els salesians han creat la web www.donbosco.es, una plataforma digital al servei de l'evangelització i l'educació. La pàgina conté nombrosos canals amb totes les activitats que els salesians ofereixen a Espanya i un cercador dels col·legis que gestionen al país.

• **PARRÒQUIA DE SARRIÀ.**— A <http://parrroquiasarria.free.fr>, trobareu el text català del Via Crucis que el 1976 va escriure el llavors cardenal Karol Wojtyła i el missatge dels bisbes espanyols amb motiu del viatge apostòlic del Papa a Madrid el proper mes de maig, entre altres temes d'interès.

Altres bisbats

• **TURBALLOS.**— Del 10 a l'11 de maig organitza un curs sobre *Tècniques de control mental*. Cal confirmar l'assistència: tel. 966 516 710 i 966 660 726.

• **RELIGIOSOS CAMILS.**— El Centre d'Humanització de la Salut dels religiosos camils organitza a Tres Cantos (Madrid) un curs sobre *Educación para*

la salud, del 16 al 18 de maig. Més informació: tel. 918 060 696.

• **DOMINICS.**— Del 30 de maig al 1 de juny, celebració de la Pentecosta a Còrdova, per a joves majors de 18 anys, en un ambient comunitari de pregària i de festa. Informació i inscripcions: Juan Antonio Chaves, tel. 957 330 497 i 636 587 073, a/e: jachale@teleline.es.

Barcelona

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El 24 d'abril, a les 19.00, taula rodona en memòria de Jaume Lorés, membre del primer patronat de la Fundació. Hi intervindran: Josep M. Rovira Bellosó (teòleg i patró emèrit de la Fundació), Manuel Vázquez Montalbán (escriptor) i Joan Rigol (president del Parlament de Catalunya); el 28, a les 19.30, Armand Puig (director de l'ISCR Sant Fructuós i professor de la Facultat de Teologia de Catalunya) és el convidat a la sessió de reflexió de l'actualitat cultural i religiosa d'aquest mes. C/ València, 244, 1r - Barcelona.

• **TROBADA DE FORMACIÓ HUMANA I RELIGIOSA.**— Jornada XXXII organitzada per l'Agrupació d'Educadors Cristians el 24 d'abril, a les 20.00, a l'Acadèmia Catòlica de Sabadell (Sant Joan, 20). El P. Lluís Armengol i Bernils, s.j., director de l'Escola Activa de Pares del Clot, parlarà sobre *Què aprenen els fills, a casa?* Més informació: tel. 937 254 094.

• **CAMÍ D'ALEGRIA.**— La parròquia de Sant Pau de Badalona i l'associació ARSIS representen aquesta original obra sobre els episodis de la resurrecció de Crist i les seves aparicions a la primitiva comunitat cristiana. El 26 i 27 d'abril, a les 20.00, a la parròquia de Sant Pau; el 10 de maig, a les 20.00, a la Casa de Còrdova (Badalona) i el 31, a les 18.30, al Cercle Catòlic (Badalona). Telèfon de reserva d'entrades: 934 607 875.

• **PARRÒQUIA DE SANT JOAN DE VILASSAR DE MAR.**— El 27 d'abril, a les 11.00, missa de la Gent Gran, amb el cor Sant Joan.

• **ASSOCIACIÓ CIC.**— Organitza el 28 d'abril, a les 17.00, una aula d'extensió universitària de la gent gran sobre *Mercè Rodoreda. 20 anys de la seva mort. 30 anys de «La Plaça del Diamant»*, a càrrec de Carme Arnau (filòloga, escriptora i historiadora de la literatura). Més informació: Via Augusta, 228, baixos - Barcelona, tel. 932 013 701.

• **ESCOLA BÍBLICA ECUMÈNICA SANT MEDIR.**— El 28 d'abril, a les 19.45, sessió extraordinària de cloenda de l'escola. Més informació: parròquia de Sant Medir, c/ Constitució, 17 - Barcelona, tel. 934 216 527, Internet: www.arqbcn.org/es.

• **PARRÒQUIA DE LA CONCEPCIÓ.**— El 28 d'abril, a les 18.15, Rosari comentat pel caputxí fra Valentí Serra; a les 19.00, celebració de l'Eucaristia; en acabar la missa, es beneiran les roses i el boix que seran oferts als fidels; el 29, a les 19.30, presentació del llibre *Una vida jove que parla als joves*, de Lluís Badia Torras, sobre la biografia de Joan Roig Diggel. Serà presentat per Rosa Deulofeu, delegada episcopal de Joventut i presidenta de l'Associació Amics de Joan Roig Diggel. Al final de l'acte es cantarà l'himne a Joan Roig de Lluís Badia i el de la FJC de Catalunya; durant el temps pasqual, a les 19.00, cada diumenge vespres cantades. C/ Aragó, 299 - Barcelona.

• **JAUME LLORENS.**— El 29 d'abril se celebra el 115è aniversari del naixement del mestre Jaume Llorens Llaveria. A la cripta de Santa Eulàlia de la catedral de Barcelona, a les 11.30, tindrà lloc una missa oficiada per Mn. Emili Guerrero.

S'hi interpretarà la missa de rèquiem *Et vitam aeternam*, començada pel mestre Jaume Llorens; a les 18.30, al Reial Cercle Artístic (c/ Arcs, 5 - Barcelona), s'interpretaran fraccions de l'obra del mestre Jaume Llorens.

ANY DE LA MERCÈ
CONCERT DE RAP.— El 3 de maig, a les 22.00, concert de rap a càrrec de Richard Godoy, fratre mercedari, a la plaça de la Mercè de Barcelona. Més informació: tel. 933 190 190.

• **ISCREB.**— Organitza un curset monogràfic sobre poesia catalana i cristianisme, a càrrec del Dr. Jaume Subirana. A través d'un recorregut temàtic i aproximadament cronològic es plantejaran les formes i les maneres adoptades per la presència de Déu i la fe en la millor poesia contemporània. Dies: 29 d'abril i 6, 8, 13, 15, 20 i 22 de maig, de 17.00 a 18.30. Informació i inscripcions: tel. 934 541 963 (de 17.00 a 21.00) i secretaria@iscreb.org.

• **CENTRE CRISTIÀ DELS UNIVERSITARIS.**— El 30 d'abril, a les 19.30, Casimir Sancho, consiliari del CCU, parlarà sobre la pregària. C/ Villarroel, 81, baixos - Barcelona.

• **FRANCISCANS.**— Amb motiu del dia de Sant Jordi i la celebració de la Mare de Déu de Montserrat, la Biblioteca i Arxiu Provincial dels franciscans de Catalunya organitza una campanya de cultura i promoció de la cultura, fins al 30 d'abril, de 10.30 a 13.30 i de 18.30 a 20.30 (el dia 27, de 10.30 a 14.00 i de 18.30 a 21.00). La campanya consistirà en una exposició d'una selecció dels millors pergamins, còdexs, manuscrits, llibres rars i singulars de la biblioteca; la possibilitat d'adquirir llibres de segona mà i el llibre *Dites de Fra Gil*, traduït per fra Josep M. Massana. Sala IFAC del carrer Santaló, 80 - Barcelona.

• **NOVA HUMANITAS.**— Del 30 d'abril al 4 de maig, sessions de formació humana a càrrec de Josep Font sobre *Descobreix-te a tu mateix*. Més informació: tel. 933 171 790.

NOVA RESIDÈNCIA UNIVERSITÀRIA Josep Manyanet

Dirigida pels religiosos Fills de la Sagrada Família.

Situada al barri de les Corts, propera a la zona universitària.
Pròxima inauguració setembre 2003

Per a més informació adreceu-vos a:

Pare director

Residència Josep Manyanet
c/ Entença, 307-311 - 08029 Barcelona
Tel. 934 394 304 - 934 394 305 - Fax 934 304 303
a/e: rjm01@residencia-manyanet.org
www.residencia-manyanet.org

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangelí.

18,03 euros mensuals ho poden fer possible

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN

C/ Avenida de Madrid, 21, 1º B,
47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcna@fcnaes.org

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

El diumenge 27, festa de la Mare de Déu de Montserrat, patrona de Catalunya, seran centenars els lleidatans que, seguint la tradició veneraran la Verge Bruna a la capella que la Confraria de Montserrat li dedica a la catedral de Lleida. Pujaran al cambril per oferir-li un bes d'amor i devoció filial, després d'haver dipositat flors i ciris al seus peus. Enguany, però, la imatge de la Moreneta de Lleida, una talla de l'escultor barceloní Camps i Arnau, esculpida l'any 1948 i entronitzada en aquesta capella el 16 d'abril del 1955, llueix com mai, després d'una acurada restauració a mans de l'artista Josep A. Ferrer i del seu company en l'art de la restauració, Lluís Capdevila. La Verge va romandre gairebé 20 dies a l'obrador que els dos artistes regenten al lleidatà carrer Ballester, al centre històric de Lleida, i va ser retornada al seu cambril el 7 de març passat.

Josep A. Ferrer Bordonaba ha restaurat la imatge de la Mare de Déu de Montserrat de Lleida

«Ens trobem molt a gust restaurant imatges religioses. És apassionant»

—Des de quan es dedica a la restauració d'art religiós?

—Des del 2 de gener del 1968, a les 9 del matí; quan vaig començar a treballar com a aprenent al taller del restaurador Gabriel Casanovas, pare, i després vaig continuar amb Gabriel Casanovas, fill, a l'obrador que tenien a l'aleshores carrer Plateria, avui Ballester. Als 21 anys vaig fer-me càrrec del taller i fins ara, encara que l'actual des de l'any 1986 el tenim ubicat en un altre emplaçament, davant per davant de l'antic. Són ni més ni menys que 50 anys, amb tres generacions dedicades a l'art de la restauració.

—Es troba a gust quan restaura talles religioses de sants, verges i crucificats?

—Al taller ens dediquem a la restauració en general: quadres, mobles vells... però es veritat que la nostra preferència, i fins i tot especialitat, és la imatgeria religiosa. Ens trobem molt a gust restaurant imatges religioses, és apassionant i més quan es tracta de talles antigues, policromades amb pa d'or i brunyides a la pedra d'agata; netejar, recuperar i fer renèixer el policromat natural és molt gratificant. Cal dir que les imatges religioses d'abans tenien una gran qualitat,

es feien autèntiques obres d'art i de fe, amb bon gust i delicadesa gairebé espiritual. Ara és diferent.

—Veu en l'Església actual més sensibilitat per aquest patrimoni religiós?

—Hi ha de tot. Molts no són conscients del valor que tenen les imatges de la seva parròquia o església i fins i tot les consideren fruit d'un art menor i ni tan sols els treuen la pols. Altres, per sort, són més sensibles i els donen la importància artística i per descomptat religiosa, que els pertoca. Quan les veuen deteriorades fan els possibles per restaurar-les i recuperar-les. Cal dir, però, que en els darrers anys l'Església en general viu una major sensibilització per aquest patrimoni i ja són història aquells anys seixanta o setanta quan les imatges semblava que feia nosa en els nostres temples, en una lectura esbiaixada de les disposicions del Vaticà II.

—Què ha representat per a vostès la restauració de la Moreneta de Lleida?

—Un abans i un després. Ha estat una gran responsabilitat, perquè es tractava de restaurar ni més ni menys que la imatge de la patrona de Catalunya, una

de les més estimades i venerades a la ciutat de Lleida. Hem restaurat alhora l'escolanet de les almoines que es troba just al capdamunt de les escales del cambril, així com el frontal de l'altar i altres parts malmeses. N'estem orgullosos i molt contents, del resultat i de les felicitacions que hem rebut.

—Quines imatges religioses han restaurat a Lleida?

—Moltes, i algunes tan significatives com la imatge del patró sant Anastasi que surt en processó l'11 de maig, que vam restaurar l'any passat amb motiu del 375è aniversari del seu patrocini sobre la ciutat de Lleida. La de sant Antoni de Pàdua, dels pares franciscans o el Sagrat Cor de la parròquia de Santa Teresa Jornet. Recentment hem restaurat el Crist de l'Agonia dels portants de Sant Llorenç, i anteriorment vam restaurar alguns passos de la Setmana Santa de Lleida com la Pietat, el Sant Sopar, la Solitud de Maria. Per cert, una talla també de Camps i Arnau, el Calvari, etc. Tot i aquest treball, del que ens sentim més satisfets és dels set altars de l'ermita de Sant Salvador de Torrente de Cinca, hi vam treballar gairebé dos anys.

Jordi Curcó

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Als 65 anys de la mort de Carrasco i Formiguera

Coincidint amb el 65è aniversari de l'afusellament de Manuel Carrasco i Formiguera, el seu biògraf i coneixedor exhaustiu, el pare Hilari Ragué, n'ha publicat el darrer text: l'escrit preparat per a la seva defensa davant del tribunal militar que el condemnà. El títol de la publicació és *En defensa pròpia*. És un document trist: pel context tràgic que l'envolta, per la inutilitat escandalosa d'un judici prèviament sentenciat, per la necessitat humiliant d'encabir la defensa de l'acusat en els límits d'una legalitat establerta contra l'Estat de dret. De fet, el tribunal ni el va voler sentir... És un document trist, però que calia publicar. Com ha escrit Duran i Lleida en el pròleg, aquest escrit, «posat avui a les nostres mans, és la prova evident de la baixesa moral» dels qui el van condemnar.

Aquesta publicació va, de fet, en la mateixa línia del moviment actual de recuperació de la memòria de tot allò relacionat amb

la guerra civil que va haver de ser silenciada durant la postguerra. El mateix pare Ragué, a propòsit de l'interament dels tres fills menors de Carrasco en un orfenat-presó, el 1937, al·ludeix a un programa televisiu recent sobre *Els nens perduts del franquisme*. No resulta agradable, certament, per als catòlics, trobar persones i institucions nostres entre els autors d'alguns abusos. Però la veritat no ens ha de fer mai por. Les víctimes de qualsevol injustícia han de poder veure reconegut i condemnat l'ultratge patit. No es tracta d'activar ressentiments, sinó d'evitar un tancament en fals de les ferides. Veritat i reconciliació han d'anar juntes.

En aquesta mateixa línia, també seria bo fer avinents algunes qüestions que han quedat tapades en la consciència col·lectiva: primer per la versió dels vencedors de la guerra; després, per la rèplica de signe contrari. El document *En defensa pròpia* planteja amb cruïda el tema de les injúries rebudes per Carrasco a Barcelona, durant els primers mesos de la guerra. Va haver de marxar d'aquest país a causa de l'odi antireligiós que s'hi desfermà. Va ser discriminat políticament a causa de la seva fe: primer expulsat del grup parlamentari Minoria Catalana, finalment assenyalat pel diari *Solidaridad Obrera*, amb nom i cognoms, com a «defensor dels jesuïtes i catòlic exacerbats», contra el qual «la Revolució ha de ser dura». Carrasco, com a representatiu de l'oposició legal al govern establert, formava part d'allò que ha estat anomenat «la tercera Espanya»: els qui van ser víctimes de les altres dues. Carrasco i Formiguera n'és el model més clar i més net. Però va morir amb absoluta coherència amb la fe que va professar sempre: perdonant i demanant que ningú no prengués represàlies per la seva mort.

Ara mateix

Rauxa

Les dues cares de la democràcia

La segona meitat del segle xx va significar per al món occidental la consolidació de la democràcia. Aquest sistema polític ha demostrat ser el millor que ha existit fins ara perquè, en general, els països que l'han adoptat garanteixen als seus ciutadans unes llibertats, un benestar i una seguretat que difícilment es troben en altres menes de règims.

Però mentre portes endins les democràcies respecten la legalitat, i s'han convertit en un model polític, en les relacions internacionals no dubten a fer servir mètodes que poc tenen a veure amb la democràcia, com ara donar suport a dictadures del Tercer Món, participar en el tràfic d'armes o instigar cops d'Estat. Així, la majoria de guerres que pateix el continent africà es deuen als interessos econòmics de les democràcies occidentals, que es disputen zones d'influència i el control de territoris rics en or, petroli o diamants. Massa sovint, a l'hora de tractar amb estats del Tercer Món, els països democràtics no es comporten com a tals i la seva actuació no es diferencia gens de la d'una dictadura. L'única manera de garantir la tan anhelada estabilitat mundial és que les democràcies mantinguin el comportament i els valors democràtics també fora de les seves fronteres.

Eduard Brufau